

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 52 / III Legislatura / Cinquè període

Dijous, 15 de març de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 45

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei del Col·legi Professional de Fisioterapeutes (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2429).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 2430).*

Explicació de vot: *I. Sr. Ródenas (CDS) (p. 2430), I. Sr. Colom (ERC) (p. 2430), I. Sr. Sabanza (M) (p. 2430), I. Sr. Bauzá (P) (p. 2431), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2431), I. Sr. Font (S) (p. 2431) i I. Sr. Viñas (CiU) (p. 2433).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 2433).*

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2435), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2435), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2436), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2437), I. Sr. Clotas (S) (p. 2437) i H. Sr. Canher (CiU) (p. 2438).*

Votació de la presa en consideració: *rebutjada per 11 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions (p. 2440).*

Sol·licitud de constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 2440).*

Explicació de vot: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2440), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2441), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2441), I.*

Sr. Curto (P) (p. 2441), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2442), I. Sr. Tomàs (S) (p. 2443) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 2443).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les escoles bressol (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2444).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2446).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2447).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2447).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la posposició de l'ordre del dia pel que fa al punt cinquè (p. 2448).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2448).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2450).*

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2451).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2452).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre els advocadors a Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 2453).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre els residus industrials que es produeixen a Catalunya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2455).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2456).*

Rèplica: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 2459).*

Rèplica: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2460).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller (p. 2461).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Preguntes (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el Comitè Olímpic Català

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2462).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2462).*

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2462).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2462).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el percentatge d'augment de la població previst pel Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya fins a l'any 2008

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2462).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2462).*

Repregunta: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2463).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2463).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions de demanda d'aigua per als anys 1998 i 2008 i els increments que comporten sobre el consum actual

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2463).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2463).*

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2464).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2464).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de la Comissió de relacions entre l'Escola de Policia de Catalunya i els sindicats de la policia autonòmica i de la policia local

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2464).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2464).*

Rèplica: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2464).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2465).*

Preguntes al Consell Executiu sobre els accessos al polígon Pedrosa, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), i sobre els accessos al polígon Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

Formulació: *I. Sr. Codina (CiU) (p. 2465).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2465).*

Repregunta: *I. Sr. Codina (CiU) (p. 2466).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2466).*

Pregunta al Consell Executiu sobre possibles ajuts als pagesos afectats per les darreres glaçades

Formulació: *I. Sr. Guasch (CiU) (p. 2466).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2467).*

Repregunta: *I. Sr. Codina (CiU) (p. 2467).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2467).*

Pregunta al Consell Executiu sobre un incident entre barques pesqueres de Palamós abordades per una patrullera de l'Armada

Formulació: *I. Sra. Bosch (CiU) (p. 2467).*

Pregunta al Consell Executiu sobre una barca de Palamós abordada per una patrullera de l'ArmadaFormulació: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2467).*Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2468).*Rèplica: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2468).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2468).***Pregunta al Consell Executiu sobre la propera investidura de SAR el Príncep d'Astúries com a príncep de Girona**Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2468).*Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2469).***Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'un centre de formació professional al barri del Bon Pastor, de Barcelona**Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2469).*Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2469).*Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2469).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2469).***Preguntes al Consell Executiu sobre el segellat de les sortides d'emergència per als veïns d'un edifici del carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, actualment ocupat per oficines de la Policia Autonòmica, i sobre el perill que comporta el segellat de les sortides d'emergència per als veïns d'un edifici del carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, actualment ocupat per oficines de la Policia Autonòmica**Formulació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2470).*Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2470).*Rèplica: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2470).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2471).***Preguntes al Consell Executiu sobre els mètodes emprats per les empreses públiques dependents de la Generalitat en la investigació i el control de les seves relacions laborals i sindicals i sobre els mètodes emprats per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en la investigació i el control de les seves relacions laborals i sindicals**Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 2471).*Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2471).*Repregunta: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 2471).*Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2471).***Modificació de l'ordre del dia***El M. H. Sr. President anuncia la posposició dels punts novè i onzè de l'ordre del dia (p. 2472).***Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social (Punt cinquè de l'ordre del dia.)**Formulació: *I. Sra. Barenys (S) (p. 2472).*Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2473).*Rèplica: *I. Sra. Barenys (S) (p. 2475).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2475).***Interpe·llació al Consell Executiu sobre el dèficit d'infraestructures i de serveis mínims que sofreixen les valls pirinenques (Punt desè de l'ordre del dia.)**Formulació: *I. Sr. Ganyet (S) (p. 2476).*Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2477).*Rèplica: *I. Sr. Ganyet (S) (p. 2479).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2479).***Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política Universitària (Punt dotzè de l'ordre del dia.)**Presentació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2480).*Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2482), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2483), I. Sr. Casanovas (M) (p. 2483), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2483), I. Sra. Fabian (IC) (p. 2484) i I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 2484).*Votació del primer punt: *rebutjat per 24 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions (p. 2486).*Votació del segon punt: *rebutjat per 31 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2486).*Votació del tercer punt: *rebutjat per 28 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions (p. 2486).***Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política de Promoció i Creació de Sòl Residencial (Punt tretzè de l'ordre del dia.)**Presentació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2486).***Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, de supressió, 2, de modificació, i 3, d'addició)**Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS), que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 2487).*Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2488), I. Sr. Sabanza (M) (p. 2488), I. Sr. Curto (P) (p. 2489), I. Sra. Fabian (IC) (p. 2489) i I. Sr. Codina (CiU) (p. 2489).*Votació: *rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2490).***Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport de Viatgers i Mercaderies a Catalunya (Punt catorzè de l'ordre del dia.)**

Presentació: *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2490).

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2492).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 2492), *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2492), *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2493), *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 2493) i *I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU)* (p. 2493).

Posició del grup presentant: *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2493).

Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2494).

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 45

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat Sr. Vintró i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Fisioterapeutes.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.

3. Debat i votació de la sol·licitud de constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Interiors de Catalunya.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre les escoles bressol.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre els abocats a Catalunya.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials que es produeixen a Catalunya.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les dificultats del sector turístic.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el dèficit d'infraestructures i de serveis mínims que sofreixen les valls pirinenques.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ordenació farmacèutica.

12. Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre la Política Universitària.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Promoció i Creació de Sòl Residencial.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport de Viatgers i Mercaderies a Catalunya.

15. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prego que se me n'eximeixi la lectura. Se me n'eximeix? Gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran avui, a dos quarts de cinc de la tarda.

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Fisioterapeutes de Catalunya. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès ja el Dictamen. Un membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de la Llei? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Fisioterapeutes de Catalunya

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols): Molt Honorable President, avui, senyores i senyors diputats, tinc la satisfacció de presentar a la Cambra el Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Fisioterapeutes de Catalunya i sotmetre'l a l'aprovació de ses senyories.

Aquest Projecte arriba a aquesta elevada i última instància sense que hi hagi cap esmena reservada per ser-hi defensada i debatuda. Per aquesta raó, no és aventurat preveure una àmplia votació favorable al Dictamen de la Comissió o la seva aprovació per unanimitat. Per això, precisament, he començat parlant de satisfacció. És, en efecte, molt plaent que un projecte, proposat per la Conselleria de Justícia, de la qual sóc titular, obtingui aquest consens. Si efectivament és així, si el Projecte és aprovat, aquest serà el cinquè col·legi professional creat pel Parlament de Catalunya a l'empara de la Llei de Col·legis Professionals, promulgada també per aquesta Cambra el 17 de desembre de 1982.

Si se'm permet, desitjo fer una breu història i recordar els altres quatre col·legis que han precedit la creació d'aquest, si arriba a ser portada a efecte: el primer fou el de Bibliotecaris i Documentalistes, aprovat per Llei del 28 de juny de 1985; després, el de Periodistes, que ho fou per Llei del 8 de novembre del mateix any, 1985; el Col·legi de Podòlegs, que va ser-ho per Llei del 6 de març de 1989, i, per últim, el de Protèsics Dentals, creat per Llei del 3 d'abril del mateix any 1989.

Totes aquestes Lleis que acabo d'enumerar tenen un denominador comú molt digne de ser recordat i remarcat, remarca que faré amb molta complaença: em refereixo al fet d'haver estat aprovades totes elles, aquestes Lleis —i, per tant, la creació dels quatre col·legis indicats—, pel vot unànim de la Cambra. Jo espero que la de Fisioterapeutes gaudeixi del mateix favor, del qual crec que són àmpliament mereixedors, per la professionalitat de què estan donant proves i ja que es donen també tots els requisits legals per tal que pugui ser així.

Estem, en efecte, davant d'una professió ben definida, consistent en l'aplicació de tractaments, amb mitjans físics i per prescripció facultativa, per a la recuperació funcional de pacients de qualsevol especialitat, de medicina o cirurgia.

És també remarcable que la inicial subordinació del fisioterapeuta al metge ha quedat substituïda des del 1973 per una simple i natural prescripció mèdica. També es compleix el requisit de la titulació, exigint per la nostra Llei: em refereixo al títol de diplomada que expedeixen les escoles universitàries corresponents i que és requisit indispensable, avui, per als nous, per a l'exercici de la professió.

Es tracta, per últim, d'una activitat —la de fisioterapeuta— que cada vegada comporta més la concurrència d'un interès so-

cial que en demana la protecció.

I, això, aquesta protecció legal, tant potser pel nombre creixent de professionals —els que avui es dediquen a aquesta activitat a Catalunya s'apropen ja als 1.500— com per la seva incidència en el món de la salut. Sobre aquest particular, i sense anar més lluny, no hi ha dubte que l'augment considerable de la pràctica de l'esport ha comportat una major exigència i difusió de la fisioteràpia.

Tot això fa aconsellable, doncs, la vertebració d'aquests professionals en una organització col·legial que vetlli no únicament pels seus interessos propis, corporatius, sinó també per la salvaguarda de la salut pública en un camp molt específic.

Em plau també remarcar que els col·legis professionals més propers a la fisioteràpia —el Col·legi de Metges i el d'Ajudants Tècnics Sanitaris— han emès sengles informes favorables a la creació del de Fisioterapeutes. I en el si de la Comissió de Justícia i Seguretat Ciutadana, s'han afinat i concordat criteris, i s'ha arribat a un text consensuat que recull el Dictamen de la Comissió i al qual, en nom del Govern, també em complau donar, des d'ara, la plena conformitat. I, a més, vull congratular-me, una vegada més, d'aquest consens amb referència a la creació d'un nou col·legi professional.

Respecte a la votació del Ple, no em permet avançar esdeveniments i felicitar ja els fisioterapeutes per l'assoliment de l'organització col·legial que demanen, però espero —i demano jo també a la Cambra— el vot unànimе a favor de la creació d'aquest nou Col·legi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió per defensar el Dictamen? *(Pausa.)* Doncs, com que no hi ha esmenes reserves, passem seguidament a la votació.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

El Projecte de Llei de Creació del Col·legi Professional de Fisioterapeutes de Catalunya ha estat aprovat per unanimitat.

Ara, els grups poden participar per explicar el vot, per un temps màxim de cinc minuts. Per l'Agrupació parlamentària del CDS? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, només, per donar una petita explicació del nostre vot favorable. Nosaltres estem d'acord amb la creació d'aquest Col·legi Professional, que aplegarà els professionals de l'especialitat dels fisioterapeutes, per les raons que ja ha dit el Conseller. El fet que s'hagin creat escoles universitàries de fisioterapeutes, desvinculades de les escoles de diplomats en infermeria, juntament amb l'homologació de les titulacions que habiliten per a la pràctica d'aquesta especialitat, l'ha dotat d'una entitat, evidentment, tan pròpia com acadèmica. D'altra banda, la importància social que —com ha dit el Conseller— ha anat adquirint aquesta professió, entenem que fa necessària la creació d'aquest Col·legi Professional de Fisioterapeutes, que estableixi les normes deontològiques d'aquest col·lectiu que juga un paper molt important en l'àmbit de la salut, i especialment en la recuperació de malalts, i que defensi tots els seus interessos professionals.

Vull acabar formulant un desig: que l'esperit de consens que s'ha demostrat quant a aquesta Llei es pugui fer extensiu a al-

tres tramitacions legislatives que també són de molta importància per a Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat Illustre senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, quan l'octubre del 1985 un col·lectiu de professionals de la fisioteràpia iniciava els passos per constituir el Col·legi Professional de Fisioterapeutes de Catalunya, de fet, alertava del buit normatiu i del buit institucional que significava, per als qui havien superat els estudis corresponents, la manca d'un col·legi professional, necessari per accedir a llocs de treball a la sanitat pública, o per complimentar les tramitacions fiscals corresponents, o bé, simplement, per poder vetllar pels seus drets i interessos legítims com a sector.

Tal com afirma el Preàmbul del Projecte de Llei, la professió de fisioterapeuta s'ha anat consolidant com a professió independent, d'ençà de la creació de les escoles universitàries de fisioterapeutes, en la darrera dècada. En instituir la docència de la fisioteràpia en un programa d'estudis universitaris independents, aquesta professió sanitària va quedar definitivament configurada entre les titulacions de grau mitjà, i objecte de la regulació pròpia d'aquestes professions.

Existeix, per tant, una professió amb atribucions específiques, que configuren el seu estatut professional amb caràcter excloent, i amb una titulació acadèmica professional que habiliti per a l'exercici professional. Hi ha, a més, un interès públic a protegir, tal com ha dit l'Honorable Conseller, i hi ha, a més, finalment, aquesta voluntat política, requisit de tot acte polític, que implica la tramitació d'un projecte de Llei. No dubtem —no n'hem dubtat en cap moment—, doncs, que hi havia una necessitat d'institucionalitzar i d'omplir aquest buit normatiu i legal. És per aquestes raons que la nostra Agrupació parlamentària hi ha donat suport, i ens felicitem per la unanimitat aconseguida en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo... Sabanza!

El Sr. SABANZA: Moltes gràcies, senyor President, malgrat el lapsus... Des de l'escó, per manifestar, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana i de la resta del Grup Mixt, la nostra satisfacció per l'aprovació que hem fet del Col·legi Professional de Fisioterapeutes, aprovació, d'altra banda, que ha estat possible per les aportacions, la comprensió i l'entesa de tots els grups de la Cambra, en haver-se aconseguit que el Projecte arribés al Ple sense esmenes mantingudes i, per tant, com un bloc únic i homogeni.

Desitgem, per tant, que aquesta entesa d'avui tingui continuïtat en la llarga vida que desitgem al nou Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya, en la defensa dels interessos dels seus col·legiats, alhora que de millora de l'assistència sanitària que han d'oferir als seus pacients, entre els quals confiem que no ens calgui veure'ns mai, malgrat que, després de passar unes hores asseguts en aquests incòmodes escons, no seria sobrada una sessió de recuperació, com a prova de la nostra confiança en els fisioterapeutes. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, per explicar el vot, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzà.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, a títol d'antecedent, voldria recordar a aquesta Cambra que hem procedit a la creació d'un col·legi professional que, si bé aparentment reuneix un col·lectiu del món de la sanitat que duu a terme una professió moderna, actual, recent, això, jo entenc que no és així. La professió de fisioterapeuta és una de les més antigues dins el món sanitari, que es remunta —dins de les cultures orientals, primordialment— a èpoques remotes. No hem d'oblidar que la seva denominació prové de la conjunció dels mots grecs *physis*, que vol dir «naturalesa», i *therapeia*, que vol dir «tractament»; per això la Reial Acadèmia de la Llengua diu que «fisioterapeuta» és la professió, és la ciència que tracta les malalties mitjançant els agents naturals, com l'aire, l'escalfor, la llum, els massatges, la gimnàstica i, en l'actualitat, amb l'ajuda, també, de mitjans electromecànics.

Correspon a aquest Diputat explicar el vot favorable emès pel Grup parlamentari Popular al Dictamen sobre el Projecte de Llei de Creació d'aquest Col·legi Professional. Per tercera vegada en el que va de legislatura, aquesta Cambra ha procedit al debat i la votació d'una llei de creació d'un col·legi professional i, per tercera vegada, ho ha fet de manera unànimement favorable. El meu Grup, el Grup parlamentari Popular, ha votat favorablement el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana per tres raons —igual com vaig dir en el posicionament d'un altre col·legi professional.

La primera raó és de tipus consuetudinari: aquest Col·legi que neix ho fa a l'empara de la Llei 13 del 1982, del 17 de desembre, de Col·legis Professionals. Tant en els dos col·legis professionals que ja es van aprovar en l'anterior legislatura com en els dos que s'han aprovat en aquesta, la posició del meu Grup, la posició de tota la Cambra, ha estat favorable al Dictamen que ha emès la Comissió —en resum, favorable a la creació dels col·legis—, i és per això que nosaltres entenem que s'està creant un costum, que representa una font de dret, i és per això —entenc— que és coherent el nostre vot favorable.

La segona raó és per convicció política i personal: el Partit Popular entén que l'associacionisme professional és bo. És bo per als professionals que s'agrupen en un col·legi, perquè així regulen i defensen els interessos d'un col·lectiu, la qual cosa és garantia per a ells mateixos i per a la resta de la societat; és bo per a la resta dels ciutadans, perquè saben que aquest col·legi vetlla per una deontologia professional, vetlla per una millor qualitat en el servei dels seus afiliats, vetlla, entre altres coses, per una regulació adequada dels honoraris d'aquests professionals, la qual cosa també és important per a tots els ciutadans.

D'altra banda, senyories, nosaltres entenem que una professió com la de fisioterapeuta, de la qual moltes vegades han de fer ús persones amb greus problemes, que tractats per professionals competents tenen solució, entenem que això és bo. Nosaltres diem que és bo que aquests professionals es deguin als drets i als deures que comporta la col·legiació, si més no absolutament imprescindible per la seriositat i el control que comporta l'obligatorietat d'estar inscrit al col·legi professional —per exercir la fisioteràpia, en aquest cas.

La tercera raó o motivació és prova de l'acord generalitzat que s'ha donat en la Ponència i en la Comissió, la qual cosa vol

dir que la sol·licitud estava —està— en l'ànim de tothom.

Per tot el que he exposat, el Grup que represento ha votat, ha donat suport a la creació, al naixement d'aquest Col·legi Professional. Ho celebrem, i felicitem molt cordialment la Comissió de Fisioterapeutes que, durant un llarg període, ha treballat amb seriositat perquè arribés el moment que acabem de viure, que —penso— tots entenem que és de gran importància per a tots.

No vull acabar la meua intervenció sense felicitar i agrair —com a esportista, com a home del món de l'esport—, en nom de molts homes i dones de l'esport, la tasca duta a terme per alguns fisioterapeutes especialistes en la realització de la rehabilitació esportiva. Penso que es mereixen, com tots, aquest reconeixement públic.

Gràcies, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzà. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Iniciativa per Catalunya ha votat també favorablement, com els altres grups, i per tant aprofita l'ocasió per felicitar els fisioterapeutes presents avui a la Cambra per l'aprovació d'aquest Col·legi.

Dels cinc col·legis professionals aprovats fins ara en aquest Parlament, tres tenen relació amb la conservació i la transmissió de béns culturals —el de Bibliotecaris i Documentalistes i el de Periodistes—, dos tenen relació amb aquesta transmissió de béns culturals, i tres amb la salut: justament, Protèsics Dentals, Podòlegs i Fisioterapeutes.

Considerem que és bo que els sectors professionals catalans siguin solemnement reconeguts per aquest Parlament, quan ja la societat catalana els ha reconegut, i això, sense vacil·lacions. És socialment indispensable i útil el tractament per a la recuperació funcional dels pacients, i és important també que, des d'aquest Col·legi, coneguem la torna de la pràctica tan sovint emfasitzada de l'esport. Tant de bo que aquest acte parlamentari d'avui ens ajudi a concretar la lluita contra la xacra de l'intrusisme professional, tan perillosa avui a la nostra societat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Em correspon, en nom del Grup Socialista, fer l'explicació de vot dels motius del nostre vot favorable a l'aprovació de la Llei de Creació del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya.

Hem de dir, primerament, que ens alegrem del vot favorable expressat per tots els grups de la Cambra, també del treball previ en Ponència i en Comissió, que ha tingut un to constructiu i positiu. També, que compartim el criteri expressat pel senyor Conseller, que no hi ha impediments legals per a la creació del Col·legi de Fisioterapeutes, que respon fonamentalment a les referències legals contingudes en el Reial Decret 2965 de 1980, sobre integració a la universitat dels estudis de fisioteràpia, i a l'Ordre del Ministeri d'Educació de 1986 sobre homologació de les diferents titulacions anteriors, que habilitaven per a la pràctica de la fisioteràpia, i la Llei 13 de 1982, de Col·legis Professionals, del Parlament de Catalunya.

Hem de dir nosaltres que els fisioterapeutes han fet un llarg camí per aconseguir aquesta Llei i, en general, per aconseguir

el reconeixement i la dignificació de la seva professió. Es tracta d'una llei que arriba a la Cambra per la voluntat d'un col·lectiu de professionals que viu la seva professió, que ha tingut constància i que ha batallat per aconseguir-ho. Es tracta, també, d'una vella aspiració que s'inicià a començaments dels anys seixanta, en què es varen donar els primers passos per a l'exercici de la fisioteràpia a Catalunya, arran de l'epidèmia de poliomielitis que afectà dramàticament tants nens catalans. La creació del Col·legi avui no és més que la coronació d'aquest llarg camí recorregut. Ha calgut superar incomprendiments, impediments legals, conquerir voluntats, explicar-ne la necessitat i, sobretot —creiem nosaltres—, treballar molt.

El Govern de la Generalitat ha actuat d'intermediari entre aquesta aspiració dels fisioterapeutes i el Parlament, tramitant la seva iniciativa de voler-se dotar d'un col·legi professional que donés un nivell més consolidat i regulat de la professió. Sabem que, en demanar un col·legi professional, els fisioterapeutes no han pretès únicament defensar uns interessos d'ordre privat o exclusivament corporatius —encara que hauria estat comprensible i, segurament, necessari, en una certa mesura—, sinó que creiem i ens consta que els ha mogut i que han volgut, fonamentalment, disposar d'un instrument per a la seva independència, en relació amb l'activitat pròpiament mèdica, i per la seva personalitat, en relació amb els altres estaments professionals, per vetllar per la qualitat de la professió, per prevenir abusos en matèria de tarifes, per combatre l'intrusisme, pel rigor..., en definitiva, en l'exercici de la professió.

Hem de dir també nosaltres que l'aparició del Col·legi de Fisioterapeutes es produeix en un moment que es dona una insuficiència generalitzada de serveis de rehabilitació dels hospitals, malgrat les disposicions legals existents en aquest sentit: les necessitats són grans i el paper dels fisioterapeutes és important. Es preveu que, en el futur, aquestes necessitats tendiran a créixer i que el paper de la rehabilitació i, consegüentment, dels fisioterapeutes, bé de manera integrada o en serveis específics, tendirà a ser cada cop més important.

Hom considera avui que un 10% de la població manifesta algun tipus de discapacitat que limita la seva activitat diària; que entorn d'un 4% de la població necessita, almenys una vegada l'any, els serveis de rehabilitació, i que un 1,5 per mil de la població necessita, diàriament, seguir tractament en un servei de rehabilitació.

Sobre el contingut de la Llei, volem fer notar dos punts específics que ens preocupen: el primer és sobre el tema de l'obligatorietat de col·legiació, i la discussió mantinguda a la Comissió sobre el temps del verb «agrupar» en el sentit de si ha de dir «agruparà», «agrupa», «podrà agrupar» o diferents variants. Darrere de la discussió no ha subsistit altra cosa que el problema no resolts encara de l'obligatorietat o no de col·legiació en un col·legi professional, i, en definitiva, mirar de respondre a l'interrogant de per què el legislador, en el cas d'algunes professions, estableix l'obligatorietat de col·legiació i en d'altres, no. Per exemple, a Barcelona alguns col·legis estan regulats incloent l'obligatorietat —com el d'Advocats, posem per cas—, però d'altres, en canvi, no l'estableixen —com el d'Economistes—; es planteja un problema de discrecionalitat, doncs, del legislador en no existir una raó objectiva per decantar-se per una o altra solució, que no sigui la voluntat dels mateixos professionals impulsors.

Entenem, tanmateix, que aquest és un problema d'ordre general que no resoldrem amb la discussió de la present Llei dels Fisioterapeutes. Tot i fer notar el tema i una certa preocupació per aquest factor de l'obligatorietat, el Grup Socialista ha optat, doncs, per donar el seu acord a la utilització de la fórmula emprada en les lleis de creació de col·legis professionals ja aprovades pel Parlament anteriorment, particularment la de Periodistes, la de Podòlegs i la de Protèsics Dentals, més recentment. Totes elles varen ser aprovades amb el vot de tots els grups de la Cambra, encara que hem de dir i fer notar, tanmateix, que la Llei que creà el Col·legi de Periodistes l'any 1985 va ser objecte de recurs pel Defensor del Poble, quan n'era titular el senyor Joaquín Ruiz Giménez, que aconseguí un pronunciament del Tribunal Constitucional que va decidir a favor del recurs, justament en aquest punt de l'obligatorietat de col·legiació, establint-ne la il·legalitat, en aquell cas dels periodistes. El Parlament va haver, després, de modificar aquest punt de la Llei.

Sobre aquest punt, doncs, que afecta el conjunt de col·legis professionals, i al marge de la situació concreta d'aprovació, avui, del Col·legi dels Fisioterapeutes, hi haurem de tornar en un o altre moment.

I volíem fer notar, com a segon punt, respecte al contingut de la Llei, la necessitat de tenir en compte, d'estar atents en el futur a la progressiva integració a Europa i a les normes comunitàries en tot allò que fa referència a les professions, a la seva competitivitat i a l'homologació de titulacions, aspecte aquest al qual caldrà estar atents especialment en el terreny de les professions sanitàries, que presenten una gran complexitat i alt nivell d'especialització.

Finalment, voldríem que l'aprovació de la Llei servís també d'homenatge a la professió del fisioterapeuta i al conjunt de fisioterapeutes catalans, de vegades només valorats en la seva importància quan se'ls necessita més directament. I també que servís d'homenatge als pioners, als que començaren la fisioteràpia a Barcelona. Volem fer, en aquest sentit, un record especial del doctor Santos Palazzi, veritable pioner que, arran de l'epidèmia de la pòlio a Barcelona, va fer venir de Suècia i Holanda, a mitjan dècada dels cinquanta, els primers fisioterapeutes. Una d'aquestes persones que varen venir aquí a treballar en fisioteràpia per a nosaltres va ser June Nyström, fisioterapeuta sueca que va esdevenir cap d'estudis de l'Escola de Fisioteràpia Roger de Llúria, la primera que existí a Barcelona. June Nyström s'integrà aviat a la vida catalana i es casà més tard amb Francesc Vila i Abadal, ben conegut per tants de nosaltres els anys de la clandestinitat. Volem mencionar, també, les escoles posteriors vinculades als hospitals de la Vall d'Hebron i de Sant Pau, i una fita més recent que ha estat també la creació de l'Escola Gimbernat d'Infermeria i Fisioteràpia, ubicada a la Clínica Mental de Santa Coloma, i també les darreres iniciatives per crear una escola pública de fisioteràpia vinculada a la Universitat de Barcelona.

Tots ells, tots ells i els professionals que han materialitzat l'impuls d'aquesta Llei, veuen avui aplegats bona part dels seus objectius: els de gaudir d'una professió de fisioterapeuta regulada i dignificada. Volem saludar-los, a tots ells, i encoratjar-los a continuar el camí emprat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Grup

parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, un nou col·lectiu de professionals veu avui realitzada una seva vella aspiració: amb la creació del Col·legi de Fisioterapeutes s'obre, davant d'aquests professionals, una perspectiva de millora i desenvolupament que ha d'ajudar a incrementar la seva professionalitat i a ser, al mateix temps, una garantia per als usuaris d'aquesta especialitat mèdica.

La fisioteràpia és una especialitat de moda, però jo diria que és una especialitat molt important i polifacètica. La rehabilitació, la recuperació funcional de la persona malalta, de la persona disminuïda en les seves funcions, abasta un gran ventall de possibilitats, que cada dia es va ampliant. El fisioterapeuta veu avui des del malalt amb problemes posttraumàtics, càrdio-respiratoris, reumàtics, etcètera, fins a aquell atleta que ha sofert una lesió i es veu obligat a seguir unes determinades pautes de recuperació.

Aquesta Llei garanteix els coneixements tècnics indispensables en els diversos àmbits i especialitats que han de tenir els seus col·legiats i, al mateix temps, la seva professionalitat. Tot això fa que, en darrer terme, l'usuari, el ciutadà del carrer, en sigui també un dels beneficiats.

Des de Convergència i Unió, voldria recalcar la voluntat d'entesa de tots els grups en els treballs de Comissió, que han propiciat que el text d'aquesta Llei hagi estat àmpliament consensuat; aquest consens ha fet possible, avui, que sigui aprovat unànimement per tota la Cambra.

I no voldria finalitzar la meua intervenció sense felicitar el nou col·lectiu, perquè amb la creació del Col·legi de Fisioterapeutes podrà continuar avançant en la millora i el desenvolupament de la seva professió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat, presentada pel Diputat Honorable senyor Joan Hortalà, juntament amb altres quatre diputats del Grup Mixt.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Honorable senyor Joan Hortalà.

**Proposició de Llei de Modificació
de la Llei 3/1982, del 23 de març,
del Parlament, el President i
el Consell Executiu de la Generalitat**

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, després de dotze anys de Constitució i de deu anys d'Estatut, el desenvolupament del sistema democràtic —llevat de les mancances originàries sobre l'organització territorial de l'Estat i, fins i tot, sobre la mateixa forma d'Estat— ofereix un escenari de desplegaments que, si bé en molts aspectes és satisfactori, en d'altres s'observen incongruències, insuficiències i mecanismes inadequats per a la reconducció de certes incomprendiments. Tot això dona lloc a disfuncionalitats que vicien el

procés de consolidació democràtica, tant en la forma com en el fons.

La qüestió ara no és pas furgar —per dir-ho en termes economicistes— en el procés d'acumulació originària, sinó —i per la mateixa lògica dels sistemes— empènyer a l'acumulació derivada. És a dir, la qüestió rau, així, a parer dels diputats d'Esquerra Catalana, per optar decididament, per aprofundir en el perfeccionament del sistema representatiu i de solvència de les seves institucions.

Es tracta, per tant, de plantejar reflexions en aquest sentit, per la via de fer funcional allò que apareix com a disfuncional. I en aquesta direcció una imperfecció potencial —ni de bon tros la més important, però tampoc la menys negligible— és aquella que afecta, malmetent-los, els nivells de credibilitat representativa, com a conseqüència de l'ús legítim dels càrrecs públics.

Aquest és el fonament i la preocupació que motiva aquesta Proposició de Llei i que, com consta en la seva Exposició de Motius, tracta d'exposar una possible solució al vici de funcionament que s'origina per la col·lisió entre la utilització de la representació democràtica i la propensió al personalisme inherent —fins i tot subconscientment— en l'exercici que tal representativitat comporta. Perquè aquesta confusió entre l'ús que hom fa dels mitjans institucionals i materials de titularitat pública i l'atribució subjectiva d'aquests, per legítima que sigui la seva disposició, s'origina i s'incrementa significativament a favor dels factors personalistes a mesura que es perllonga la presència o la permanència temporal en el gaudiment de la corresponent representació.

I si això és cert, en general, molt més ho és en casos singulars com el de Catalunya, on la dimensió relativa del territori permet fer més viable l'avantatge comparatiu de la proximitat des de la perspectiva que comporta la parafernàlia ornamental dels alts càrrecs públics.

Els elements, així, tant virtuals com reals que vicien l'exercici de la representativitat legítima, adquirida democràticament, han de reduir-se substancialment en pro d'un millor funcionament del sistema democràtic. Per esmenar, en conseqüència, la possibilitat real d'aquestes disfuncionalitats, atesos els desplegaments legals i la modalitat d'elecció i de reelecció establerts en les respectives normes electorals, sobretot en relació amb els càrrecs de naturalesa unipersonal, i, en particular, en les altes magistratures de les nacions, el dret comparat, per un costat, i, per l'altre, el sentit comú de determinades consideracions addicionals tendeixen a establir mecanismes que limiten la permanència temporal en el càrrec a un nombre determinat de legislatures successives.

Que quedi clar que ni el dret comparat ni les consideracions addicionals constitueixen punt de referència per obligar l'alternança ideològica. Això no es planteja en cap cas; com tampoc es fa qüestió de la possibilitat del retorn després d'haver completat el nombre de legislatures que suggereix aquesta Llei. El punt de referència que ofereix el dret comparat i les circumstàncies addicionals tendeixen tan sols —que no és poc— a reduir i, fins i tot, a eliminar les potencials disfuncionalitats d'una permanència continuada i potencialment il·limitada en el mateix càrrec per part de la mateixa persona.

Aquest és, en substància, el contingut d'aquesta Proposició de Llei que planteja, al seu torn, la modificació de la Llei 3/82

de 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.

Per fonamentar aquesta pretensió he de referir-me, com he indicat, al dret comparat i a determinades circumstàncies addicionals.

La invocació al dret comparat és bàsica. I ho és per dos motius. Primer, per demostrar que qualsevol sistema social, fonamentat en el dret, és movable, i, en aquest sentit, perfectible. I segon, perquè com a fruit de la diferència d'ordenaments emana una experiència sempre subjecta a la identificació objectiva i a la contrastabilitat empírica. Així, no es tracta ni de plantejaments metafísics, ni químèrics, ni essencialistes, sinó d'esquemes reals i en funcionament en altres indrets.

De fet, la referència paradigmàtica en aquest sentit és la que correspon al sistema dels Estats Units de l'Amèrica del Nord. Qualsevol esment a aquest sistema és prou conegut, i justament per conegut hom pot argumentar que estrictament parlant no és d'aplicació a casa nostra. Aquest és un punt a discutir, però per a nosaltres és molt clar.

Els partidaris que teòricament el sistema nord-americà no és identificable al nostre afirmaran que aquell és un sistema de democràcia presidencialista, i el d'aquí, en canvi, és un sistema de democràcia parlamentària. És a dir, que allà és el poble qui eligeix a través de compromissaris directament el President, i aquí, en canvi, el que el poble eligeix són llistes tancades de parlamentaris de formacions polítiques determinades que, al seu torn, elegeixen el President.

Això és cert. Però en el cas de Catalunya, parcial. Perquè el nostre sistema representatiu, combinant Constitució i Estatut, és més aviat de tipus mixt. Perquè si l'elecció correspon al Parlament, no per això hom deixa de ponderar el caràcter presidencialista del candidat que encapçala la llista. Però és que, a més d'aquesta consideració referencial, hi ha un aspecte de fons ben important, que consisteix en les funcions triples del President de la Generalitat. Perquè aquest, a més de ser el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, és, al mateix temps, Cap de Govern i President de la nació. I, per tant, les característiques de règim presidencial, sota aquesta matisació, són evidents i es juxtaposen inseparablement del sistema democràtic parlamentari. És des d'aquesta perspectiva que la invocació al dret comparat adquireix sentit i es fa consistent; és a dir, aplicable sense contradicció substantiva.

Deixant el dret comparat, la invocació a consideracions addicionals té —i han d'entendre que sigui així— característiques més aviat subjectives, perquè, en el fons, es tracta de qüestions de sensibilitat, encara que no per això menys remarcables. I és que a força de legislatures consecutives en la titularitat del mateix càrrec, els aspectes més peremptoris de la mateixa representació institucional, i sobretot aquells relatius a l'organització pel que fa als mitjans i als medis de suport —tot plegat inherent al càrrec— estan subjectes a un procés gradual i acumulatiu de possessió més o menys subconscient a causa de l'ús inveterat i al gaudiment continuat. Aquesta posició genera una causació circular vers una dinàmica mútuament influent entre la grandesa del liderat i la migradesa del personalisme. La prova més evident, i al seu torn prou negativa d'aquest procés, la pot constituir l'exageració anecdòtica del fet que qui tingui l'alta magistratura, ja no diu: «el despatx de presidència», sinó que diu: «el meu despatx». I així successivament.

Es produeix, doncs, una concreció psicològica pròpia de la traïció que fa el subconscient, i això no és bo per al perfeccionament democràtic ni per a la credibilitat institucional, perquè, fruit d'aquesta mateixa lògica, resulta que queda desmerescuda la representació relativa a la corresponent opció política i, en canvi, exaltat el tarannà carismàtic en tot allò d'estar per damunt del bé i del mal, o de projectar-se per la imprescindibilitat quan en política és llei de vida i de conducta democràtica que els homes i les dones passin, i romanguin, en canvi, les idees. Que el balanç de la governabilitat es contrasti amb el programa per al qual s'ha estat escollit i no, en canvi, amb l'acció personal d'identificació en cada conjuntura o amb la improvisació sovintejada, per rigorosa que aquesta pugui presentar-se, sobre el conjunt del país.

I, parlant de programes de govern, tot això encara resulta més evident, perquè la realització i l'execució d'un programa, electoralment triomfant, té el seu perfeccionament dins d'un horitzó temporal limitat. Cap programa fiable i creïble pot tendir a la intertemporalitat, perquè això seria messianisme.

Per tant, si el programa de govern victoriós en unes eleccions s'ha d'executar en un espai de temps determinat, és congruent que, arribat aquest termini, si l'objectiu s'ha acomplert, es produeixi alhora una nova orientació amb un nou conductor, o si en vuit anys, que és el període que contempla aquesta Proposició de Llei, el programa no s'ha pogut complir, és de lògica optar, per raons òbvies, per la no repetició de la persona que al llarg d'aquest temps l'ha conduït. Perquè, amb dues legislatures, pel que fa al programa, que és el que interessa, s'obté, amb garantia suficient, una primera i una segona oportunitat.

I si en aquestes consideracions s'addueix la multidimensionalitat d'una persona que pot conduir programes successius amb continguts diferents, amb solució indefinida de continuïtat, llavors ja no està en el camp de la política, sinó en el camp ben diferent de la consideració doctrinal lligada, per definició, al misticisme i no a l'exercici de la cosa pública.

Per totes aquestes raons, és a dir, les de tipus funcional i les fonamentades en el dret comparat, juntament amb el caràcter presidencialista de la figura del President de la Generalitat, és bo, al nostre entendre, reflexionar amb rigor sobre el contingut d'aquesta Proposició de Llei.

De totes passades, voler plantejar aquí aquesta pretensió en ús del que disposa el Reglament d'aquesta Cambra, entenc que hi hagi qui opini que no deixa de ser una temeritat o una animadversió personal, o, en fi, una tàctica per tergiversar els resultats electorals. Una temeritat, una temeritat perquè justament forcem a una reflexió sobre un tema que afecta qui ara té el Govern i que justament el té en règim de majoria absoluta. És temerari, doncs, atrevir-se a presentar això aquí quan el lloable seguiment al líder i la legítima disciplina de partit han de fer entendre, d'entrada —i fins i tot de sortida—, que difícilment la Proposició de Llei prosperarà. Però, pel que fa a aquesta regla de tres, pel sol fet d'haver-hi majoria absoluta, no s'ha de creure necessàriament que res que objectivament pressuposi un nou i millor camí ha de ser rebutjat. A més a més, hi ha, en aquest punt, un factor aritmètic que la majoria de govern no hauria de desconsiderar: la Proposició de Llei consistentment no planteja efectes retroactius; l'àmbit de vigència començaria a comptar a partir d'aquesta legislatura. Per tant, si el període presidencial, en finalitzar el mandat actual ja arriba a dotze anys, la possibili-

tat d'un nou mandat portaria a un total de setze anys i setze anys són això: setze anys. (*Rialles.*) És clar que hi pot haver..., és clar, és clar..., és clar que hi pot haver una referència al model Kekkonen, que en cap cas convindria confondre amb el model Tutankamon, justament perquè va durar molt poc (*Rialles.*)

En segon lloc, deia que el algú pot veure en aquesta iniciativa una animadversió personal. Res més lluny de la realitat. Respecto el senyor Pujol com a persona i com a President de la Generalitat, i quan se m'ha demanat he dit ben clarament que participar en un dels seus governs va ser per a mi, a títol personal, una satisfacció; a títol professional, una gran experiència, i, a títol polític, un honor servir el meu país des del seu govern. Ha de ser evident, doncs, que aquesta Proposició de Llei fa referència no a la persona sinó al càrrec. I és evident també que, en introduir modificacions en l'ordenament legal —sobretot si són d'aquest tipus—, resulta inevitable apuntar a persones concretes. Una proposta com aquesta és normal que repercuteixi en qui té el càrrec; per tant, res de qüestió personal, perquè no és la persona, que —ho torno a dir— em mereix tots els respectes, sinó la caracterització específica de la durada del càrrec.

I en tercer lloc, i per últim, hi ha qui pot pensar que això és una tàctica per tergiversar els resultats electorals; perquè amb tota legitimitat es pot afirmar que no ha de ser un replantejament jurídic del marc institucional el que ha de posar límits temporals a l'exercici de President de la Generalitat, sinó que aquesta prerrogativa correspon substancialment al poble. He de dir que hi ha qui pugui afirmar, amb contundència, amb aquella contundència amb què sovint s'afirmen les tautologies, que amb aquesta Proposició de Llei es vol aconseguir allò que no s'ha pogut aconseguir a través de les urnes. Aquest, senyores i senyors diputats, aquest no és l'enfocament correcte. Perquè aquesta Proposició de Llei no força l'alternança de poders i, per tant, de partits en el govern —d'altra banda, atribut bàsic de la democràcia—, sinó que posa en dubte la permanència temporal il·limitada d'una mateixa persona al davant d'un país, amb tots els vicis i esbiaixos que abans he assenyalat. Que quedí clar, doncs, que aquesta iniciativa legislativa no força l'alternança política i ideològica, i, per tant, de partits. Un partit pot estar —no caldria sinó— indefinidament al poder si el poble li dóna indefinidament la seva confiança. Però un partit són idees i són programes —un partit són idees i són programes—, i el contingut de la Proposició de Llei fa referència a la titularitat del càrrec per una mateixa persona, i, per tant, el que es posa en qüestió no és la hipòtesi, fins i tot extrema del monopoli intertemporal del poder per un partit, sinó tot el que pugui tenir de negatiu i de disfuncional per al sistema democràtic el que el poder, detectat personalment, no estigui subjecte a cauteles de limitació temporal.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, i convé remarcar això de *presa en consideració*. Ara bé, entenc, tanmateix, que el tema pot tenir, ben legítimament, consideracions diferents i no per això necessàriament antagòniques, i és en aquest sentit que no tindria, que no tindria cap inconvenient —tot al contrari— a retirar aquesta Proposició de Llei si els diferents grups parlamentaris optessin per creure que fóra millor que el seu tràmit ho fos mitjançant iniciativa conjunta, d'acord amb allò que estableix l'article 110 del Reglament, perquè, en definitiva, els diputats d'Esquerra Catalana

estem convençuts que no hi ha d'haver cap porta tancada al diàleg constructiu pel que fa al perfeccionament del sistema democràtic i, al seu torn, de la credibilitat institucional.

Per la seva atenció, senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Ara hi ha la possibilitat d'un torn en contra. No hi ha torn en contra, doncs. I ara passem a la fixació de posicions per part dels grups, per temps límit de deu minuts. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, i pel temps proporcional que li correspon, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el Diputat Honorable senyor Joan Hortalà, juntament amb altres quatre diputats del Grup Mixt, ha presentat una Proposició de Llei per tal d'intentar de modificar la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu afegint un nou article, precisament el 59 bis, segons el qual —ja ho ha dit— la Presidència de la Generalitat no podria ésser detinguda novament a la legislatura següent per qui l'hagi ocupat per dues legislatures consecutives. Es tracta, doncs, de limitar a dues legislatures consecutives, i precisament a partir d'aquesta, la permanència en el càrrec de President de la Generalitat d'una mateixa persona. La pretensió dels proposants de la dita Proposició de Llei és —diuen— «evitar disfuncionalitats i vicis de funcionament que poden malmetre els nivells de credibilitat representativa per la via democràtica, donat» —i continuem utilitzant l'argumentació dels proposants— «que es produeix o es pot produir una col·lisió entre la utilització de la representació democràtica i la propensió al personalisme. Col·lisió o confusió que s'incrementa o es pot incrementar, significativament a favor dels factors personalistes, a mesura que es prellongués la permanència temporal en el gaudiment de la corresponent representació». Són, doncs, conscients, els proposants, de la impossibilitat fàctica de l'eliminació de les esmentades col·lisions o confusions. I això és així, lògicament, perquè, en definitiva, queixes, se'n produeixen —com creiem que ara es produeixen a Catalunya— com a conseqüència d'una actitud personal, conscient o inconscient. Constatada la dita impossibilitat, els proposants no pretenen més que limitar en el temps les possibilitats de confusió entre la representativitat democràtica i la propensió al personalisme. La qüestió plantejada, òbviament, mereix un debat profund, sobre el fons del qual no ens pronunciarem ara, debat que no correspon, naturalment, al moment actual del seu tràmit parlamentari, que, com ha dit l'Honorable senyor Hortalà, és només una qüestió de presa en consideració. I justament per això, els centristes d'aquesta Cambra ens pronunciarem sobre aquest particular de manera idèntica a com ja ho hem fet en relació amb qualsevol proposició llei presentada per qualsevol grup de l'oposició. I, per tant, votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, de l'escó estant. Esquerra Republicana s'ha posicionat sempre de manera favorable a la presa en consideració de les proposicions de llei que van duent a debat els diversos grups de la Cambra, circumstància, que, al nostre entendre, enforteix i dinamitza la no

sempre rigorosa capacitat legislativa d'aquest Parlament. Ho hem fet sempre i en bona lògica no farem pas ara una excepció amb aquesta iniciativa que somet a criteri dels grups l'Honorable portaveu del Grup Mixt en aquest tema. No tenim la certesa, però, que el breu articulat que se'ns proposa d'afegir al marc legal ja existent s'hi adequi plenament, sobretot si es té en compte que les presidències de la Generalitat no són pas per legislatura, sinó alterables en el transcurs d'aquesta. L'elecció de President no és, doncs, de caràcter directe, per sufragi universal, com és el cas d'alguns Estats, on sí que, a més, limiten la durada temporal del mandat presidencial amb mesures legislatives perfectament establertes i ordenades. Això no obstant, la proposta que se'ns presenta té la virtut d'apellar al sentit democràtic de les nostres institucions i, sobretot, dels seus principals mandataris; un crit d'alerta, un toc d'atenció positius en uns moments i en un context en els quals la identificació entre institucions i persones comença a anar per viarany no sempre del tot més positius. És, doncs, per coherència amb tot això que votarem favorablement aquesta Proposició de Llei, i més, sobretot, tenint compte que es tractava d'una proposició de Llei que ja en el programa electoral, amb el qual Esquerra Republicana va concórrer a les darreres eleccions, figurava com a punt a prendre en consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt. No res, d'acord. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el problema de la limitació del nombre de mandats del cap de l'Estat ha estat objecte de moltes anàlisis i ha ocupat els tractadistes de ciència política des de la revolució americana, quan aquesta qüestió, entre d'altres, va enfrontar federalistes i antifederalistes i va motivar la cèlebre renúncia de George Washington a un tercer període presidencial. La reelegibilitat del cap de l'Estat en un règim republicà està estretament lligada a les circumstàncies específiques de cada cas i, en particular, als poders que li són atribuïts, a la forma de la seva elecció i a la durada del seu mandat. Ens trobem amb dues exigències contraposades: d'una banda, la necessitat de garantir la continuïtat i l'estabilitat de l'Estat per sobre dels avatars polítics més contingents, i de l'altra, el respecte als principis de l'activitat i la temporalitat del càrrec. Escollint una mostra representativa d'onze països occidentals avançats —perquè agafar com a referència indrets més exòtics no tindria gaire sentit en el cas de Catalunya—, considerem, per exemple, els Estats Units d'Amèrica del Nord, França, Finlàndia, Portugal, Àustria, Islàndia, Irlanda, la República Federal d'Alemanya, Grècia, Israel i Itàlia. El cas americà, com ja ha dit l'Honorable Diputat proponent, és paradigmàtic: el cap de l'Estat és alhora cap de l'Executiu, té la limitació de dos mandats consecutius. La durada breu, quatre anys, i l'elecció, per sufragi universal, són, sens dubte, dades rellevants. En el cas de França, Finlàndia, Islàndia i Itàlia no hi ha cap tipus de limitació, el propòsit és, en aquests quatre països, donar un significatiu pes polític a la figura del President. En els altres set països esmentats existeixen limitacions a la repetició de mandat, bé sigui pel record negatiu i nefast de la república de Weimar, bé sigui pel rebuig de les forces polítiques o de l'opinió pública a un mandat de durada indefini-

da. Les fórmules són diverses; hi ha casos en què la limitació és estricta a dos mandats consecutius, casos en què és permès un tercer mandat, però no consecutiu als dos primers. És interessant recordar que en el cas francès, quan el President Mitterrand es va presentar a les eleccions el 1981 contra Giscard va incloure, en el seu programa de cent deu punts —precedent il·lustre del programa 2000—, la possibilitat de períodes presidencials de cinc anys amb limitació dels mandats o d'un sol o únic mandat de set anys. Després no sembla que aquelles intencions hagin fructificat i les actituds del President Mitterrand són cada dia més semblants a les d'un monarca republicà. La panoràmica és, per tant, molt complexa i les situacions pràctiques d'una notable diversitat. A Finlàndia trobem el cas, a què ha fet també referència l'Honorable Diputat proponent, de la presidència quasi vitalícia d'Urho Kekkonen, cap de l'Estat durant vint-i-cinc anys, del 56 al 81; a Islàndia hi ha la regla, no escrita, que ningú no es presenta contra un president que vol ser reelegit; a la República Federal d'Alemanya no hi ha hagut reelecció durant molts anys; a França la reelecció, la cinquena República, no ha estat el cas més freqüent, i a Itàlia, gens freqüent. Un altre aspecte a considerar és l'ambivalència del significat de la prohibició d'ésser reelegit. Es pot veure aquesta prohibició com una garantia de la independència del President o com una causa de la relegació o la marginació dintre del sistema de poder polític. De la mateixa manera, la possibilitat d'ésser reelegit pot considerar-se una font de dependència del President respecte als partits o, contràriament, com el reconeixement de poders reals a la presidència. En el cas particular de Catalunya, a la llum de tot el que acabem d'exposar, hem de tenir en compte: primer, el mandat del President de la Generalitat és de curta durada, quatre anys; segon, el President de la Generalitat és, a la vegada, President de la institució, és a dir, President de Catalunya, representant ordinari de l'Estat, i també —això és un fet essencial— cap de l'Executiu; tercer, el President de la Generalitat és escollit pel Parlament i no per sufragi universal; i, quart, quan es va debatre la Llei que avui se'ns proposa modificar la qüestió de la limitació de mandat no va ser un punt conflictiu. Per tant, si tenim en compte la curta durada de l'ocupació del càrrec, quatre anys, l'elecció pels diputats, i no per sufragi universal, i el caràcter de cap de l'Executiu tot apunta a un mandat sense limitacions quant a la reelecció. Ara bé, si es mira sota l'angle que el President de la Generalitat és el President del país, en altres paraules, la seva primera magistratura, els principis de temporalitat i electivitat podrien aconsellar una limitació de mandats, però si fos així, hauríem de pensar en mandats més llargs i en la possibilitat de designar un conseller en cap; altrament, la limitació no estaria massa justificada. Tampoc hem d'oblidar que la continuïtat i l'estabilitat de l'Estat i, en conseqüència, de la mateixa Generalitat, que n'és part, queda garantida, en una monarquia parlamentària com l'espanyola, per la figura del monarca i pels mecanismes successoris que estableix la Constitució. Tanmateix, cap normativa generada en el buit està sotmesa a la influència de les condicions històrico-polítiques i socials d'un entorn concret. Per què la Proposició de Llei objecte d'aquest debat té una especial significació, una càrrega d'implícacions no explícites, però molt reals? La raó no s'escapa a cap diputada ni diputat d'aquest hemicicle.

L'interès d'aquesta iniciativa rau en la presència al Palau de la Generalitat d'un President que ja camina —i sembla que sen-

se fatiga— per la seva tercera legislatura consecutiva, havent anunciat la seva candidatura per a la quarta. És cert que en la Proposició de Llei se li dona, a l'actual President, dues legislatures de gràcia, però potser, en introduir aquest marge generós, el proponent ha infravalorat el Molt Honorable senyor Jordi Pujol i la seva provada capacitat de supervivència política. Si aquesta Proposició de Llei prosperés, possiblement d'aquí a deu anys tindríem el que tindrem de tota manera, un híbrid altament reeixit de Xabier Arzallus i Deng Xiaoping.

D'altra banda, en l'Exposició de Motius es fan incursions agosarades en la psicoanàlisi, i, fins i tot, en la mística, però en la mística budista. Estem d'acord, Honorable Diputat proponent, que el «jo» és la font de tots els patiments i que l'alliberament d'aquesta esclavitud, pròpia de la civilització occidental, seria potser un camí, difícil però eficaç, cap a la il·luminació. Però especular, tal com es fa en el text presentat, al voltant del personalisme que es filtra en el subconscient de l'eventual primer mandatari sembla portar les coses una mica massa lluny.

Ja que en la Proposició de Llei s'utilitza el subconscient com a element de reflexió política, qui ens assegura que aquesta iniciativa no és el fruit tardà d'interminables sessions en el Consell Executiu sota una autoritat patriarcal però inflexible? No serem davant d'una —aquesta sí— subconscient venjança contra la figura d'un pare omnipotent i sever? En qualsevol cas, estem segurs que la Proposició de Llei no representa una planificació optimista a llarg termini del futur polític d'alguns dels il·lustres diputats propositors, planificació que començaria, òbviament, per l'eliminació d'obstacles.

Tornant —ja per acabar, senyor President— al nucli de la qüestió, és opinió del nostre Grup que les circumstàncies específiques inherents al càrrec de President de la Generalitat de Catalunya no aconsellen, o almenys no de manera prou clara i contundent, una limitació del nombre de mandats. Valorem positivament la recta intenció i la sincera voluntat de reforçament i millorament del sistema democràtic a casa nostra que inspira la Proposició de Llei, però, per les raons exposades, l'Honorable Diputat proponent comptarà, en aquesta ocasió —i com sempre— amb la nostra simpatia, però no amb el nostre vot.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. El nostre Grup acostuma a votar favorablement les preses en consideració d'iniciatives proposades per altres grups de la Cambra, perquè, fins i tot quan no està d'acord amb el contingut de la proposta, sabem que tenim la possibilitat —en el treball de ponència i de comissió— d'explicar millor el sentit d'allò que nosaltres pensem en cada punt. Aquest cas, però, és un cas especial, perquè, evidentment, es tracta d'una Proposició de Llei amb un article únic; per tant, jo diria que l'actitud adoptada aquí, en aquesta presa en consideració, és ja gairebé com una explicació de vot final. En aquest cas, ja anuncio des d'ara que nosaltres ens abstindrem. Segurament, perquè, malgrat l'exposició sàvia i amena de l'Honorable Joan Hortalà, no hem estat capaços d'esbandir certs dubtes sobre l'oportunitat política de la proposta. Els confessaré que compartim molts dels punts assenyalats en l'Exposició de Motius, i també que coneixem marcs legislatius en què l'alt càrrec de President no pot ser

exercit més de dues legislatures, tot i que, en canvi, sí que pot ser exercit un càrrec polític tan important com el d'alcalde més de dues i més de tres legislatures.

També nosaltres detectem que la persistència en l'ús del poder presidencial pot servir d'adob a un seguit de vicis i de seguidismes polítics, de disfuncionalitats de tota mena, que poden enterbolir la transparència de l'activitat política d'un sistema parlamentari com el nostre. Creiem, però, que una decisió de canvi de presidència, més enllà dels nostres desigs, correspon al gruix dels votants. I és per això —ho repeteixo—, perquè no hem estat capaços d'esbandir aquests dubtes, que nosaltres ens abstindrem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Higiní Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ens trobem davant un debat, des del nostre punt de vista, una mica sorprenent, brillant en la seva exposició —la que ha fet l'Honorable senyor Hortalà—, però sorprenent perquè reprèn el debat de l'any 82 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, dita la «Llei de l'Estatut Interior», on cap grup —nosaltres, per començar, però cap grup—, i el senyor Hortalà n'era ponent, cap grup va assenyalar la conveniència de limitar les possibilitats de mandat del President de la Generalitat perquè això, si més no, significava una concepció totalment diferent del sistema polític en el qual estem immersos. Òbviament, aquí es pot fer una disquisició llarga, profunda, sobre filosofia política, o un esforç d'aproximació realista sobre el marc polític en què estem inscrits.

La proposta que avui el Grup d'Esquerra Catalana ens presenta, nosaltres l'entnem més pròpia d'un sistema presidencialista que d'un sistema parlamentari i de representació directa, on no sembla lògic limitar allò que els ciutadans volen elegir a un període de temps determinat. Han sortit aquí diferents exemples de legislació comparada; òbviament, a Europa occidental, en els sistemes parlamentaris representatius, no existeix aquest parangonisme de la limitació de mandat. S'ha dit que no existeix a França, i és un règim ben presidencialista, dins el seu parlamentarisme, i no existeix ni per al President de la República ni per al President de Govern. No existeix a Itàlia, ni per al President de la República ni per al President de Govern. No existeix a l'Alemanya Federal; no existeix a Anglaterra; existeix, s'ha dit, als Estats Units, però, òbviament, és un sistema polític força diferent. És un sistema polític eminentment presidencialista, on, a més a més de la forma d'elecció diferent del sistema parlamentari, rau la manera de controlar l'absolut, l'extraordinari poder que té l'Executiu o, dit d'una altra manera, el President d'aquest Executiu, atès que l'Executiu gairebé no té força. I, aleshores, el Senat, el Legislatiu, és el que per vetllar per aquesta acumulació de poder limita la duració dels mandats del President del Govern. Però, en tot cas —i fixin-s'hi bé—, fins i tot als Estats Units, es va estar cent anys —un segle— aplicant aquesta normativa com una conveniència pactada políticament, sense que això fos una norma constitucional. Va ser cent anys després de la seva aplicació com a forma de conducta que es va introduir com a norma constitucional per limitar-ho legislativament. Però, en tot cas, ho repeteixo, aquest és tot un marc lluny del nostre sistema polític a Espanya, a Europa occidental, en els

sistemes parlamentaris representatius i que, per tant, s'allunya de la seva realitat.

No obstant això, nosaltres votarem abstenció a la proposta formulada per l'Honorable senyor Hortalà, i diré per què: perquè més enllà del contingut concret d'aquesta proposta que avui es formula, es tracta —i el senyor Hortalà ho ha dit al final de la seva intervenció— de cercar l'esforç de tots els grups per tal de posicionar-se, a través d'una comissió i una ponència conjunta, sobre aquesta Llei dita de «l'Estatut Interior». Nosaltres tenim per costum —per costum, no en la seva totalitat— votar favorablement les preses en consideració dels grups de l'oposició quan presenten una proposició de llei; també cal dir que una proposició tan concreta com la que avui es tracta, la seva votació afirmativa, negativa o d'abstenció, té un significat més enllà que el formalista de donar entrada a curs a un treball parlamentari; és a dir, si votes afirmativament, sembla que ja indiqués votar afirmativament sobre part del contingut d'aquesta concreció, d'aquesta proposta concreta que se'ns formula.

Per què votarem abstenció, per tant? Perquè es tracta d'obrir un debat en què es pugui modificar —si convé— la Llei de l'Estatut Interior, i jo recordaré que aquesta Llei institucional de desenvolupament estatutari es va fer sobre el consens de totes les forces polítiques parlamentàries en un moment, en la primera legislatura, l'any 82, on les majories i les minories no permetien alegries que després el Grup de la majoria s'ha permès al llarg de les següents legislatures.

Vull dir amb això que aquesta Llei es va establir per consens descansant, reposant sobre tres potes que vertebraven l'acord institucional: em refereixo als aspectes de vigència del Parlament i la seva incapacitat de dissolució per part del President de la Generalitat, cosa que, unilateralment —en contra de tots els grups, trencant aquell consens obtingut l'any 82—, el Grup de la majoria i el Govern de la Generalitat, unilateralment, han modificat; es tractava d'establir un determinat mecanisme de debat pressupostari, on amb un pressupost ben poc determinat —com és el Pressupost de la Generalitat—, la Cambra parlamentària pogués debatre de manera transversal el canvi de partides, allò que en dèiem: «el Parlament de Catalunya ha de tenir i ha de gaudir de la possibilitat d'establir com a prioritat que es gastí més en mantega que en canons» —entre altres coses, perquè no hi ha canons... (*Remor de veus.*) És a dir, que puguem canviar de departaments, i establir des del Parlament de Catalunya, com a òrgan sobirà, les prioritats polítiques que vertebraven el Pressupost de la Generalitat, i la tercera pota, que era l'equilibri que es generava amb aquestes dues, de sobirania parlamentària, era que la moció de censura al President de la Generalitat i al Govern havia de ser una moció de censura conjunta, no a cadascun dels departaments, o al conseller titular dels departaments i, per altra banda, una moció de censura constructiva; és a dir, amb programa alternatiu i amb candidat alternatiu.

Per tant, es produeix que aquell acord institucional vertebrat amb el consens de tots els grups, el fractura per dues vegades l'Executiu amb la dissolució del Parlament i amb el debat pressupostari, i manté la tercera pota, en canvi —no obstant això—, en la mateixa situació que va aconseguir aquest acord. Aquests són motius més que suficients perquè nosaltres recollim la invitació feta per l'Honorable senyor Hortalà, i estiguem d'acord a poder debatre el conjunt d'aquesta Llei per buscar de nou un

reequilibri institucional que permeti i doni garanties a aquest Parlament d'exercir el paper que l'Estatut i la Constitució li assignen.

Això no obstant, continuem dient una màxima que ha estat principi inalterable del Grup Socialista, del Partit Socialista: les lleis de caràcter institucional i de desenvolupament estatutari, s'han de fer sobre la base del consens i denunciem el moment en què es vulnera aquest consens. Per tant, sense el suport del Grup de la majoria, serà impossible endegar el treball, senyor Hortalà, d'aquesta ponència conjunta que vostè proclama. Nosaltres ens abstenim i desitjaríem que el Grup de la majoria donés suport a aquesta sortida, per treballar-ho conjuntament, però —ho repeteixo—, no en el contingut de la seva Proposició de Llei, amb el qual no estem d'acord per realisme polític del marc que ens inscriu, però sí per modificar el conjunt de la Llei, de l'Estatut Interior.

En tot cas, una precisió: entenem, senyores i senyors diputats, que en la Disposició Addicional de la proposta, de la Proposició de Llei que formula el Grup d'Esquerra Catalana, caldria una modificació. Nosaltres entenem que vulnerant l'Estatut, vulnerant la Constitució, no es podria admetre el caràcter retroactiu que implica la seva formulació, i dir que aquesta «tindrà vigència a partir d'aquesta legislatura». La Constitució, em sembla que és a l'article 9 i a l'article 23, estableix les condicions d'igualtat de totes les persones i els ciutadans per accedir a càrrecs públics. En el moment que es posa la limitació d'una legislatura ja en curs, no ofereix aquestes garanties d'igualtat per a tots els ciutadans. En tot cas, creiem que vulneraria aquests aspectes constitucionals.

Per altra banda, també vull dir que estic convençut que la generositat del senyor Hortalà no va tan lluny com per suposar, no ja dues, sinó tres, les pròximes legislatures de l'actual President de la Generalitat. Nosaltres estem convençuts que molt abans s'obriran les portes d'aquest canvi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Honorable senyor Cahner, Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria fer una consideració sobre la coherència de l'article que l'Honorable senyor Hortalà ens proposa d'incorporar a la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu amb la resta d'aquest text legal i, en general, amb el nostre ordenament jurídic.

El càrrec de President de la Generalitat no és d'elecció irrevocable per a tota una legislatura. La possibilitat que sigui cessat per part del Parlament és prevista per la llei 3/1982 —l'abans esmentada, del Parlament, del President i del Consell Executiu— a través de mocions de censura o de qüestions de confiança, com a conseqüència del fet que el President respon políticament davant la Cambra que l'ha elegit i de la qual és membre necessàriament. Així, si es donava el cas, que jo no desitjo, que la composició d'aquest Parlament fos de tal manera que exigís l'acord de dos o més grups per tal d'aconseguir l'elecció del President de la Generalitat, és fàcil d'imaginar la possibilitat que al llarg de la legislatura hi hagués, com a conseqüència de mocions de censura o de qüestions de confiança, un o més relleus en el càrrec de President de la Generalitat. A més, res no exclou que un mateix diputat pogués tornar a ésser elegit

per a aquest alt càrrec més d'un cop durant la mateixa legislatura, i fins i tot a continuació del mandat anterior, si havia cessat per dimissió. Supòsits com aquests no són excepcionals en molts règims democràtics, especialment si ens fixem en la història política recent d'Estat com Itàlia, Bèlgica o la França de la Quarta República, respecte al càrrec de President del Govern.

Aleshores, quin sentit hem de donar al nou article que l'Honorable Diputat senyor Hortalà ens proposa d'afegir a la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu? Perquè aquest article està redactat com si la durada del càrrec de President de la Generalitat fos necessàriament de tota la legislatura —literalment diu: «és ocupat per legislatures». Si un President ocupava el càrrec durant tota una legislatura i en part no consecutiva d'una segona, o bé en part consecutiva d'aquesta segona però no consecutiva de la tercera, fóra reelegible durant la tercera? Fins i tot: si hagués ocupat el càrrec en curts períodes de dues legislatures seguides, potser com a home de consens en moments difícils, fóra inhàbil per ocupar el càrrec en una tercera en què la bona gestió d'aquells moments crucials el fessin mereixedor de la confiança majoritària de la Cambra per tal de restablir una estabilitat hipotèticament malmesa? No és possible que un text legal tan important per a la solidesa del nostre ordenament polític tingui tants punts d'incoherència i d'indefinició.

És clar que els qui han presentat aquesta Proposició de Llei podrien ara esmenar-la per tal de superar aquests defectes. Però, per més que m'hi hagi escarrassat, si l'article ha de referir-se a legislatures, la redacció jurídicament coherent, que no deixés buits interpretatius legals i que fos fidel a l'Exposició de Motius, hauria de dir, mot més mot menys: «La Presidència de la Generalitat no podrà ésser ocupada novament a l'inici de la legislatura següent, o bé durant tota la legislatura següent, o en una part d'ella, per part de qui l'hagi ocupada durant dues legislatures consecutives tant de manera continuada com per períodes consecutius o no inferiors a la durada de cada una de les legislatures». Evidentment, una redacció així, al marge de l'estil pedestre, que no he sabut evitar, afebleix l'èmfasi que l'Exposició de Motius posa en el temps efectiu de durada de l'exercici del càrrec, i sobretot de la perllongació de la permanència, encara que cal reconèixer que la Proposició de Llei no pretén limitar de manera absoluta el temps total en què un diputat pot exercir de President al llarg de la vida, perquè al cap d'una legislatura de descans —que, amb la possibilitat de dissolució avançada del Parlament per part d'un successor ben disposat, pot esdevenir una legislatura extraordinàriament curta— té la possibilitat de tornar a pretendre-ho per dues legislatures més, i així successivament.

En fi, el text de la Proposició de Llei que ens ha estat presentada no té la qualitat tècnica mínima perquè pugui ésser presa en consideració. Amb tot, no voldria limitar-me a les deficiències tècniques; el que vull encara comentar és la finalitat que persegueix amb aquesta iniciativa el senyor Hortalà. No hi ha dubte que el que pretén la Proposició de Llei és que el Parlament s'imposi una autolimitació, perquè res no impediria que el que ocupa la Presidència durant dues legislatures es tornés a presentar a les eleccions com a diputat. Seria el Parlament, que és qui elegeix el President de la Generalitat, el que estaria limitat en la seva capacitat de decisió —el President del Parlament a proposar-lo com a candidat i els diputats a elegir-lo—, perquè no cal oblidar que el President de la Generalitat és, més que al-

tra cosa, l'expressió de la majoria parlamentària.

A més, instituir la limitació temporal a la renovació del mandat presidencial en els sistemes de parlamentarisme majoritari no és, en contra del que es diu en l'Exposició de Motius i del que després ens ha explicat el senyor Hortalà, una pràctica i una tendència en els ordenaments jurídics comparats: és només en alguns règims presidencialistes americans d'elecció directa, com són els Estats Units, el Brasil, Costa Rica i algun altre, on s'estableix aquesta limitació; a França mateix —ja ho ha dit ell mateix i també altres diputats que han intervingut—, la Constitució del 58 i la llei relativa a l'elecció del President de la República per sufragi universal, del 72, no la preveuen.

Ningú no nega —i el senyor Hortalà ho ha confirmat— l'originalitat de la posició institucional del President de la Generalitat, originalitat que deriva del fet que, a més d'ésser representant de l'Estat a Catalunya —representant ordinari de l'Estat a Catalunya—, és a la vegada cap de la Generalitat i cap del Govern, cosa que pot induir a un paral·lelisme amb les formes de govern pròpiament presidencialistes en les quals el President també té aquest doble caràcter. Amb tot, la forma de designació del President de la Generalitat, la seva responsabilitat política davant del Parlament i, en general, les seves relacions amb aquesta Cambra, l'aproximen al tipus de cap d'Executiu existent en les formes de govern parlamentàries, i especialment al sistema previst per a l'elecció del President del Govern de l'Estat espanyol. Aquesta posició institucional no és nova a l'Estatut del 1979, sinó que és idèntica a la que tenia l'Estatut de la Catalunya republicana.

Antoni Rovira i Virgili, il·lustre diputat del Parlament de Catalunya, afirmà en aquesta mateixa Cambra, el 1933, que «el President de la Generalitat és un president que no s'assembla del tot a un cap d'Estat, ni menys a un cap de govern, que no és poder moderador». «Si imaginem aquesta figura» —continua Rovira i Virgili— «nova d'un poder presidencial, ni moderador, ni executiu, trobarem la figura del President de la Generalitat. Per què en l'hora mateixa en què neix l'edifici polític de Catalunya hem d'ésser massa porucs amb algunes innovacions?» —deia encara aquest mateix Diputat. I l'ordenament polític d'aleshores —que no ho oblidí el senyor Hortalà— hauria permès que el President de la Generalitat Francesc Macià hagués pogut ésser elegit dues vegades o més si no hagués mort, desgraciadament, el Nadal d'aquell mateix any 33, i evidentment tampoc si les tristes circumstàncies de la suspensió de l'Estatut, el 1934, i de la Guerra Civil, el 36, no ho haguessin impedit. I estic segur que aleshores no s'hauria entès una limitació com la que el senyor Hortalà vol introduir. Foren els redactors de l'Estatut de Núria i els qui donaren forma definitiva al del 1932 els qui més insistiren en la introducció de l'elecció parlamentària com a garantia de lligar el President al Parlament per tal d'evitar les velleïtats presidencialistes que el diputat proposant tem.

El que fou President del Parlament de Catalunya, Joan Casanovas, afirmava davant d'aquella Cambra, l'abril del 33, que la figura del President de la Generalitat no és presidencialista perquè la forma presidencialista sempre arrenca per elecció directa per sufragi, i en aquest cas la figura del President és una figura parlamentària perquè és elegida pel Parlament i és responsable davant del Parlament.

El Diputat de la Lliga Catalana Lluís Duran i Ventosa i els

de l'Esquerra Republicana Antoni Rovira i Virgili i Josep Maria Espanya afirmaren, encara, que la figura del President de la Generalitat es trobava suficientment controlat pel Parlament tot repetint la frase, potser massa emfàtica, «la criatura es troba lligada amb el creador», amb què Louis de France qualificà la relació entre President de la República i l'Assemblea francesa tal com fou establerta en la Constitució de la Tercera República francesa, del 1875.

Senyor Hortalà, preteneu encara anar més enllà que els il·lustres diputats predecessors nostres, en posar cauteles a la figura del President de la Generalitat, aquell que ocupa la més alta representació de Catalunya? És legítim que vós, igual que qualsevol altre diputat d'aquesta Cambra, pugueu ocupar també aquest alt càrrec i, si així és, esforceu-vos a obtenir per al vostre partit els vots que permetin de tenir un grup parlamentari suficient per decidir l'elecció. Però, mentrestant, no limiteu més del que sigui necessari aquesta figura institucional, bàsica en la vida política del nostre país, encara que qui la personifiqui no sigui del vostre color polític.

Compreneu, per tant, després d'aquesta explicació, que el nostre vot serà contrari a la presa de posició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Max Cahner. Es passa a votació la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin.

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions.

Sol·licitud de constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la sol·licitud de constitució d'una comissió d'estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris i agrupacions parlamentàries. Té la paraula... Qui té la paraula per defensar-la? *(Pausa.)* Bé, doncs passem..., com que no hi ha cap diputat designat per a aquesta missió passarem a la fixació de posicions per part dels grups parlamentaris... O prefereixen les seves senyories la votació i després l'explicació de vot? *(Pausa.)* Doncs es procedirà d'aquesta manera i, per consegüent, es vota la constitució d'aquesta Comissió.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

La proposta de constitució de la Comissió d'Estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara els grups poden fixar posició, per un temps de cinc minuts. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, donant compliment, almenys pel que fa als terminis, a allò que determina la Disposició Addicional Segona del Reial Decret 927/1988, del 29 de juliol, pel qual s'aprovà el

Reglament de l'Administració Hidràulica de l'Aigua i de la Planificació Hidrològica, tot això en desenvolupament dels Títols Segon i Tercer de la Llei d'Aigües, el Consell Executiu de la Generalitat va trametre el 31 de desembre de 1989 el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, per a la seva tramitació posterior en la forma que també es preveu en la Llei i en el seu Reglament. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci, si us plau.

El Sr. LATORRE: De forma pràcticament paral·lela s'ha discutit en aquest Parlament la Llei d'Infraestructures Hidràuliques de Catalunya, la discussió de la qual, sense més, ha representat un vot de censura de bona part..., de gran part de les previsions i les determinacions contingudes en l'esmentat Pla Hidrològic. Com a conseqüència de l'aprovació d'aquesta Llei, el Govern de la Generalitat ha hagut de comunicar al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme que el seu Pla Hidrològic, el del Consell Executiu, està a hores d'ara subjecte a revisió. En definitiva, aquesta comunicació representa, es digui com es digui, el reconeixement, per part del Govern de la Generalitat, de la retirada a tota referència al transvasament de l'Ebre. I —diguem-ho clarament— el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, tal com està formulat a hores d'ara, sense transvasament de l'Ebre, no és absolutament res: és paper mullat.

Si el mateix Pla Hidrològic reconeix que els consums d'aigua a les conques internes de Catalunya es troben pràcticament estancats des de l'any 1975... En efecte, l'any 1975 —i són dades del mateix Pla Hidrològic— el volum d'aigua consumit a les conques internes va ser de 565 hectòmetres cúbics; l'any 81, 558 hectòmetres cúbics, i l'any 1983, 545 hectòmetres cúbics.

Una primera pregunta: quina fiabilitat poden tenir unes previsions de demanda de consum d'aigua per al 1998, de 1.584 hectòmetres cúbics? Quina fiabilitat poden tenir unes previsions de demanda de consum d'aigua per a l'any 2008, de 2.063 hectòmetres cúbics? I, fins i tot, aquesta darrera xifra, s'apujaria fins a 2.243 hectòmetres cúbics per al cas de potenciació dels regadius de la zona sud amb aigües transvasades —un altre cop— del riu Ebre.

Quina fiabilitat pot tenir suposar un increment de la població total de les conques internes de Catalunya, des dels 5,5 milions de persones actuals fins als 6,7 milions que es preveuen per al 1998? Com es fa, això, senyores diputades, senyors diputats? Home, jo ja sé com es fa! *(Remor de veus.)* Però el que passa és que jo tinc el dubte que els ciutadans de Catalunya estiguin disposats a fer el sobre esforç que aquest increment de població determinaria.

És moment de reflexió; és moment de serena i tranquil·la reflexió. És aquest un bon moment per a l'estudi, sense cap tipus de presses; per això salutem i valorem molt positivament la iniciativa conjunta de totes forces polítiques presents en aquest Parlament, de proposar la creació d'aquesta Comissió d'Estudi, d'acord amb allò que preveu l'article 49 del Reglament d'aquesta Cambra. I, precisament d'acord amb això, hauria d'incorporar, aquesta Comissió, especialistes en la matèria objecte de l'estudi.

Resulta obvi manifestar el nostre vot afirmatiu a la proposta de constitució de l'esmentada Comissió. És moment de reflexió —ho repeteixo—, però també és moment de prudència, actitud sempre recomanable quan parlem de política. Des d'aquesta prudència que demanem els centristes d'aquesta Cambra, s'ha

d'intentar fer desaparèixer l'important nivell de crispació que s'ha generat al Baix Ebre com a conseqüència de la publicació del Pla Hidrològic i de la tramitació de la Llei d'Infraestructures Hidràuliques. Des d'aquesta prudència política, s'ha d'intentar evitar que apareguin en altres comunitats autònomes riberenques de l'Ebre, singularment a l'Aragó, suspicàcies i recels respecte a les demandes catalanes de l'aigua. Poca ajuda, poc crec que ha ajudat a aquest desig l'absència de la representació del Grup de Convergència i Unió i del Partit dels Socialistes de Catalunya, que entre ambdós representen el 80% dels diputats d'aquesta Cambra, en la trobada de parlamentaris autonòmics de les nou comunitats autònomes de la conca de l'Ebre que va tenir lloc el propassat dia 6 d'aquest mes de març a les Corts d'Aragó.

Senyores diputades, senyors diputats, insistint en la demanda de reflexió i prudència polítiques, repeteixo el nostre vot favorable a la constitució d'aquesta Comissió d'Estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, els objectius d'aquest Pla, a l'entorn del qual s'ha constituït ja aquesta Comissió, són aconseguir la satisfacció més bona de les demandes d'aigua en equilibri i en harmonia amb el desenvolupament regional i sectorial —segons se'ns anuncia en el Preàmbul—, i també la definició d'una política hidràulica coherent amb la política d'ordenació del territori. El Pla es refereix, més endavant i en algun moment, al dit principi de solidaritat entre les conques, i també al fet de descartar aquelles obres que tinguin costos socials inadmissibles.

El Pla preveu, això no obstant, transvasaments entre conques quan raons d'ordenació territorial i altres criteris així ho aconsellin. Al nostre criteri, aquest és un dels aspectes clau: començar a definir d'una vegada quin model de país volem des del punt de vista territorial, concretar a quin tipus de creixement fem costat: si a una concentració més accentuada encara a l'entorn de l'àrea de Barcelona, o bé a l'impuls harmònic i equilibrat cap a altres pols de desenvolupament arreu del país.

Que s'opti per una via o per una altra no és, doncs, indiferent, i així ho han entès els habitants de les terres de l'Ebre, preocupats per la possible imminència d'un transvasament. Davant d'aquesta temença, diversos ajuntaments i consells comarcals han pres ja acords formals en el sentit d'oposar-se a tota mesura que pugui conduir al transvasament d'aigües de l'Ebre a l'àrea de Barcelona. Aquesta actitud és més comprensible quan es pren en consideració que aquestes comarques no tenen resoltes les prioritats de reg en el seu propi territori; quan algunes poblacions del delta de l'Ebre, com Sant Jaume d'Enveja, no han solucionat encara el seu problema més elemental d'abastament d'aigua; quan resten eternament pendents els canals Xerta-riu Sénia i també Tortosa-l'Aldea-Camarles-el Perelló; quan la Terra Alta necessita la transformació urgent dels seus conreus en regadius; quan és més convenient que mai la protecció i la conservació del delta de l'Ebre; quan està encara per elaborar un veritable programa d'impuls socio-econòmic per a les terres de l'Ebre.

La qüestió de l'equilibri territorial és, doncs, fonamental, com ho és també l'escassetat tradicional d'aquest recurs i, primordialment, la qüestió de la qualitat de les aigües; qualitat de les aigües que ens duu a parlar, en el cas de les conques internes, de contaminació forta en aigües superficials a causa d'abocaments industrials i urbans; de contaminació, també, de les aigües subterrànies, quan se situa, aquesta contaminació, sobretot a l'àrea litoral, a causa de la intrusió marina i la corresponent salinització.

La voluntat de tots els grups d'aquesta Cambra, conseqüència de la constatació que tots plegats atorguem al Pla Hidrològic i als temes d'aigua en general, ha permès que la creació de la Comissió que ara ens ocupa sigui un fet, i esperem que pugui comptar amb els especialistes i els experts més adequats. Per a la Comissió, doncs, caldrà reservar els criteris concrets, entenent que la presència en aquesta dels grups que no donen suport al Govern, ni tan sols en pactes d'aigua, no indicarà altra cosa que un seguiment rigorós del Pla esmentat, però sota cap concepte una corresponsabilització política de criteris, actuacions i decisions que només poden ser, com correspon, responsabilitat del Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo crec que l'explicació de vot del Grup Mixt —i, a més, de l'opinió molt clara que el Partit dels Comunistes de Catalunya tenim— apareix que aquesta Comissió d'investigació necessàriament té un objectiu fonamental, i és discutir el transvasament de l'Ebre. Perquè, la resta de temes, hem de reconèixer que *para este viaje, no necesitábamos alforjas*. Per tant, que la discussió essencial serà el repàs del Pla Hidrològic i, en funció d'això i de la hipòtesi de creixement que en aquest moment hi ha en aquest Pla Hidrològic, acabar de tenir una opinió de si és o no és necessari el transvasament. I, per tant, jo crec que l'element fonamental que segurament necessitem discutir, no és, únicament, d'aigües —també d'aigües—; però necessitem discutir, fonamentalment, el model de creixement econòmic, industrial, social, que per a Catalunya volem cada un de nosaltres. Hauré de discutir si aquest model de creixement del 70% de la riquesa i de la població a l'entorn de l'àrea metropolitana de Barcelona és el model de creixement que volem, i si el creixement d'aquesta àrea metropolitana és el que volem.

Nosaltres estem convençuts que és això el que haurà de discutir la Comissió d'investigació, i precisament per la importància del que discutirà, i la possibilitat d'opinar tots i cada un dels grups parlamentaris, és el que ha fet que el Grup Mixt voti favorablement aquesta creació de la Comissió. Però nosaltres volem avançar una opinió que nosaltres tenim: nosaltres estem convençuts que el transvasament no és necessari; que el transvasament no és necessari si es fa un model de creixement diferent al que en aquests moments, des del Consell Executiu de la Generalitat, s'està proposant al conjunt de la societat catalana.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. D'entrada, vull

manifestar, vull deixar constància, que la presència de diputats en est tema denota l'interès i la cobdícia que desperta la riquesa natural de l'Ebre i de les terres de l'Ebre. I és evident, senyor President, que després de la «moguda» que va significar la cèlebre memòria justificadora del Projecte de Llei d'Infraestructures Hidràuliques de Catalunya, modificada dues vegades; la «moguda» que va significar la visita del Conseller de Política Territorial a Tortosa; les manifestacions o mobilitzacions dels ciutadans de les terres de l'Ebre, i les mocions dels ajuntaments i els consells comarcals en contra, tot, d'un possible o eventual transvasament de cabals del riu d'una conca a l'altra, és evident —deia— que, després de tot això, lo sentit inflexible de la perfecció ha determinat que el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya sigui mereixedor de l'aplicació de l'enteniment a través d'una comissió d'estudi que, per unanimitat, hem aprovat moments abans la seva constitució.

Estes paraules han significat, volen significar lo vot favorable del Grup Popular a una comissió d'estudi que, respectant l'opinió de l'Honorable Conseller de Política Territorial..., a més de tècnica, esta Comissió també serà una comissió política, a partir que hi concorrem diputats, que som los qui, en definitiva, som los que tenim l'última paraula.

I val la pena —ja s'ha dit abans d'alguna manera— que esta Comissió iniciï la seva tasca amb pau colectiva i amb tranquil·litat político-individual, com a virtuts que determinen la calma i la serenitat davant de qualsevol tipus de dificultats, que, sense cap dubte i possiblement, se presentaran a l'interior d'esta Comissió d'Estudi.

Nosaltres, per una altra part, volem agrair als qui s'estan preocupant en gran manera pel Grup Popular, respecte al nostre —i al meu— posicionament en relació amb est tema, però també vull manifestar que si alguna força política té vertadera inquietud sobre el criteri que obertament proclama el nostre Grup, que, dit sigui de passada, és un criteri invariable —anuncio que es mantindrà invariable mentre la raó natural no demostrí el contrari—, si algú està inquiet, deia, que prengui una bona dosi de flegma, perquè, passi el que passi, ningú trencarà la facultat que tenim d'expressar els nostres pensaments en tot allò que, lamentablement, ha passat i està passant a diferents comarques de la província de Tarragona.

Manifestem la nostra predisposició personal i la voluntat política de contribuir en los treballs d'esta Comissió d'Estudi; manifestem també la renúncia a tot tipus de protagonisme a l'hora d'assumir presidències o representacions, que podrien resultar incompatibles —i, en tot cas, incoherents—, i manifestem, en últim terme, que no trobaran lo camp abonat i que sempre serà inútil tot intent que, sota l'aparença de l'observació, del consell o de la indicació, tingui com a finalitat la confusió, lo deteriorament o l'expressió contrària al que és la veritat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Iniciativa per Catalunya vam signar la proposta de creació de la Comissió d'Estudi del Pla Hidrològic de les Conques Internes i l'hem votat favorablement perquè és obvi que preferim tenir la possibilitat d'estudiar, discutir i modificar aquest Pla Hidrològic que no deixar-lo de la manera com en aquests moments està.

Tenim un dubte de si és el mètode més adient una presència de més de vint diputats i, previsiblement, fins a més de vint tècnics i experts —és a dir, més de quaranta persones—, per discutir una documentació que consta, com ens va dir l'altre dia en la compareixença el senyor Conseller, de cinquanta-dos volums de dades i un volum de conclusions.

No obstant això, és bo que puguem entrar a debatre tots aquests documents, les justificacions que avalen la bondat d'aquest Pla Hidrològic i les conseqüències que es deriven d'aquest Pla, tant sigui en les obres directes com en les implicacions que representa amb vista al model de territori que es defineix a partir de les previsions d'aquest Pla.

Per aquesta transcendència, pel que pot significar de consolidació d'un model de territori indesitjat per a la majoria dels catalans, pensem que cal estar en aquesta Comissió, i que cal estar-hi activament, perquè el que no volem és que la Comissió sigui una tapadora que justifiqui i legítimi les actuals previsions del pla, previsions que estan basades en un creixement desmesurat i fins ara injustificat —a pesar de les meves reiterades demandes en aquest sentit—, creixement desmesurat —ho repeteixo— de la població, de la indústria i, per tant, del consum d'aigua tant per a ús domèstic com per a ús agrícola, com per a ús industrial. I la solució que, segons preveu el Pla, s'ha de produir, per resoldre els dèficits, a partir únicament i exclusivament d'un maxitransvasament d'aigua de l'Ebre a Barcelona —que es planteja, en principi, de 18 metres cúbics per segon, i posteriorment fins a 25 o 30.

Iniciativa per Catalunya anirem, per tant, a la Comissió, amb una clara voluntat d'introduir racionalitat en les previsions de les demandes futures i del creixement, tant urbà, com demogràfic, com industrial; aprofundir en les mesures de racionalitzar la gestió dels recursos actuals, ja sigui en l'optimització del consum —evitant pèrdues valorades per l'actual Pla en un 27% de l'aigua que en aquests moments se subministra—, com evitar el mal ús, és a dir, l'exageració en el consum per determinats ciutadans que no entenen encara que els recursos de l'aigua són escassos i, per tant, cal tenir-hi molta cura; també amb la idea de reciclar, de depurar i de descontaminar els cabals existents, cosa que entenem que no hi ha prou èmfasi en l'actual Pla.

Hi anirem també amb l'objectiu de promoure una major informació i participació, especialment de les administracions locals, incloent també aquesta representació en la Comissió d'Estudi, que participin activament en tota la discussió abans de l'aprovació definitiva d'aquest Pla.

Volem també respectar les necessitats i les previsions dels habitants de les altres conques que conformen part del territori català, com són els habitants de la conca de l'Ebre, siguin catalans o no siguin catalans, i la conca del Xúquer, en la petita —però també existent— part del territori català que també en forma part.

I, finalment, hi anirem amb la voluntat de configurar el Pla Hidrològic com un element molt important d'intervenció en la tasca necessària de reequilibri territorial de Catalunya i que, per tant, aquest Pla ha de ser emmarcable dins el desitjat —i encara no conegut— futur Pla Territorial de Catalunya.

Amb aquesta ferma voluntat, amb el convenciment que si s'atenen aquestes propostes nostres podrem arribar a demostrar que el transvasament no sols no és necessari per a Barcelona o per a l'Àrea Metropolitana, sinó que tampoc no és desitjable

per a un creixement ordenat i reequilibrador del territori, hem votat favorablement i treballarem activament en aquesta Comissió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, deixin-me que, d'entrada, valori personalment —el Grup Socialista valora molt positivament— que s'hagi aprovat per unanimitat —crec que poques vegades passa en aquesta Cambra— la sol·licitud de la creació d'una comissió d'estudi per tractar el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya. I ho valorem positivament perquè creiem, des de la nostra posició, que ha estat un pas endavant dels molts que caldrà fer per assolir l'objectiu que el Grup Socialista ja ha proposat a la societat catalana, per afrontar un dels problemes més importants que tenim al nostre país, que és el problema de l'aigua, i que nosaltres el varem plantejar amb una frase que ja ha fet fortuna, que és el famós «pacte de l'aigua», i que a aquest tal «pacte de l'aigua» avui, en la discussió, en la valoració, ja s'hi incorporen tots els grups parlamentaris. I, per tant, hem estat contents, perquè aquesta va ser una de les nostres demandes, que varem formular quan varem defensar les nostres posicions en el debat de les dues lleis hidràuliques que varem discutir recentment en aquest Parlament.

Dit això, crec que avancem, estem fent els primers passos; n'hem de fer molts més. Varem avançar en l'estil i el contingut de les lleis hidràuliques, avui avancem amb la creació d'aquesta Comissió d'Estudi, molt aviat tindrem una modificació —perquè així se'ns ha anunciat, i perquè recull les opinions, les idees, els criteris, les esmenes que va presentar el nostre Grup quan vam discutir la Llei d'Aigües—, que és la creació de dues seccions dins de la Junta d'Aigües, és a dir, una secció específica perquè tracti tot el tema de la conca interna de Catalunya i, l'altra, per a les conques de les terres banyades pel riu Ebre, o per la conca de l'Ebre, i així anirem continuant, com la discussió —jo crec que s'ha de plantejar al seu moment— de les obres d'interès general en el finançament de les quals hi ha d'haver una forta participació d'altres administracions, perquè, sense finançament, tot el que hi diríem no tindria cap mena de sentit.

Per tant, saludem favorablement aquesta Comissió d'Estudi per dues raons: perquè, des del nostre punt de vista és aquí, en el Parlament de Catalunya, on els diputats catalans han de defensar la política hidràulica; aquest és el nostre fòrum; nosaltres defensem els interessos dels ciutadans de Catalunya, defensem els seus criteris, i és aquí on hem d'exposar, i precisament, si el que estem fent en aquesta Comissió d'Estudi, a part el que diré després, és una acció de control i d'impuls a l'acció del Govern, i per això nosaltres no defugirem mai ni anirem enlloc més a exposar els nostres criteris, si no és en al fòrum que representa el poble de Catalunya.

Dit això, què vol dir una comissió d'estudis? Una comissió d'estudis és una comissió específica, que té una funció i una especialitat, que és estudiar un tema molt concret: en aquest cas, el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya. En aquest estudi, evidentment, s'hi poden fer dues coses: ratificar el que està escrit o rectificar. Nosaltres creiem que no tan sols

rectificarem, sinó que modificarem, i en profunditat, el contingut d'aquest Pla Hidrològic, i en aquest sentit saludem molt favorablement les opinions llançades des del Consell Executiu, que aquell Pla Hidrològic presentat, ha quedat, per dir-ho entre cometes, «congelat», a l'espera de la decisió que aquesta Comissió d'Estudis pugui realitzar.

L'aigua és progrés, l'aigua ha de ser progrés, l'aigua no ha de ser mai conflicte, i el tema de l'aigua s'ha de tractar des de les perspectives de les possibilitats, de les necessitats, de les demandes, del creixement, d'un model de creixement i que, per tant, allò que anem a discutir en aquesta Comissió d'Estudis, lògicament, també afectarà la discussió que en aquest moment està pendent, que és la tramitació del Pla Territorial de Catalunya. Creiem que, si nosaltres estudiem amb rigorositat tot el tema de l'aigua, hem d'incidir en la redacció final d'aquest Pla Territorial de Catalunya, que és el marc que, des de fa molts anys, estem reclamant per aportar solucions, alternatives i criteris a la difícil, a la problemàtica, a la complexa política territorial d'un país tan complex com és Catalunya.

Dit això, vull dir que nosaltres demanarem que en aquesta Comissió, lògicament, intervinguin especialistes, experts, perquè el treball sigui rigorós, perquè el treball sigui seriós, perquè el treball respongui, exactament, a les que han de ser les demandes del país, i conjuntament experts i polítics, experts i diputats, creiem que podem elaborar un dictamen que no volem que sigui fet amb presses; volem que sigui fet pausadament, tranquil·lament, pas a pas, dia a dia, perquè el resultat final sigui un resultat que satisfaci i que obtingui, com avui, el vot majoritari del conjunt d'aquesta Cambra. Per tant, senyores i senyors diputats, no és estrany que hagin votat a favor de la creació d'aquesta Comissió d'Estudi, ja que creiem que varem ser uns dels impulsors d'aquesta Comissió; varem ser uns dels qui vam demanar i vam signar la creació d'aquesta Comissió i, per lògica, amb el que jo he dit, hi hem votat favorablement, perquè creiem que estem fent un bon favor, un bon servei al conjunt del país.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup també ha donat suport a aquesta proposta de creació d'una comissió d'estudi sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya. I no ha estat amb indiferència que el nostre Grup ha col·laborat en la impulsió de la proposta, i ha recollit els suggeriments fets fa pocs dies des d'aquesta mateixa tribuna per l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Ho hem fet des del convenciment que tot allò que té relació amb el reequilibri del territori de Catalunya ha de ser objecte d'un estudi molt acurat, i que quan el reequilibri comporta la distribució, la redistribució dels recursos hidràulics, val la pena fer una pausa i mirar-se les coses detingudament.

L'Administració hidràulica de Catalunya, complint l'imperatiu legal fixat per la Llei d'Aigües i el seu reglament, va voler complir i trametre abans del 31 de desembre de l'any passat, a l'Administració Hidràulica de l'Estat, els estudis que fan referència a les conques internes de Catalunya. I val la pena fer referència que, malauradament, l'Administració catalana va ser

l'única Administració de l'Estat amb responsabilitats hidràuliques que va respectar aquells terminis legals. I dic «malauradament» perquè les demores no fan altra cosa que retardar el fet de poder disposar d'una planificació hidràulica global degudament aprovada i aplicable.

Doncs, bé, és aquella documentació preparada per l'Administració hidràulica de Catalunya i presentada abans-d'ahir davant la Comissió de Política Territorial per l'Honorable Conseller senyor Molins, la qual ell mateix va suggerir que se sotmetés a estudi d'aquest Parlament. Són cinquanta-dos volums que recullen el balanç hídric en l'àmbit de les conques internes de Catalunya; és a dir, essencialment, un inventari de recursos, una informació sobre les demandes existents, i una projecció sobre el futur d'aquestes demandes. Tot això, complementat amb el que exigeix l'article 40 de la Llei d'Aigües del 85.

Senyores i senyors diputats, ha estat sobrerament dit i repetit que a Catalunya l'aigua és un bé escàs, que és font de riquesa, i que és essencial per a la supervivència dels ciutadans i per al desenvolupament de l'agricultura i de la indústria. També és prou sabut que Catalunya necessita caminar cap a un reequilibri del seu poblament en el marc de l'ordenació del territori. Aquestes circumstàncies fan necessària una seriosa reflexió, en el sentit que proveir d'aigua racionalment el territori vol dir essencialment dues coses: satisfer les necessitats de la població existent —perquè és evident que no es pot fer el pacte de la set per forçar una redistribució del poblament en el territori— i portar aigua allà on calgui per potenciar els futurs focus per a un creixement harmònic i equilibrat. Tot això és el que la Comissió haurà d'estudiar. Els cinquanta-dos volums d'informació elaborada, el balanç hídric que recull, la projecció de la demanda en l'esdevenidor, i tot això amb una consciència clara sobre la necessitat de reequilibrar el territori. És evident que l'aigua s'ha de treure d'allà on n'hi ha. És evident que una utilització racional de l'ús de l'aigua no ha de comportar la generació de greuges ni la descompensació en un camí comú cap al progrés i el benestar de tots els ciutadans de Catalunya. I en el mateix sentit que el Grup Socialista ha dit «el pacte de l'aigua», el nostre Grup fa una crida a una resposta solidària davant els usos de l'aigua, no només als grups d'aquesta Cambra, sinó també, i d'una manera especial, a tots els ciutadans de Catalunya. Una resposta solidària entre els habitants de les diferents conques internes de Catalunya, dels rius que hi moren i hi neixen; una resposta solidària entre els habitants de Catalunya, siguin de les conques internes, ho siguin o no ho siguin, i una resposta solidària entre els habitants de Catalunya i els de les altres comunitats, amb els quals compartim conques comunament. Perquè només és amb una actitud solidària que podrem afrontar el repte de fer de Catalunya un país equilibrat, equilibri que —no cal insistir-hi més per la seva obvietat— no ha de ser només en matèria hidràulica, sinó en una redistribució justa i equitativa del progrés, del benestar i de la riquesa de tot el país.

Últimament s'han sentit veus legítimament sensibles als efectes negatius que, per probables regressions o per salinitzacions, o pel que fos, de les aigües properes al litoral, podria produir la utilització d'aigües d'altres conques, per aquells que viuen en l'àmbit de les conques internes de Catalunya, veus sorprenentment —o almenys aparentment— no sensibles als efectes de regressió i salinització que puguin o no puguin pro-

vocar en la mateixa conca la també legítima utilització de les aigües —com realment està passant amb l'abastament de ciutats que pertanyen a altres sistemes hidrològics—, o els plausiblement molt més importants, també, efectes negatius que podrien produir-se quan siguin ateses les peticions —ben legítimes, també— d'altres comunitats per poder efectuar regadius, amb unes necessitats de consum deu vegades superiors a les dels hipotètics dèficits en les nostres pròpies conques internes.

Cal situar cadascun dels problemes en el seu lloc. Convé aprofundir en els problemes que pot ocasionar cadascuna de les necessitats. És imprescindible, sobretot, fer ús de bones dosis de racionalitat.

Senyores i senyors diputats, Catalunya és un país que sap trobar sempre resposta als seus problemes nacionals. És natural que cadascú defensi aferrissadament el que són les seves fonts de riquesa. És de justícia que tothom vulgui i pugui ser en el carro del progrés i del benestar, i em sembla que tots estem convençuts que l'aigua és font de riquesa i és indispensable per a la supervivència de les persones, per al desenvolupament de l'agricultura i de les indústries i per a la creació d'un adequat nivell de benestar social.

El nostre Grup ha votat favorablement la creació de la Comissió d'Estudi del Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya amb el convenciment que, entre tots, hi podrem fer un treball seriós; que en el seu si no tindran cabuda les actituds demagògiques i que, amb consciència i amb criteris de racionalitat, es buscaran, buscarem les millors propostes perquè el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya sigui un instrument reequilibrador del territori i un instrument al servei de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les escoles bressol

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre les escoles bressol, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta interpel·lació sobre les escoles bressol és una pregunta al Govern sobre un aspecte específic de la seva acció política educativa i sobre el model en què s'inscriu aquesta acció política. És per això que ens sembla que hem de començar parlant de les escoles bressol, ara i aquí, en la perspectiva de la reforma del sistema educatiu.

A Catalunya hi ha una tradició històrica de reflexió teòrica i de treball pràctic sobre llars d'infants, escoles bressol, guarderies i parvularis. Aquesta experiència històrica ens demostra que no tots són ni han estat flors i violes; que hi hagut períodes d'indefensió per part dels usuaris, d'indefinició de les polítiques oficials pel que fa al sector; temps en què pares, mestres, entitats i ajuntaments han hagut de pressionar sovint en situació dramàtica per tal de fer sentir la seva veu i per tal d'aconseguir respostes concretes dels poders en la regulació i en el finançament de les escoles bressol.

Ara, ens trobem amb un avantprojecte de llei bàsica de re-

forma del sistema educatiu. Aquest avantprojecte conté un reconeixement de la infància dels zero al sis anys com a etapa educativa del sistema escolar. Aquest reconeixement, senyores i senyors diputats, ens afalaga. I sentim les raons del CENU quan reivindicava la funció educativa de les llars d'infants i de les escoles bressol, i sentim també una altra música, les institucions d'una societat estructurada col·laboren amb la família i en comparteixen la funció educativa. I encara una altra, es tracta d'oferir als més menuts tots els mitjans de desenvolupament de les seves possibilitats. Es tracta de dotar-los d'hàbits i d'actituds que els ajudin a viure sense tantes pors en el si d'un món moltes vegades caòtic.

L'avantprojecte de la Llei ens diu també que aquest període educatiu, com a etapa integrada, s'ha d'impartir en centres d'educació infantil. I és aquí on comencen els nostres dubtes. Ho repeteixo: estem davant d'un avantprojecte i seria agosarat parlar d'una altra cosa que de dubtes legítims.

On són aquests centres-típus previstos per a una educació infantil completa? On són i quins els compromisos de l'Administració pel que fa a l'etapa zero a tres? Quina oferta fa de places públiques? O és que es vol cedir aquest espai d'una manera si no única, sí privilegiada a la iniciativa privada? Quins controls de qualitat educativa hi ha per als serveis educatius d'aquesta subetapa de zero a tres anys?

També ens preocuparia una certa «egebització» pràctica de l'etapa tres a sis anys sense salvar-ne l'autonomia. Tots sabem què vol dir ser la torna d'un centre i d'un procés polític, social o educatiu. També ens preocupa —ho repeteixo—, en aquest terreny dels dubtes legítims, l'ambigüitat pel que fa a la qualificació professional dels professionals educadors en tota l'etapa de zero a sis anys.

Aquestes són les perspectives que ens obre la reforma. Quina és la situació ara i avui a Catalunya? Senyores i senyors diputats, els polítics, a més de ser ignorants, tenim dret a ser-ho; la nostra és una funció de representació i de mediació, i és per això que en lloc de dir allò que subjectivament un diputat pot creure sobre l'estat de les escoles bressol de Catalunya, prefeix fer referència al document d'un col·lectiu que hi treballa. La Coordinadora d'Escoles Bressol de Catalunya, reunida el 3 de febrer d'enguany a Vilafranca del Penedès, fa un seguit de consideracions que jo en aquests moments vull repetir i vull convertir en pregunta al Consell Executiu. Ens diuen els membres de la Coordinadora d'Escoles Bressol: «Ens preocupa l'estat d'abandó en què veiem l'etapa de zero a tres anys per part de la Generalitat de Catalunya, ja que en les reunions i les entrevistes mantingudes amb els seus responsables directes els darrers mesos, tenim la sensació de perdre un temps preciós i ens agradaria rebre respostes de col·laboració en tasques de planificació i estudi mentre les disponibilitats pressupostàries no permeten una acció més decidida.» Continuen dient en el document: «Celebrem que el Govern ofereixi ben aviat una plaça escolar pública i gratuïta a tots els nens de tres anys, però això no ha de fer-se sense garantir una millora qualitativa respecte a l'oferta existent en aquest moment, com a mínim; ni a costa d'aquesta oferta, portada endavant amb més esforç que rendiment, durant tants anys per part d'iniciatives diverses, bona part de les quals són no lucratives. Reclamem finançament per a l'etapa zero a tres simultàniament a la presa de qualsevol altra decisió que pugui canviar l'actual composició de les esco-

les bressol de Catalunya. La Coordinadora d'Escoles Bressol de Catalunya considera que parlar de qualitat per als nens i nenes de tres anys vol dir ser atesos en un medi educatiu per professionals especialitzats i amb un projecte que tuteli el seu progrés educatiu».

«Quant al primer, i mentre no s'efectuïn les necessàries remodelacions —perdó— d'edificis, que requerirà la posada en marxa del conjunt de la reforma educativa, considerem que les actuals escoles infantils, les que reuneixen condicions exigides per la normativa vigent, podrien oferir una alternativa prèvia confecció d'un mapa escolar que determinés les necessitats i plasmés les disponibilitats actuals, i és clar, després de signar els convenis adients amb les entitats polítiques o privades, segons el cas».

«Quant al segon aspecte, considerem que caldria tenir en compte l'experiència dels actuals treballadors d'escola bressol, ja en la selecció de personal que calgui contractar interinament el proper mes de setembre per a l'obertura de les aules de tres anys que s'anuncien.»

I, finalment ens diuen, encara, la Coordinadora d'Escoles Bressol: «Ens preocupa enormement que el personal que atén actualment les escoles bressol de Catalunya tingui encara la qualificació formal de no docent, i demanem al Departament d'Ensenyament que tingui la consideració d'esmenar aquesta qualificació tan aviat com li sigui possible.»

Fins aquí el que ens deia la Coordinadora d'Escoles Bressol. Aquest Diputat va formular un seguit de preguntes al Govern sobre les escoles bressol. Els honorables Consellers d'Ensenyament i de Treball van respondre durant el passat mes de febrer aquestes preguntes. Els ho agraeixo i els tinc per això mateix, encara, per més honorables. En la primera de les respostes sobre l'adequació de les escoles bressol a la normativa vigent, se'ns diu que en la proposta, en l'avantprojecte de pressupostos per a l'any 1990, es passa de 245 milions de pessetes a 491 milions de pessetes, en l'avantprojecte del Pressupost per a l'exercici del 1990. És un increment important; de tota manera, vull recordar que en la pregunta es parlava no solament del funcionament ordinari, sinó de la necessitat de transformar moltes de les estructures actuals d'aquesta etapa educativa. I, ho repeteixo, voldria no ser el captaire mal educat que quan acaba de rebre un almoïna diu: «Escolti, aquesta almoïna és encara massa petita.» No es tracta, naturalment, d'una almoïna sinó de reclamar, en principi, un diner públic per a una acció pública important.

Una segona pregunta sobre els criteris de distribució de les partides corresponents del Pressupost. Les respostes són, diguéssim, d'una notable generalitat o ambigüitat. Ens diuen que els criteris són d'economia, oportunitat, eficàcia i interès social. És clar, naturalment; han de ser d'acord amb aquests criteris com es facin les coses, però no sé si la traducció d'això a la pràctica és del tot senzilla.

Pel que fa a la resposta del Conseller de Treball, senyor Ignasi Farreras, ens explica que el crèdit pressupostari que l'Estat destina al sosteniment de guarderies infantils laborals en el concepte pressupostari de l'INSERSO ha sofert una evolució que efectivament és molt poc gloriosa. Ens comenta el Conseller: «És ben palès que, malgrat el lleuger increment de la participació catalana dels dos darrers anys, la reducció de l'import global de la subvenció estatal ha produït un decrement de les

quantitats transferides a Catalunya. Conscients d'aquest fet» —continua dient l'Honorable senyor Ignasi Farreras i Bochaca— «i atenent les demandes dels representants del sector, d'increment del fons, el Departament de Treball ha dut a terme les següents actuacions: en primer lloc, afegint 16.491.578 pessetes procedents dels recursos pressupostaris propis de la Generalitat a la subvenció de 1989, per tal que la quantitat global de l'any tingués el mateix import del 1987, que va ser l'exercici en què la subvenció va ser més elevada.» I encara, en segon lloc, ens diu el senyor Conseller: «...mitjançant una carta del Conseller de Treball a la senyora Ministra d'Afers Socials, del 3 de novembre de 1989, s'ha demanat l'increment de la dotació pressupostària, i en el supòsit que es vulguin mantenir blocades aquestes subvencions, esperant que el sistema escolar absorbeixi les guarderies, s'ha proposat al Ministeri que s'efectuï almenys l'actualització anual d'acord amb la inflació.» És evident que, tractant-se d'una interpellació, escau preguntar als representats del Govern si hi ha hagut o no resposta ja de la senyora Ministra d'Afers Socials i, en cas negatiu, quines mesures s'han tractat de posar en pràctica.

I ja per acabar aquesta primera part de la interpellació, pregunta —crec que formulem la pregunta sobre quin seria el model de funcionament dels centres d'educació infantil pel que fa a edificis, continguts, recursos econòmics i recursos pedagògics: quins tipus de servei d'assessorament psicopedagògic, higiènic sanitari, de relació amb la família són considerats com a fonamentals per a aquesta etapa? Estic segur que tots som conscients que la resolució política del tema de la infància des d'una perspectiva educativa és un tema d'interès nacional preferent.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per contestar la interpellació té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Sr. Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, també, senyor Riera, tant pel fons com per la forma amb què ha formulat aquesta interpellació sobre un tema tan interessant i encara, malauradament —ho reconec—, no resolt pas del tot.

Com sens dubte sap el senyor Riera, les llars d'infants van ser transferides oportunament en l'etapa en què jo mateix era Conseller de Sanitat, i la Conselleria de Sanitat era de Sanitat i Seguretat Social, i agafava també tot el tema de serveis socials. Ens van ser transferides en aquell moment vint-i-nou llars d'infants; en els moments actuals la xarxa pública, de titularitat pública de la Generalitat, ha passat a quaranta-dues llars d'infants. No solament s'ha fet això en tot aquest temps, sinó que s'ha millorat moltíssim l'estructura de les transferides; hi hagut en moltes d'elles, en la major part, remodelacions arquitectòniques importants. I no solament això, que és important, hi ha una cosa que m'ho sembla encara molt més: és que ha canviat radicalment el model de funcionament d'aquestes llars d'infants de titularitat pública, i s'hi ha donat ja d'entrada un caire pedagògic. És a dir, quan les llars d'infants eren al Departament de Sanitat i Seguretat Social, estaven també en íntima connexió amb el Departament d'Ensenyament i ja aleshores —després ho detallaré— es van promulgar un decret i una sèrie d'ordres que el desplegaven, fent aquest canvi radical en el funcionament de les llars.

No hi ha dubte, a part d'això, que tenim una política, senyor

Riera, ben definida en aquest terreny; potser no disposem encara dels recursos suficients per generalitzar-la. I la política està absolutament definida en aquest volum, que, si no el té, estic —no cal dir-ho— encantat de posar a la seva disposició, que és el disseny curricular que estem realitzant en el Departament d'Ensenyament pel que fa al que es deriva de la reforma —després parlarem de la Llei a què ha fet esment el senyor Riera—; en forma de volum, ho repeteixo, que són d'orientacions i programes per a les diverses etapes.

I aquest volum és el que és dedicat a l'educació, a la llar d'infants i al parvulari. Aquest volum, que té un pròleg del Director General i un altre de meu on s'explica la política general, hi vénen després, detalladament, les orientacions pedagògiques, la proposta educativa, el disseny curricular de les llars d'infància, el disseny curricular del parvulari, etcètera. Jo m'estalvio d'entrar en més detalls, perquè, repeteixo, penso que deu estar ja a la taquilla de tots els il·lustres senyores diputades i senyors diputats, però, de tota manera, no cal dir, senyor Riera, que aquest el té immediatament a la seva disposició. Aquí s'explica, doncs, què és el que s'ha fet —s'han fet moltes coses— i què és el que volem fer, que és el que s'explica decididament aquí.

Hem tingut, altrament, una cura especial pel que fa als docents. Hi ha —com sap el senyor Riera, segurament— un pla especial de magisteri, per tal d'obtenir el diploma de professor especialista en pre-escolar. En aquest curs 1989-90, hi ha 216 educadors que estan realitzant aquest pla especial del Ministeri —aquests 216 educadors són mestres, ben entès— com a via específica per obtenir el diploma de professor especialista en pre-escolar. A part de tot això... Fins ara era personal que sortia, en tot cas —el que tenia la titulació—, d'una determinada branca de la Formació Professional; una part del professorat —o dels educadors, més ben dit, perquè no eren professors— no tenien, aleshores, cap mena de titulació, però els instituts de Ciències de l'Educació, en col·laboració i a prec del Departament d'Ensenyament, fan una sèrie de cursos i d'activitats per tal d'adoneixar tots aquests ciutadans i ciutadanes que estan treballant en els centres de llars d'infants sense una formació específica —i enguany, en aquest sentit, 295 educadors estan realitzant aquests cursos.

I, finalment, pel que fa la Formació Professional, que és d'on sortien la major part de persones que s'ocupaven d'aquest tema, fan proves de maduresa i proves lliures, a part que tenen, naturalment, com li deia abans, la branca de llars d'infants: fan prova de maduresa, a nivell FP1, i proves lliures, a nivell FP2. I, en aquest sentit, prosseguim el programa de reciclatge i de formació per tal que tots els centres assistents, tant els de titularitat pública com els de titularitat privada, puguin disposar, oportunament, de la suficient quantitat d'educadors adequadament preparats.

Ha parlat el senyor Riera —i passo a un altre tema, amb molt de gust— de les perspectives que ofereix allò que per ara no passa de ser un *borrador de anteproyecto de la Ley de Ordenación General del Sistema Educativo*, de la qual podríem parlar molt de temps, però jo només em referiré al tema que ens interessa aquí, que és el del cicle zero a sis. Senyor Riera, jo lamento comunicar-li que el cicle zero a sis, el cicle zero a sis, no és d'ensenyament obligatori i, per tant, no n'està garantida tampoc la gratuïtat. El Ministeri, en aquests moments, en aquest avantprojecte, l'únic que fa és assegurar que en el període tres a

sis, o sigui en el període pre-escolar, tres a sis, oferirà el nombre com més gran possible millor de places per als infants que, naturalment, tinguin aquesta edat, i, evidentment, el projecte preveu que, en aquesta etapa, el personal docent haurà de tenir la titulació de mestre. Bé, això és un pas endavant, però no hi ha dubte que els recursos sobre això són escassos i que els compromisos que el Projecte de Llei contreu pel que fa a l'etapa zero a tres són nuls, no existeixen: no hi ha cap compromís. I, a més, li puc donar la garantia d'això, perquè, com suposo que el senyor Riera ha llegit, jo ahir vaig assistir a Madrid a una reunió de consellers d'Educació amb el senyor Ministre per tal de discutir aquest Projecte, vam insistir en aquest tema, i el senyor Ministre diu, i segurament amb raó, que els recursos són els recursos, que són òbviament insuficients i que hi ha, dintre del Departament d'Ensenyament o dintre del Ministeri d'Educació i Ciència, altres prioritats que no pas atendre els nens de zero a tres anys.

Quant a la qualificació personal dels educadors, em sembla que ja n'hem parlat prou. Això no vol dir que nosaltres renunciem, senyor Riera, a potenciar, tant com puguem, les nostres pròpies llars d'infants i tot allò que puguem ajudar a les llars d'infants d'iniciativa social, que són aquelles sense ànim de lucre o bé que pertanyen o reben subvencions de corporacions locals. I, en aquest sentit, el mateix senyor Riera ja ha manifestat que sabia, a través d'una resposta que li havien donat, que en l'avantprojecte de Pressupost hi havia un increment molt notable —després en la contrarèplica, en tot cas, podré insistir més— de les quantitats assenyalades assignades a aquestes partides.

Pel que fa a les preguntes formulades a les llars d'infants que no depenen d'Ensenyament sinó que depenen de Treball, perquè a Madrid també depenien del Ministeri de Treball, el senyor Riera no ignora —ja ha dit que tenia documentació que li havia enviat el Conseller de Treball— que el procés de negociació del traspàs és, ha estat dur, que encara no s'ha arribat a acords en molts aspectes, que s'han reclamat consignacions més grans i que la carta que el senyor Conseller de Benestar Social —ai, perdó: de Treball—, la carta que el senyor Conseller de Treball ha fet a la Ministra d'Afers Social, no ha tingut per ara resposta.

Nosaltres esperem, malgrat tot —i li puc donar més detalls a la contrarèplica, perquè ara estic esgotant el temps—, que, evidentment, farem tots els possibles, i sempre d'acord amb les orientacions pedagògiques, que tenim molt ben dissenyades, perquè dintre de les nostres possibilitats pressupostàries, que malauradament són escasses —i que li repeteixo que el pressupost del Ministeri no avançarà gaire en aquest sector, per no dir gens—, malgrat tot, nosaltres fem i farem un esforç possible, no solament per elevar la qualitat —cosa que segur que ja hem aconseguit— de l'assistència i dels elements de pedagogia que es donen a les nostres llars d'infants, sinó també per ampliar-ne, tant com sigui possible, la cobertura, que bona falta que fa a la població de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Té cinc minuts per a rèplica, el Diputat il·lustre senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Ja sap que acostumo a ser molt disciplinat, en l'ús del temps.

En primer lloc, evidentment que sabem que l'etapa zero a sis

no és etapa obligatòria segons l'avantprojecte de reforma educativa. El que a nosaltres ens sembla clar, de tota manera, és que en primer lloc hi ha el reconeixement d'una etapa en tant que etapa unitària, i això és positiu, i que, després, els recursos per poder fer una oferta pública de classes de tres a sis anys. Queda clar. Justament per això he insistit en la pregunta d'on sortirien els recursos —i aquest era el que em preocupava— per garantir l'escolarització, evidentment voluntària, però en molts casos socialment obligatòria: és a dir, no és obligatòria, però en canvi es converteix en obligatòria, perquè en el moment actual, amb l'actual revitalització del mercat de treball, molt sovint la possibilitat d'entrar en aquesta etapa educativa des dels zero anys no és únicament una possibilitat, sinó una necessitat, molt sovint, social, repeteixo, per a molta gent.

Bé, precisament ens sembla a nosaltres que la reforma no ha d'anar en contra d'allò que ja s'ha conquerit fins ara: és a dir que si efectivament l'escolarització als tres anys a l'escola a Catalunya és, avui dia, pràcticament un fet estadísticament generalitzat, o generalitzable en un temps relativament molt curt, que mai, en tot cas, el progrés social pot anar en contra d'una conquesta ja aconseguida. Justament per la problemàtica d'aquests zero a tres anys, a nosaltres, Honorable senyor Conseller, ens semblaria molt important la possibilitat que al llarg d'aquest any 1990 poguéssim haver-hi una publicació d'un cens d'escoles bressol que funcionen a l'actualitat a Catalunya, amb la descripció de les seves característiques, situació legal i laboral, proposta educativa, etcètera, perquè aleshores sabríem molt més, els uns i els altres, sobre el que estem parlant i quins són els problemes que se'n deriven.

Jo vull expressar que altres sectors, en concret els ajuntaments, demanen insistentment que intervinguem, en aquesta Cambra, a favor de la problemàtica de les llars d'infants. Crec que és bo que llegeixi una carta que ens ha adreçat el col·lega d'aquest Parlament senyor Joaquim Nadal i Farreres, President de la Federació de Municipis de Catalunya, que diu, en un dels seus paràgrafs —una carta del 15 de novembre del 89—: «Enguany, volem de nou insistir en la importància que té la partida que, dins dels pressupostos del Departament d'Ensenyament, té com a objectiu l'establiment de convenis amb els ajuntaments. Per exemple, en un estudi recent fet per l'Ajuntament de Barcelona, es destacà que la Generalitat cobreix un 4% de les despeses en llars d'infants, l'Ajuntament un 90% i els pares un 6%: aquesta situació, o similar, es dona en altres municipis de Catalunya» —fins aquí el que diu el senyor Joaquim Nadal. Jo no sé si a la resta de Catalunya, o, en tot cas, si a l'entorn de Barcelona, les xifres són aquestes; en tot cas, sí que vull dir que en aquests moments els ajuntaments estan fent un esforç notable, precisament per tractar de cobrir, d'una manera substitutòria, el treball educatiu en aquesta primera etapa i que sembla que la petició d'increment de la partida, més enllà fins i tot dels anuncis o de les propostes fetes seria important, perquè podria, en part, alliberar els ajuntaments d'una tasca cada vegada més feixuga i, en part, podria fer que els uns i els altres col·laboressin en una millora de l'oferta educativa en aquesta etapa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller, per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Riera, jo abans no he parlat de l'etapa de tres

a sis anys, però ara puc fer un comentari breu, a part de contestar els altres temes que vostè ha formulat en la seva rèplica.

Bé, com vostè diu, l'escolarització de tres a sis anys ja funciona bastant a Catalunya: almenys, li puc assegurar que hi ha una oferta pública de places de quatre i de cinc anys, no amb un 100% d'escolarització, perquè les famílies tampoc no sempre volen escolaritzar els infants d'aquesta edat, però amb un tant per cent que cobreix, repeteixo, tots els requeriments. Tenim una altra cosa pendent, i que estava en el nostre programa electoral i està a les directrius del Departament, que és l'escolarització dels infants de tres anys. Tenim alguna aula, escadussera, en el conjunt de Catalunya, que ja funciona, de tres anys —molt poques—, i el nostre pla és aconseguir, en un període de tres cursos més, una escolarització 100% de la demanda que hi pugui haver en aquest sector de tres anys. En aquest sentit, jo li puc assegurar que ja durant el curs 1990-91 funcionaran en el conjunt de Catalunya, en llocs que encara no estan determinats, però que els nostres delegats hi estan treballant, un nombre, un centenar, ja, d'aules de tres anys, a títol, en certa manera, experimental, per tal de veure com funciona —perquè evidentment, el senyor Riera i les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats no poden ignorar que l'escolarització d'un infant de tres anys, per motius obvis, comporta moltes més dificultats que no pas la d'un infant de quatre o cinc anys. Anem, de tota manera, per aquest camí, i repeteixo que el nostre objectiu és aconseguir l'escolarització total de la demanda que hi pugui haver.

Això, en el sector públic. En el sector privat, el senyor Riera no s'hi ha interessat, per aquest tema, però a mi m'és plaent de dir-li: el tema del sector privat és més complex, perquè no hi ha la previsió de concerts educatius per a aquesta etapa pre-escolar, i aquesta és una de les reivindicacions que altres sectors fan davant de l'avantprojecte de la Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu. A nosaltres, dintre de les nostres possibilitats, també ens agradaria, en el futur, poder ajudar l'escolarització dels infants —que ho vulguin els seus pares, naturalment— en el sector privat.

Pel que fa al cens d'escoles bressol, que suggereix el senyor Riera de publicar, jo accepto..., vaja, recullo, no cal dir-ho, la seva demanda i jo espero que un dels volums del Mapa Escolar de Catalunya, atès que ha de ser un mapa escolar de Catalunya que compregui la totalitat del sistema educatiu —que ara ja està clar que comença als zero anys i s'acaba als divuit, amb el pre-universitari, el nou universitari—, hi haurà també un volum dedicat a això.

I, finalment, pel que fa a les xifres pressupostàries, senyor Riera, abans vostè mateix ja n'ha dit algunes; jo, ara, les hi completo. Miri, l'any 1989 hi havia al Pressupost 245 milions de pessetes per a ajut a les llars d'infants d'iniciativa social o bé de corporacions locals i 319 milions de pessetes pel que fa a les despeses que comportava el sosteniment de les 42 llars d'infants que tenim de titularitat pròpia, de la Generalitat: això fa un total de 564 milions de pessetes que hi havia consignats en el Pressupost del 89 per a aquest sector de l'ensenyament. Nosaltres som conscients que això són xifres absolutament insuficients, i són encara més insuficients les que fan referència a les subvencions a aquestes llars subvencionades, i ajudades també de vegades per corporacions locals, i per això l'increment ha estat molt més gran en aquesta partida que en la de titularitat

pròpia. Nosaltres augmentem, aquest any, en conjunt, la partida pressupostària —que passa de 564 milions a 871 de pessetes, un 54%, però amb un desequilibri, en aquests moments: és a dir, incrementem un 100% —un 100%— les partides destinades a les subvencions o ajuts a les corporacions locals amb aquesta finalitat o bé a les llars d'infants d'iniciativa social, i incrementem més modestament —de 319 a 380 milions de pessetes: és a dir, aproximadament un 20%— les quantitats per al sosteniment d'aquestes llars d'infants privades nostres, que representen un cost per alumne, l'any passat, calculat en 81.794 pessetes per any, i aquest any hi destinarem 97.435 pessetes per any. Si tenim en compte la proporció que hi ha entre el sector públic i el sector privat, dintre de tot això, no arribarem, realment, a gastar-nos, per ara, ni de molt, les mateixes pessetes en el sector privat que en el sector públic, però l'increment —ho repeteixo—, la tendència és anar-los igualant, perquè, com ha vist el senyor Riera pel que acabo de dir, aquest any ja l'increment és molt més gran en el primer que no pas en el segon.

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ara haig de demanar l'assentiment de la Cambra per passar el cinquè punt de l'ordre del dia a aquesta tarda. Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

De manera que passem al sisè punt, que és interpe·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpe·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hi ha competències que pesen com pedres de molí penjades al coll; d'aquest tipus, senyores i senyors diputats, són les competències en matèria penitenciària, que pesen al Consell Executiu.

Recordo que, quan van ser traspassats els serveis corresponents, en el si del mateix Grup de la majoria hi va haver veus que van pensar si era convenient acceptar-los, aquests serveis, o no. De totes maneres, he de dir també que tots els grups exigíem que fossin traspassats al més aviat possible, els serveis corresponents, perquè tots entenem —enteníem, entenem i entendrem— que l'autogovern aproxima més l'Administració al poble i que, per tant, doncs, facilita una millor gestió.

Per això no pot ser que, comparativament, avui, després de sis anys, estiguem pitjor que la resta de l'Estat. I els ho mostraré amb l'índex d'ocupació: l'índex d'ocupació a Catalunya actualment és del 2,2, mentre que l'índex d'ocupació a la resta de l'Estat és de l'1,3. Per què aquesta situació, senyor Conseller? Aquesta és la primera pregunta concreta que li faig. Perquè no s'han fet les degudes inversions perquè aquesta situació sigui completament diferent. I és que la creació de places penitenciàries és un dels reptes que el Govern de la Generalitat no ha sabut resoldre mínimament. Precisament, aquest any de 1990 té una especial significació per a la política penitenciària d'aquest Govern, i marca el grau de la seva ineficàcia. Efectivament, es

compleix el termini màxim que es fixava a si mateix un anomenat «Pla indicatiu per a la construcció de les noves places penitenciàries necessàries a Catalunya». És temps, doncs, de fer balanç, no tant per criticar els errors i les mancances, sinó per saber on som i saber també què és el que cal fer per ser més eficaços, senyores i senyors diputats.

Tres motius aconsellaren en aquell moment la presentació del Pla —era l'any 1983 i estàvem a punt de rebre els serveis—: la convicció compartida dels grups parlamentaris i del mateix Govern que la creació d'una infraestructura penitenciària moderna és una condició imprescindible per abordar eficaçment la millora del sistema —aquesta convicció continua avui tan vigent com fa set anys—; la necessitat també de complir l'exigència de la Llei General Penitenciària i també l'obligació política de l'equilibri territorial —això vol dir presons petites i especialitzades, no més de tres-centes cinquanta places, això vol dir distribució comarcal dels centres penitenciaris— i la tercera raó, el fet que la seva realització comporta una forta inversió que obliga a un finançament al llarg de diverses anualitats. També és cert que es va presentar aquest Pla perquè, en aquell moment, Convergència i Unió no disposava de la majoria absoluta.

Aquest Pla indicatiu —repeteix que es va presentar l'any 1983— es posava com a termini màxim l'any 1990 —termini màxim d'execució—, i deia: «Centres de preventius, cinc centres: tres a la província de Barcelona, un a la de Girona i un a Tarragona» —total, 1.400 places previstes; senyores i senyors diputats, cap de construïda—; «compliment d'adults, cinc establiments» —i fins i tot els comarcalitzava—: «un a la Selva, un a Osona, un a l'Alt Camp o a l'Alt Penedès, un al Berguedà o al Solsonès i un al Vallès Oriental» —total, 1.750 places previstes, 450 de construïdes: és a dir, el centre de Quatre Camins del municipi de la Roca—; «compliment de joves», s'establí un establiment de joves que aniria a l'Anoia o aniria al Bages —total, 350 places previstes; cap de construïda—; «règim obert», diversos centres previstos, amb una ocupació total de 720 places noves —cap de construïda—; places hospitalàries, un hospital penitenciari —de 100 places— i un hospital psiquiàtric —de 100 places un i de 125 places l'altre. Total, 225 places hospitalàries; cap de construïda. Resum final: de 4.670 noves places, sols se n'han construït 450. Senyores i senyors diputats, el compliment d'aquest Pla indicatiu no arriba al 10% de realització: mirin vostès i jutgin l'eficàcia de la política penitenciària del Govern.

Com es pot comprovar, aquesta història és una història ben poc gloriosa, però mirar enrere no resol res. El que cal fer és marcar-nos objectius assolibles amb les nostres possibilitats. El Pla indicatiu de 1983 no era utòpic, com ja remarcaven els seus mateixos redactors, però el fet real és que se n'ha realitzat només i escassament el 10%. En conseqüència, és clar que hem de ser realistes en relació amb la capacitat del Consell Executiu per planificar a mitjà termini; cal, doncs, ser prudents i limitar-nos a demanar-li, al Consell Executiu, al Conseller de Justícia, que ens assenyali els seus objectius per al que manca de legislatura. Mirin vostès, senyores i senyors diputats, si som prudents i si som modestos en les nostres demandes.

Concretament, i per evitar debats teològics: quants centres nous de compliment i de preventius es començaran a construir els propers dos anys i on? Se substituirà definitivament la presó

Model de Barcelona, sí o no, i quan? Es mantindrà la presó de la Trinitat, de joves? Es construirà una presó de dones? Es construiran l'hospital penitenciari i l'hospital psiquiàtric?

Senyores i senyors diputats, el magma penitenciari és tan dens que no és possible, en el decurs d'una interpellació, tractar totes les matèries, per importants que aquestes siguin. Per això deixaré per a millor ocasió tot el referent a les condicions de vida als centres penitenciaris existents, en espera de tornar-los a visitar —cosa que ja anuncio que demanarem pròximament a la Comissió de Justícia.

El que avui crec molt convenient debatre també són alguns aspectes molt importants referents a la reinserció de presos i alliberats i a l'ajut institucional als seus familiars. Començaré, senyores i senyors diputats, pel règim obert. En aquest moment hi ha unes llistes d'espera, a tots els centres penitenciaris de Catalunya —i sobretot a la Model— exasperants, perquè hi ha interns que reuneixen els requisits que marca la llei, que estan classificats en tercer grau, que disposen de treball i que no poden accedir als beneficis del règim obert perquè no hi ha places. Això, senyores i senyors diputats —sobretot aquells que han visitat la Model—, és una situació monstruosa. I no diguem de la situació del règim obert de les dones, perquè ni a la província de Tarragona ni a Girona ni a Lleida existeix règim obert de dones, i han de passar totes aquí, a Barcelona, i el règim obert de la presó de Wad-ras, de dones, és solament d'una capacitat de vint places. Doncs, senyor Conseller, una altra pregunta molt concreta: quantes noves places de règim obert es crearan, d'hommes i de dones?

Treball penitenciari: una altra qüestió important. Es van generar moltes expectatives, senyores i senyors diputats, amb la creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, llei que va ser aprovada en aquest Parlament fa escassament un any. Doncs bé, una altra pregunta concreta, senyor Conseller: quants llocs nous de treball es crearan a partir d'avui i fins al final de la legislatura?

Tot el tema de la reinserció traspasa el que en podríem dir l'àmbit estrictament penitenciari: hi entren altres institucions. I, per això, així ho va entendre el mateix Govern de la Generalitat i el Conseller de Justícia, que, l'any 1984, va crear, per decret, el Consell Català Penitenciari. Doncs jo li pregunto també, senyor Conseller: quantes vegades s'ha reunit aquest Consell? Quantes comissions sectorials per a temes específics s'han constituït, d'acord amb l'article 4 d'aquest mateix Decret? Quines disposicions ha dictat l'Honorable Conseller per al desplegament, l'eficàcia i l'execució del Decret de constitució d'aquest Consell? —totes elles, senyores i senyors diputats, preguntes molt concretes.

Un altre tema important: atencions a alliberats i familiars de presos. Es tracta, com vostès saben molt bé, d'un sector marginat de la societat, amb un escàs nivell cultural i que, per tant, necessita molta informació. Per tant, primer: existeix algun sistema per informar aquests alliberats i els seus familiars dels serveis socials existents? Hi ha una atenció assistencial a familiars de reclusos? Hi ha una subvenció de serveis complementaris als fills dels interns durant l'educació obligatòria? Existeixen activitats extraescolars i ocupació del temps lliure del barri, albergs i colònies de vacances, estan establerts —o es pensa fer—? Existeix una informació a les campanyes dels interns sobre la promoció social i professional de la dona treballadora?

Hi ha estipulats alguns ajuts i sistemes de residència als pares dels interns que depenen econòmicament d'ells? Es fa un seguiment i suport especial a alliberats condicionals com septuagenaris i malalts terminals? Existeix algun tipus de coordinació entre les diferents conselleries? Creu vostè, senyor Conseller, que amb les actuals dotacions pressupostàries es poden proporcionar els ajuts adequats?

He concretat, senyores i senyors diputats, per tal d'evitar la repetició del que jo anomeno la «política de l'hàmbster» —o dels hàmbsters—; és a dir, donar voltes entorn d'una qüestió i no anar mai enlloc. Naturalment, vostè pot, una vegada més, defugir els compromisos; en aquest cas, complirem un cop més el ritual i no en sortirà res de nou, d'aquest debat. Però jo espero que avui sigui diferent i que vostè concreti els seus plans, ara que ja som arribats a l'equador de la legislatura, i que el 1990 marca, entre altres coses, el fracàs d'una determinada política. És hora de canviar de metodologia; és hora de canviar de política: ara, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, o mai.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. En nom del Consell Executiu, i per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, em dispenso a contestar la interpellació que acaba de formular el Diputat senyor Oliart, però, tota vegada que estem tractant un tema penitenciari —política penitenciària—, abans jo voldria dir uns mots, amb molt dolor, i també amb indignació, naturalment en el meu propi nom i en el de la Conselleria que regento, i del Govern que represento en aquest moment en aquesta tribuna, per expressar la meua condemna més enèrgica a l'atemptat que ha costat la vida, aquests dies —l'atemptat terrorista—, a un digne funcionari de presons. I, al mateix temps, expressar igualment —en nom propi i amb aquesta mateixa representació, i també de l'Administració penitenciària de Catalunya— la solidaritat a l'Administració penitenciària central, a tots els funcionaris dels serveis de presons i també, d'una manera especial, a l'adolorida família de la víctima.

I, dit això, passo a contestar la interpellació, però tot significant que està concebuda —en la forma com apareix publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*— amb uns termes tan genèrics... (*remor de veus*) —és a dir, es demanen quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat respecte a la política penitenciària— que fa difícil de preparar aquelles respostes que, després, oralment i d'una manera..., podríem dir, sense cap contenció —i en ús d'un dret indiscutible, que jo no li discutiré pas— el senyor Oliart ha formulat en aquest acte. Ell mateix ha dit que és difícil enquibir en els límits de temps d'una interpellació una matèria tan complexa.

Bé, jo penso que, si se'm demana el capteniment i els propòsits de capteniment del nostre Govern respecte a aquesta temàtica, hauria de fer, encara que sigui d'una manera obligada una mica global, una certa referència a tots els extrems, a tots els aspectes a què aquesta política fa relació, encara que procurant, d'una manera especial, fer especial comentari i incidència en aquelles preguntes o aquelles preocupacions que, d'una manera més expressa, ha expressat en aquest acte el Diputat interpellant.

Jo començo per dir-li, de totes maneres —i amb això sí que, d'una manera molt concreta, responc la seva primera i potser fonamental i bàsica manifestació, que en el fons és una acusació greu contra l'Administració penitenciària de Catalunya—, que no estem pitjor que quan vam assumir aquestes competències penitenciàries, sinó que estem extraordinàriament millor.

Jo li recordo que, precisament en aquells anys, abans de l'assumpció de les competències, la situació era tan realment greu que existia, potser, l'imperatiu moral d'intervenir-hi i de fer aquesta assumpció, difícil, d'unes competències que no ens havien de portar —ja ho sabíem— cap lluïment, però que eren obligades per posar remei a la dramàtica situació penitenciària a Catalunya, indiscutiblement la pitjor de tot l'Estat espanyol i, amb ella, doncs, potser la pitjor d'Europa.

Si es critica, si el senyor Oliart vol criticar la política de construcció de places penitenciàries o, per dir-ho d'una altra manera, de reducció de la massificació existent a les presons de Catalunya, jo em permetré recordar-li —agafo un període immediatament anterior al de l'assumpció d'aquestes competències— que, entre el 1978 i el 1984, ambdós anys inclosos —que vol dir durant set anys—, l'Estat espanyol va construir a Catalunya 350 places penitenciàries: les de la presó de Lleida-2. I que, en un període temps molt inferior, des del 86 fins al 90 —els comprenc tots dos; per tant, en un període de cinc anys— s'hauran construït a Catalunya aproximadament mil places penitenciàries: la presó de Quatre Camins en té 504, de cel·les ordinàries, i la presó de Can Brians té una capacitat lleugerament inferior, però que estarà compensada, també dintre d'aquesta anualitat del 90 o a principis del 91, i que, a més a més, si tenim en compte les ampliacions fetes en les presons de la Trinitat i de Wad-ras, possiblement excedeixen aquest miler en què jo xifro, d'una manera, doncs, arrodonint-les, les places que el Govern de la Generalitat haurà proporcionat a Catalunya. Bastant més del doble en un període de temps aproximadament d'unes dues terceres parts. Per tant, ja sabem d'on vénen els mals i quin és el repte amb què nosaltres ens trobem.

I existeix, després de l'assumpció de les competències, un pla sectorial —no un pla indicatiu, un pla sectorial— que, a la vista de les circumstàncies, rectifica —i ho pot fer; el Pla del 83 era merament indicatiu— i, en el qual..., sens perjudici de les variacions indicades pels canvis també de la situació penitenciària, és el que es va aplicant. I dic que hi ha variacions que cal tenir en compte, perquè l'any 1984, a finals del 1983 o a principis del 84, la població penitenciària a Catalunya era de 1.600 reclusos, i avui estem a 4.600, xifra, a més a més, que va augmentar..., a la qual es va arribar..., doncs, no s'hi ha arribat ara; ara es continuen produint increments demogràfics de les nostres «penitenciaris», però l'increment, l'augment més important es va produir durant els dos o tres primers anys.

Tinc interès a dir això..., i, ja que he tocat aquest tema de la massificació o de la política per reduir aquesta massificació, penso incidir-hi, acabar el punt. Jo diria que aquesta política que combat la massificació de les nostres presons, que és, indiscutiblement, el primer, el més greu problema que les afecta, i possiblement està en l'origen de tots els altres, aquest problema és un problema que, com estic dient, hem heretat per la nul·la, per la nul·la actuació estatal antecedent en el període immediatament anterior a les transferències i per altres dificultats a les quals ara em referiré, però que, no obstant això, no han impos-

sibilitat, sinó al contrari, l'acció de govern de la Generalitat.

Tant és així que, des d'un principi, des de l'assumpció de les competències, aquesta preocupació existia, i va portar-nos, en primer lloc, a realitzar, sense que el tema de l'obra nova —i, per tant, de l'augment de places penitenciàries— ens hagués estat transferit, a realitzar ja petites obres per a les quals no teníem assignació pressupostària, que van comportar, per exemple, l'ampliació —reduïda, evidentment, perquè tot l'establiment és reduït— del centre penitenciari de Girona, l'ampliació de la presó de la Trinitat i l'ampliació de la presó de Wad-ras.

Tota aquesta preocupació i tota aquesta política es va, després, traduir en la formulació, en la insistència perquè l'Administració central ens transferís l'obra nova i, concretament, la construcció de la presó de la Roca, la presó de Quatre Camins, de la qual es parlava des de l'any 80, per a la qual s'havien buscat emplaçaments des del 81, n'existia un projecte des del 82, però estàvem al novembre de 1985 i encara no s'havia, no obtingut, ni tan sols gestionat la llicència municipal de l'ajuntament corresponent. És a dir, era un projecte absolutament negligit per part de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries del Ministeri de Justícia; negligència que ens va portar a reclamar la responsabilitat de la construcció d'aquesta presó, que ens va ser transferida, aquesta responsabilitat, juntament amb el projecte i un pressupost inicial, a finals de novembre del 1985. Pocs mesos després, abans de l'estiu del 86, es posava la primera pedra d'aquesta presó, i després ha tingut el seu desenvolupament normal, i avui és una de les presons, jo diria, més ben organitzades i més ben ateses de tot el sistema penitenciari de l'Estat espanyol.

I, a partir d'aquí, hem continuat aquesta política, aquesta política que ens ha portat a la construcció d'una altra presó, la presó de Can Brians, al Baix Llobregat, seguint aquest programa que tenim establert, presó que no està encara acabada. No he d'amagar que hi ha hagut dificultats en el curs de la seva construcció —dificultats superades avui— i que és previsible que pugui entrar en funcionament els primers mesos de l'any 91, o a finals, fins i tot possibilitats a finals d'aquest mateix any.

Està prevista una tercera presó —el senyor Oliart no n'ha parlat, però jo ja dic que no em limito únicament a respondre les preguntes precises que ha fet aquí, sinó que desenvolupo tots els propòsits de capteniment d'actuació dintre de la política penitenciària i en un àmbit tan important com el que representa aquest de les construccions, per dir-li que està prevista una tercera presó—, tercera presó que encara no s'ha començat, si bé tots els passos previs estan resolts, per problemes de finançament que dimanen no de circumstàncies pròpies de la nostra Administració, sinó de determinats incompliments —altres vegades n'he parlat— de l'Administració central. Però que, al costat d'això, han aparegut, com a conseqüència, a vegades, de circumstàncies difícilment previsible, sobretot per la nostra Administració penitenciària que no té els ressorts de modificació de la demografia —per dir-ho així— dels presos, perquè no tenim competències en matèria penal ni en matèria de procediment penal; no podem regular les presons preventives ni podem evitar la duració de les presons preventives, perquè se'ns neguen també competències en relació amb l'Administració de justícia, i hem de suportar passivament el desconcert, la desorientació extraordinària que regna en aquest camp tan important

de l'Administració de justícia. Per tant, es fa imprevisible una política, doncs, demogràfica...

Bé, la realitat és que, en aquests moments, el creixement de la delinqüència femenina o almenys les interlocutòries de presó respecte a presumptes delinqüents, doncs, ha crescut notablement. Això ens fa anteposar el tema de la construcció d'un mòdul —amb tota la dignitat, amb tots els requisits que representa el d'una presó reduïda— per a dones, que ha d'anteposar-se —com dic— a altres projectes més ambiciosos, i també al de l'hospital penitenciari.

Respecte a l'hospital penitenciari, jo he de dir —i amb això acabo, perquè, doncs, el temps se m'ha menjat la possibilitat d'explicar moltes altres coses— que l'hospital penitenciari —i contesto també, concretament, una pregunta també molt precisa del senyor Oliart— serà, la iniciació de l'obra, una realitat molt propera. Puc dir-li que s'ha exhaurit ja el termini de presentació, en els concursos per a l'adjudicació de l'obra, de propostes; aquestes estan essent objecte d'estudi, i que jo penso, doncs, que en un període molt breu es procedirà a l'adjudicació d'aquesta obra, com a inici o com a pas previ a l'inici de la seva construcció, per a la qual està previst el pressupost corresponent.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

En primer lloc, senyores i senyors diputats, en nom meu, en nom d'aquest Diputat i també en nom del Grup Socialista, la condemna més enèrgica de l'acte terrorista que ha costat la vida d'un funcionari de presons, i també la condemna de tots aquells actes terroristes que costen la vida o la seguretat de les persones i dels béns. També mostrar la nostra solidaritat amb els familiars d'aquest funcionari, i també la nostra solidaritat amb els funcionaris que en aquest moment estan fent vaga i que temen per la seva seguretat.

Senyor Conseller, vostè em diu que jo he presentat aquesta interpellació genèricament; és que el Parlament té un reglament, senyor Conseller, i potser vostè no l'ha llegit, perquè el Reglament obliga a presentar-la d'aquesta manera. Però un interpellació és un debat polític, i, per tant, hi han d'entrar qüestions polítiques i vostè ha de contestar políticament.

Vostè sempre em contesta més o menys igual, i això em recorda que un soldà va aguantar la Scheherazade durant mil i una nits; però és clar, li explicava un conte diferent cada nit; però és que a aquest Govern, i a vostè, senyor Conseller, durant 3.650 dies estem escoltant el mateix conte: «En té la culpa Madrid», «no fem això perquè no podem, perquè sempre en té la culpa Madrid perquè no dona els diners», etcètera, etcètera.

En primer lloc, senyor Conseller, jo no he dit que ara estiguem pitjor que l'any 1984; he dit que estem amb un índex ocupacional inferior al que està la resta de l'Estat. He dit això, i vostè no m'ho ha pogut desmentir perquè és la veritat.

Vostè em diu: «S'han creat 520 places a Quatre Camins.» És veritat, ho he dit; he dit 450, i dic 520. De totes maneres, vostès han violat una norma pròpia d'aquest Parlament, perquè es va dir que tots els centres penitenciaris tindrien, com a màxim, 350

places. Però, en fi, no ens hi hem ficat perquè sabem les dificultats que el seu Departament té.

A Can Brians, pel que hem vist, també passarà igual. També tindrà 500 places en lloc de 350. Però bé, la qüestió és anar-les fent i que millorin les condicions dels interns que, desgraciadament, han d'estar encara en aquestes presons tan obsoletes actualment.

Vostè em diu: «Durant l'any 1984, del 1980 fins al 1984 no teníem els serveis traspassats.» Naturalment, però teníem competències territorials i vostès era el que havien de dir a Madrid, on volien vostès que es construïssin els centres penitenciaris. I vostès, durant aquests quatre anys que tenien aquestes competències, no van fer-ho mai, perquè no van voler-se ficar els veïns de les comarques en contra. I vostès van defugir els seus propis compromisos i les seves pròpies competències.

Vostè em parla que hi ha un programa d'actuació, no un pla indicatiu. D'acord, jo li dic digui-me'l, i vostè em diu: «farem un tercer centre, a més a més dels dos; farem un tercer centre i en farem també un de dones.» Doncs, miri, desgraciadament per a vostè, han entrat els Pressupostos fa una setmana i jo, naturalment, abans de venir aquí, me'ls he mirat. Doncs, per a aquest any, vostès tenen 1.725 milions per a Can Brians, i tenen 75 milions per a l'hospital penitenciar; però ni una pesseta més per a aquest tercer centre, ni una pesseta més per a aquest centre de dones que vostè diu que construiran. Per tant, quan els pensen construir? No ho sé; els faltará un any només per acabar la legislatura, perquè aquest any, indubtablement, no hi ha consignada ni una sola pesseta.

Però és que a més a més d'incomplir els seus programes, d'incomplir els plans indicatius i de no realitzar-los més que en un deu per cent, vostès no compleixen ni el seu propi programa. Perquè, miri, jo els ho recordaré. Programa de CIU, l'any 1988, a les parlamentàries d'aquí: un centre de compliment de joves; on és?, ni està pressupostat, ni vostè n'ha parlat; un de compliment d'adults; un de preventius, a Barcelona; un de preventius, a Girona; on són? Nou centres de règim obert a Barcelona, Lleida i Tarragona, on són, senyor Conseller? Vostè no n'ha parlat. Espero que ara ens ho digui.

Tornem al tema del finançament. És un tema o és un argument completament infantil en aquestes alçades. Escolti: l'any 87 hi va haver els acords de finançament i es va fer passar l'ex-Conseller, senyor Culler, quasi com un heroi nacional per haver aconseguit uns grans avantatges per a Catalunya. Doncs, bé no se'n parlava, allà, de les presons; no se'n parlava, en aquests acords, ni tampoc quedaven pendents els serrells. Però és que posteriorment, quan el senyor Roca parla que arriba a una sèrie de compromisos amb l'Administració central, tampoc no s'ha referit mai al tema de les presons. Què fa pensar això? Doncs que no és una prioritat del Consell Executiu. Que no se'n cuiden, que «a vostès se'ls en dona, bé, doncs, quatre pitos». Això és.

Senyores i senyors diputats, senyor President, hi ha una incapacitat negociadora en aquest sentit, en últim cas, i això és ben evident. Però vostè de les altres qüestions tampoc me n'ha contestat cap. Me les contestará ara? Jo ja li ho he dit; el Consell Català Penitenciar, funciona? Miri, jo tinc notícies que, des de la seva constitució, cap reunió, ni una —si no és que han estat secretes, aquestes reunions— i, segons el Decret, tenia obligació de reunir-se dos cops l'any. Totes les ordres promul-

gades fan referència a nomenaments o substitucions. M'he mirat tots els documents, tots els DOGS; això és tot el dictat que vostès han fet sobre les disposicions oportunes per al desplegament, l'eficàcia i l'execució del Decret, segons que els faculta la Disposició Final Primera. Això és tot. Tampoc no tinc notícies, senyor Conseller —i digui'm si és veritat o joestic equivocant—, que vostès hagin creat aquestes comissions sectorials, que jo crec que són tan necessàries i que l'article 4 d'aquest Decret, doncs, contempla. Vostè no n'ha parlat.

Treball penitenciar; es va crear el CIR, aquest Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Ha entrat als Pressupostos. Mirin, pressupost d'explotació, 321 milions; pressupost d'inversió en maquinària i instal·lacions, 32 milions. Escolti això, aquesta empresa neix com una mena d'extraterrestre. És a dir, amb un cap gros i unes cametes molt fuixes que aviat s'estimarà. Jo no sé quantes places penitenciàries noves de treball pensen crear vostès, perquè la partida específica de sous per a interns és de 80 milions; a 1 milió de pessetes, com a mínim, anuals, seguretat social inclosa, 80 llocs de treball. És el màxim que vostès poden crear.

Ajuts a familiars; en aquests pressupostos que també acaban d'entrar, 17 milions, total, per a atencions als interns alliberats i familiars; això per a les quatre províncies de Catalunya. Són això, de veritat, uns ajuts satisfactoris i és això una política d'ajut i de reinserció social. Crec que no.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Oliart vagi acabant, o acabi perquè ja ha excedit més d'un 50% del seu temps.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President, i li agraeixo la seva benevolència. Acabo doncs...

El Sr. PRESIDENT: Però no n'abusi. (Rialles.)

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. La coordinació entre Departaments és molt necessària. S'ha constituït ja alguna coordinació entre els Departaments de Justícia, de Benestar Social, de Cultura, d'Ensenyament, de Sanitat? És necessari això. Existeix, o existeix la voluntat de fer-la? Finalment, senyores i senyors diputats, dir-los que el grau de democràcia d'un país es mesura pel tractament als seus marginats, i no hi ha dubte que un sector important de marginació el constitueixen els presos. Si haguéssim de valorar el nostre nivell de democràcia assolit en funció de la situació penitenciària és clar i és evident que estaríem en cotes de democràcia molt subdesenvolupades.

Canviem la situació, senyores i senyors diputats. Canviï la situació, senyor Conseller de Justícia.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Per fer la contrarèplica té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Senyor Oliart, vostè m'acusa de no conèixer el Reglament d'aquesta Cambra. Jo l'he de contradir. L'he llegit moltes vegades i el conec molt bé. El Reglament diu que les interpellacions s'han de basar en propòsits de capteniment —no ho tinc al davant, però el conec molt bé—, en propòsits de capteniment en matèries de política general del Govern. Però, és política general, per exemple, el tema de la construcció de places penitenciàries, o ho és el del funcionament de les comissions d'assistència social, o ho és el tema hospitalari, i, per tant, si vostè volia dades sobre determinades qüestions, jo penso que és millor que

les hagués especificat en el text de la interpellació perquè el diàleg seria indiscutiblement més fluïd, i jo disposaria aquí d'algunes dades que, de memòria, no puc enquibir tota la política penitenciària en el meu cap ni en l'espai d'uns fulls. Per tant, conec el Reglament, respecto el seu dret. El que és evident és que vostè pot formular la interpellació en els termes que ho ha fet, i tracto de correspondre a aquest dret, contestant-li, si vol, d'una manera una mica desorganitzada, perquè m'hi obliga la forma, doncs, múltiple de preguntes i també desorganitzada i sense mètode que vostè m'ha adreçat. Dit això..., i també he de desfer una altra acusació, nosaltres no hem violat, senyor Oliart, ni necessitem la tolerància de ningú, no hem violat cap resolució d'aquesta Cambra amb la construcció d'una presó, a Quatre Camins, de 504 places ordinàries. I no l'hem violada perquè la resolució del Parlament, a més a més de ser una recomanació perquè diu: «en allò que sigui possible, que es facin presons que no excedeixin les 350 places», permet, a més, la coexistència de diferents mòduls. És a dir, sempre que hi hagi una separació marcada entre uns i altres i que cada una d'aquestes unitats no excedeixi les 350. Si vostè ha visitat —i sé que ho ha fet— la presó de Quatre Camins, vostè sap que hi ha quatre mòduls i que cada un d'ells està molt per sota d'aquesta xifra que no podem sobrepassar. Per tant, estem, absolutament, dintre dels termes de les resolucions que adopta aquesta Cambra.

També he de replicar-li que no és cert —sento ser tan categòric, senyor Oliart, però no és cert— que la presó de la Roca no es construís perquè no hi hagués la finca assenyalada. La designació d'aquesta finca, precisament, em penso que és l'única cosa que va fer el Govern de Madrid, el Ministeri de Justícia, i concretament la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, per propiciar, per «viabilitzar» la construcció d'aquesta presó. Va designar una finca coneguda per Can Ribes, i la va arribar a adquirir. És l'única cosa que es va fer. El que passa és que després —fins en això es va equivocar—, quan la Conselleria de Justícia va assumir aquestes competències, les de construcció d'aquesta presó, va traslladar aquesta ubicació, prevista pel Ministeri, de la finca de Can Ribes a la finca de Quatre Camins, denominació que ha quedat també per al mateix centre penitenciari. Per tant, nosaltres, en l'espai d'aquests pocs mesos que van de novembre del 85 al maig del 86, vam canviar l'emplaçament de la finca, vam obtenir la llicència de l'ajuntament, vam adaptar el projecte que ens havia traspasat Madrid a aquesta nova ubicació, i vam començar a construir la presó. Em penso, senyor Oliart, que no se'ns pot demanar més diligència. I, per tant, amb això rebato el 99% de les seves acusacions.

Bé, vull parlar-li també, el temps és realment just... Vostè parla de coordinació entre organismes de la Generalitat. Doncs, per exemple, sí; existeix una junta, comissió —no recordo el nom exacte en aquest moment— entre la Conselleria de Sanitat i la de Justícia que, per exemple, doncs, ha redactat tota la memòria funcional d'aquest futur hospital o pavelló hospitalari, annex a l'hospital de Terrassa, ha dibuixat —per dir-ho així—, en les seves grans línies, les grans necessitats d'aquest hospital; està acabant d'elaborar el programa sobre el tractament especialitzat de toxicòmans que portarem a cap a la presó de Quatre Camins, aprofitant, doncs, l'existència d'un departament especial, adequat a aquesta finalitat: és incumbència també d'aquesta comissió mixta de Sanitat i Justícia.

Comissions; comissions d'assistència social penitenciària

funcionen a les quatre províncies, i en l'espai de quatre anys, doncs, han passat dels set o vuit assistents socials que hi havia l'any 83 als 45 o 50 —no puc precisar les xifres; estic parlant de memòria perquè vostè em demana dades que per a mi no podien ser previsibles—, que hi ha avui dia. Però jo sí que li puc dir, senyor Oliart, un fet molt important i que li asseguro —vostè a vegades sembla que dubti del que jo afirmo— que, doncs, que sí... un fet que funciona molt important. Jo tinc contactes freqüents personalment amb aquestes comissions d'assistència social penitenciària. Jo he preguntat per les necessitats dels presos i de les famílies dels presos, i si eren degudament ateses. I se m'ha contestat, els membres d'aquestes comissions, que en cap cas per manca de recursos personals o materials s'havia deixat d'atendre alguna necessitat realment important de cap família de cap pres. Per tant, no parlo jo, en aquest cas, parla la comissió d'assistència..., les comissions d'assistència penitenciària, una que hi ha a cada província.

Se m'acaba el temps. He contestat algunes, almenys concretament de les coses que vostè ha dit en el seu primer i segon torn. Jo he d'acabar i dir-li..., jo, senyor Oliart, de veritat, elogio i alabo la seva preocupació pel tema penitenciari, crec que és autèntica, sense cap dubte, i que vostè, doncs, treballa amb molta energia, amb molta assiduitat, i vostè té la millor voluntat del món. Però també li hauria de dir amb tot el respecte, amb tota la sinceritat, que vostè es repeteix. No sóc jo que em repeteixo, vostè m'obliga a repetir-me perquè em fa sempre les mateixes preguntes i jo, a vegades, tinc la sensació que tenim un diàleg, no de sords, de sord, perquè tot allò que jo dic sembla que vostè realment ho oblidi i m'ho torni a preguntar, ja sigui en una pregunta, en una interpellació, en una sessió informativa.

Estic sempre, com és lògic, a la seva disposició per donar-li tota classe d'informacions, tota classe d'aclariments, però jo li demano, senyor Oliart, que no digui, per exemple, que en el meu primer torn no li he contestat res, quan vostè em feia una pregunta sobre una presó i jo li he parlat de tots els projectes constructius que tenim per realitzar dintre del que queda d'aquesta legislatura.

Res més, gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els abocadors a Catalunya, que formula l'Illustre Diputat senyor Àngel Colom, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

Interpellacions al Consell Executiu sobre els abocadors a Catalunya i sobre els residus industrials que es produeixen a Catalunya

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, quan vaig presentar aquesta interpellació sobre el capteniment del Govern en matèria d'abocadors encara no havia esclatat, per dir-ho d'alguna manera, la bomba que va representar el Pla de Residus Industrials, que ha capgirat, en bona part, la vida dels ciutadans de les comarques de l'Alt Camp, de la Conca de Barberà, de l'Anoia i dels habitants de la conca de la Tordera.

Jo, abans de tot, li haig de dir, senyor Conseller, i li haig

d'agrair que volgués posposar o acceptés posposar, de comú acord, aquesta interpellació, perquè ara la podem fer —penso— amb menys nervis, molt més assossegats tots plegats —i li ho dic sincerament. Aquesta bomba que he dit que havia estat, a la pràctica, el Pla de Residus Industrials, de fet, va tenir almenys una virtut —n'ha tingut moltes més, però n'ha tingut una, si més no—, que és que va convertir aquest Parlament, el nostre Parlament, en quelcom que interessava de debò bona part de l'opinió pública de Catalunya, i els ulls de molts ciutadans de Catalunya van estar, en aquells dos plens darrers, vigilant, pensant, veient què passava en el nostre Parlament.

De totes maneres, la interpellació que avui substancio es volia referir no pas, bàsicament, al Pla de Residus Industrials, sinó —tal com diu la mateixa interpellació— al capteniment en relació amb els abocadors, i amb els abocadors de deixalles urbanes, estrictament. Per tant, en principi, en la primera part d'aquesta interpellació, en l'essencial, tractaré d'algun dels casos més polèmics dels anomenats abocadors controlats. Seré fidel, doncs, a aquesta primera intenció, tot i que, en la segona part, intentaré fer un posicionament a l'entorn dels residus industrials.

Catalunya genera unes cinc mil tones diàries de deixalles urbanes: fonts de la mateixa Direcció General del Medi Ambient han avançat la xifra de més de sis-cents abocadors il·legals —incontrolats: per tant, il·legals—, i cal, per tant, una acció de govern encaminada a evitar els focus de contaminació de l'aigua subterrània, de contaminació dels camps per lixiviació dels líquids orgànics que contenen, la possibilitat d'incendis forestals, les males olors, etcètera; en definitiva, la degradació de l'entorn i del nostre medi natural. Crec que tots els grups d'aquesta Cambra —n'estic ben convençut, Conseller— coincidim a demanar aquesta acció de govern que gestioni el tractament i el reciclatge, en definitiva, el control i les solucions de les deixalles urbanes i dels residus, també, industrials.

El que ja no veiem tan clar és com es fa aquesta política, ni tan sols la filosofia que sembla que la vol inspirar. Voldria referir-me a un exemple del que la Generalitat de Catalunya ha anomenat «abocador modèlic»: faig al·lusió, faig esment de l'abocador comarcal de la Garrotxa, al terme municipal de Beuda, instal·lat al lloc anomenat el Clot de les Mules, que vostè coneix molt bé. L'abocador del Clot de les Mules va ser construït amb la intenció manifestada que fos modèlic i acabés amb la problemàtica abans esmentada dels abocadors incontrolats en aquella zona, i que fossin generadors de degradació del medi ambient. Encara recordem declaracions entusiastes del mateix President de la Generalitat quan es va inaugurar, declaracions que contrastaven fortament amb la dura i forta oposició —i legítima oposició— que hi va haver, per exemple, a Besalú, terme veí de Beuda, i a altres pobles de la zona. El temps, per desgràcia, ha anat donant la raó a aquests darrers i no pas a l'entusiasme del Govern. Vostè sap, senyor Conseller, que aquest abocador modèlic mai no ha funcionat prou bé des que va construir-se, mai no ha funcionat —al nostre entendre— correctament.

L'estudi geològic sobre la ubicació de l'abocador va ser fet amb posterioritat a l'aprovació. No ens ha d'estranyar, per tant, que hagi fracassat. Quan les coses es fan així, senyor Conseller, sorgeixen sovint molts dels problemes. En aquest cas, de caire geològic: al cap de mig any, aquest abocador ja tenia greus pro-

blemes per a la recollida d'aigües fluvials; la solució tècnica encara sembla que no ha estat trobada, a hores d'ara, pel fet d'haver-lo situat en una torrentera, la torrentera de Capellades. Al cap d'un any i mig després de les primeres despeses de la reforma que s'hi va haver de fer, el problema no tan sols encara no està solucionat, sinó que s'hi ha afegit un problema clar de filtracions dels lixiviats, uns dos-cents metres més enllà del perímetre de l'abocador. La solució tècnica no ha estat, com dic, trobada, i sembla, malgrat que el projecte inicial representava unes despeses de 55 milions, que s'ha passat a un cost aproximat, diuen —o es diu; en tot cas, m'ho confirmarà—, d'uns 200 milions de pessetes.

L'última solució proposada pels seus tècnics consistia o consisteix a tancar els sis pous de decantació que havien de recollir els lixiviats i substituir-los per una única bassa, atès que aquests sis pous no havien funcionat mai i fins i tot, senyor Conseller, tenien teranyines. També van considerar que, detectades cinc fissures en una de les cunetes perimetrals, aquesta també podia ser substituïda. Les pluges de mitjà novembre passat van posar tots aquests fets en evidència, i els serveis d'explotació de l'abocador van incomplir les mateixes normes dictades per la Generalitat, la qual cosa va ser reiteradament demandada per l'Ajuntament de Besalú i per la Comissió Antiabocador que funciona també en aquesta població, formada per fer-ne, precisament, un seguiment puntual.

Els líquids que es varen recollir a la piscina dels lixiviats varen anar a parar directament a la riera —i n'hi ha proves en vídeos i proves en fotografies molt clares; aquest mateix Diputat que els parla, va ser, en el moment d'aquestes pluges, visitant aquest abocador i ho va constatar amb els seus propis ulls. I el rigor de seguiment —que jo penso que s'hauria, almenys, de fer constar— de la Comissió Antiabocador de Besalú és reconegut pel mateix President de la Comissió de Serveis del Consell Comarcal de la Garrotxa, que afirmava, en un mitjà de comunicació, el senyor Xuclà, que atribuïa el bon funcionament de l'abocador no pas a l'empresa —també en parlava—, però bàsicament al control diari que s'efectua des de la comissió de seguiment de Besalú. I deia, més endavant, que aquesta comissió es fa des de Besalú i que és la millor garantia perquè l'abocador funcioni com és degut. Felicitats, en tot cas, o felicitem, vaja, de tot cor, els treballs d'aquesta comissió de seguiment, però nosaltres creiem que qui ha de fer-ne el seguiment ha de ser l'empresa d'explotació i han de ser els serveis corresponents de les institucions. Ja va bé que les poblacions, diguem-ne, en facin un seguiment puntual, però això no ha de ser tasca de substitució.

Senyor Conseller, pensa el Govern demanar responsabilitats a l'empresa Construcciones y Contratas, que encara en l'actualitat ven el seu projecte de Clot de les Mules com a modèlic —i Déu n'hi do, si això és modèlic!— per a altres futurs abocadors comarcals? O fins a quin punt estan disposats a abocar-hi no deixalles, sinó diners, en un abocador que, fins i tot, alguns dels tècnics de la Generalitat no li donen una vida més enllà dels pròxims cinc anys? L'Ajuntament de Besalú va sol·licitar, en un ple celebrat el dia 4 de desembre passat, la clausura preventiva de l'abocador comarcal de la Garrotxa. El Consell Comarcal, pocs dies després, decidia encarregar un nou informe —se n'han fet molts, d'informes, vostè també ho sap prou bé— sobre el Clot de les Mules, ateses les deficiències que s'havien

detectat amb les primeres pluges de l'hivern —no d'aquest hivern.

Davant d'aquests fets, senyor Conseller, què pensa fer el Govern? Tancar-lo i cercar un millor emplaçament a l'abocador comarcal? Nosaltres entenem que, en tot cas, seria el millor camí, si no és que es garanteix, de manera definitiva... —i totes les garanties que s'han donat fins ara no s'han complert, a la pràctica. Potser sí que es vol que la població es cregui el model: vostès volen, sembla ser, que cada comarca tingui una àrea comunitària controlada i modèlica per abocar-hi la brossa i, d'aquesta manera, acabar amb els sis-cents abocadors il·legals que, segons la Direcció General del Medi Ambient, hi ha en aquests moments a Catalunya.

S'han plantejat, però, d'altres estratègies per al tractament de les deixalles urbanes? Una bona estratègia, creiem, passaria per la recollida selectiva que permetria tractaments separats i l'eliminació o la reducció de molts residus: més plantes de reciclatge, incineradores —algunes ja funcionen i algunes funcionen bé—, i, només com a darrer extrem, els abocadors controlats, però amb els estudis geològics fets prèviament a la construcció de l'abocador, i controlats de debò. El Clot de les Mules, per tot el que ja hem exposat, sembla que no és pas el millor lloc, i ja hem dit que coincidim plenament amb la decisió de l'Ajuntament de Besalú de demanar-ne el tancament.

He dit al començament que, forçosament, m'haig de referir breument a les repercussions socials i polítiques que ha tingut, en un altre ordre de coses i parlant d'abocadors, el Pla Director de Residus Industrials. Tot i que l'anunci de tramitació en forma de projecte de llei del Pla de Residus Industrials ha calmat un xic els ànims —i això jo penso que és bo, pensem que és bo—, ha obert un compàs d'espera; hi ha encara la sensació d'indefensió social, senyor Conseller. Com s'explica, com ens expliquem, si no, tot el procés de les mobilitzacions massives dels habitants de les comarques que he esmentat abans?

Fa la sensació que s'ha estat i encara s'està o s'és incapaç d'aturar el llarg procés de contaminació, de sobreexplotació i de degradació integral del territori català, un procés iniciat essencialment els anys seixanta. Des d'una perspectiva d'una economia ecològica, la degradació interna del nostre medi no és altra cosa que l'empobriment global que traspassem com a una hipoteca clarament amenaçadora a l'esdevenidor de les noves generacions. Sembla que hi ha més interès a servir els interessos crematístics dels industrials poderosos —sobretot, de les multinacionals—, que no pas a buscar solucions i respostes alternatives, consens, consens i participació, en l'objectiu comú de deixar una Catalunya verda als qui ens seguiran.

Acabo, senyor Conseller —acabo, senyor President—, dient que entenc que cal aprofitar aquest compàs d'espera, compàs d'espera que s'inicia amb l'anunci de la tramitació, en forma de projecte de llei, del que era el Pla Director de Residus Industrials, per reenfocar tot el tema del tractament dels residus industrials i tota la política d'abocadors a Catalunya. Des de l'Esquerra Republicana de Catalunya entenem que, de fet, hi ha hagut fàcticament una retirada del Pla: és un reconeixement, potser, al treball o a la posició de les poblacions afectades; en segon lloc, el Pla ara es transforma en projecte de llei: podem, per tant, tots els grups parlamentaris esmenar-lo, total i/o parcialment, i esperem que en aquesta ocasió hi haurà voluntat de consens sobre aquest Pla.

No creiem que en aquesta Cambra, de totes maneres, s'hagi d'entrar en el debat de les ubicacions: correspon a una decisió i a una responsabilitat del seu Govern, i sí que creiem que s'ha de saber escoltar i s'ha de saber pactar prèviament l'acord amb totes les comarques afectades: la Conca ja ha dit que no, amb contundència —la cadena humana, aquest cap de setmana, que s'ha fet a la conca de la Tordera ha estat prou indicativa—, l'Anoia o Castellbisbal també em sembla que han deixat prou clara la seva posició... Nosaltres creiem que s'han de valorar altres propostes, cercar alternatives, donar prioritat a plantes de tractament potser abans que als abocadors.

Esperem, en definitiva, senyor Conseller, que ara prevalgui el diàleg; aquesta és, si més no, la voluntat del Diputat interpellant, la voluntat del nostre Grup parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Suposo que l'Honorable Conseller preferirà fer la contesta de les dues interpellacions conjuntament, de manera que ara té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez per formular la seva interpellació sobre aquest mateix tema.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, haig de reconèixer que vaig estar dubtant una mica de retirar aquesta interpellació, perquè la iniciativa feta pel Consell Executiu —que jo crec que ha estat donada per la pressió popular que hi ha hagut—, de portar a discutir al Parlament el Pla Director per a la Gestió de Residus Industrials, ens donaria la possibilitat real de fer una discussió concreta i detallada d'aquest Pla, d'aquesta proposta. Però, després, pensant-ho una mica, vaig pensar que aquesta interpellació podria servir, no per a la discussió concreta d'aquest pla, sinó per discutir una mica de política. Perquè jo crec que aquest Parlament necessita discutir més de política sobre els temes de residus i sobre el model de creixement que en aquests moments estem vivint.

Voldria posar un exemple concret, que no ho dic jo: el Govern diu que hi ha 3,7 milions de tones de residus l'any, i que aquestes dades són donades a partir de les opinions que les empreses diuen que fan, partim de la idea que la Conselleria té sis inspectors, que jo sàpiga; dic tot això, perquè parteixo de la idea que aquest número de tones no m'ho acabo de creure, jo crec que són més. I la primera pregunta que aquest Parlament s'ha de fer és si el nostre poble està en condicions d'aguantar això, d'aguantar això, perquè jo crec que els Diputats, el Govern també, els periodistes i els ciutadans haurien d'agafar una calculadora i començar a fer números i plantejar-nos, amb seriositat, si dintre de cinquanta anys o de cent anys, perquè suposo que la voluntat de tots i cada un de nosaltres és que dintre de cent anys a Catalunya hi haurà persones, el problema és, si han d'haver-hi persones, on estaran les deixalles, aquesta és la pregunta. I aquí entren, jo crec, en un dels temes fonamentals de discussió que hem de plantejar-nos, i és si la discussió única és la de crear un instrument per gestionar el que hi ha i res més, que és la interpretació que nosaltres fem d'això, el pla director de gestió de residus és el que tenim i creem alguna cosa per gestionar-ho o és una altra pregunta i una altra resposta, si el que nosaltres hem de plantejar és si aquest model de creixement fa possible la vida en el futur en el nostre país, i aquesta és una pregunta que no l'hem de fer en el Parlament de Cata-

lunya, se l'hauria de fer el Congrés de Diputats, ho han de fer els diferents països europeus i ho ha de fer tothom, ho ha de fer tothom, perquè fa la impressió que el procés de culturalització de les persones faci perdre una cosa que és innata en qualsevol animal, en general, i més si aquest animal és racional com les persones, i és la lluita per la supervivència, la lluita per la supervivència, i amb aquest Pla de Residus, encara que sembli que no, des del nostre punt de vista, estem discutint això, la possibilitat de la supervivència de la humanitat en aquest planeta.

Perquè, ja dic, agafeu la calculadora i comenceu a comptar, i solament dic aquests residus, hi ha altres residus, ja s'han dit. I a partir d'aquí, jo crec que, necessàriament, s'ha de començar a discutir una cosa, i jo ja estaria molt content si aquesta interpellació que faig pogués servir, no perquè tothom pensem el mateix, sinó perquè el Parlament de Catalunya es comenci a plantejar un tema: la discussió del model de creixement que volem per al nostre país, els catalans, quin model de creixement volem els catalans? Si el model de creixement, aquest que dic de 3,7 i 5 milions més per un altre lloc i no sé què més, si aquest és el model que volem o en volem un altre. I ja estaria satisfet si això ho aconseguim, al marge que després cada un de nosaltres tinguem la nostra opinió diferent. Perquè jo crec que aquesta eina que és el Pla Director per a la Gestió de Residus Industrials té tres defectes grossos. El primer quin és? Es parteix de la idea que els recursos no són limitats, i, senyores i senyors diputats, els recursos, per desgràcia, són limitats, o no? (*Remor de veus.*) Discutim: són limitats, i hem de plantejar-nos amb seriositat aquest tema. La bola, aquesta, en la qual nosaltres estem en peu, és molt grossa, però és limitada, i ens l'hem de plantejar, aquest tema, si el model de creixement ha de partir de la idea que el creixement ha de ser il·limitat perquè els recursos són il·limitats o plantejar-s'ho al revés. Jo sóc de l'opinió que la nostra terra, per desgràcia, no és que m'agradi, és limitada i hem de plantejar-nos-ho quan parlem de residus, però també quan parlem d'aigua i d'altres temes.

El Pla Director parteix, també, d'un altre tema que jo crec que és incorrecte, i és que els residus, la producció de residus, en funció que els recursos no tenen límits, que la producció de residus no té límit..., i amb aquí connecto amb una idea que jo ja vaig explicar que nosaltres no estem d'acord, aquesta idea que el que contamina paga, no estem d'acord amb aquesta idea, és una idea incorrecta, la idea de veritat és que no es pot contaminar, hi ha els mitjans, hi ha els mitjans per fer això possible; per sort, per sort, hi ha els mitjans tècnics per assegurar això. I després hi ha un altre tema fonamental, que hem de discutir. I és que aquesta posició que estic defensant jo no és la posició de tornar a les espelmes, perquè hi ha una crítica molt fàcil, de dir: bé, si aquest diputat diu tot això, quina és la solució? Espelmes, tothom amb espelmes; limitar?, no. I sabeu per què? Perquè en aquests moments la revolució científico-tècnica està posant els mitjans per fer possible, que facin possible un model de creixement que sigui respectuós amb la natura, perquè aquesta revolució científico-tècnica és un dels salts més importants que ha fet la humanitat, i hem de tenir la capacitat d'agafar això que ha significat un dels passos més importants i posar-ho al servei dels ciutadans. Però per què no es fa? —i aquí pot fer la impressió de deformació professional, però és la meua opinió—, per què no es fa? Perquè el problema és que la producció de

béns materials no està lligada a cobrir les necessitats socials; no és cert, això és una mentida, que se'n diu; la producció de béns materials està lligada a la recerca del màxim benefici, i si no, que ho preguntin a les empreses, i en funció d'això què passa, amb la producció de béns materials l'objectiu fonamental no és cobrir necessitats, que existeixen, sinó recerca del màxim benefici, que es fa. Us posaré exemples concrets, que tots vosaltres sabeu: rentadores que cada cinc anys s'han de canviar, o és que no es poden fer rentadores amb la tecnologia existent que puguin durar anys i anys i anys? Sí, però això no és rendible des d'un punt de vista de la recerca del màxim benefici. És rendible des d'aquest punt de vista? No, per això no es fan, es fan rentadores que cada cinc s'han de canviar. Els cotxes: és que amb la tecnologia existent no es poden fer cotxes que durin molt més de temps que en aquest moment? S'està promovent el canvi de cotxe cada quatre anys, des d'un punt de vista dels mitjans de comunicació.

Per tant, és possible plantejar-se amb seriositat aquest tema. I és per tot això, perquè no vull passar-me del temps, és per tot això que nosaltres tenim crítiques a aquest Pla de Residus que se'ns ha plantejat. Quan es va plantejar des del Govern i quan es porti al Parlament també tindrem crítiques, i serà una crítica a la globalitat, perquè pensem que estem hipotecant el nostre futur, i és possible que molts de nosaltres tinguem la resposta. I a mi què em preocupa el futur, si jo dintre de quinze anys, dintre de vint, dintre de trenta o de quaranta anys no hi seré..., i serà veritat no hi serem nosaltres, però hi seran els nostres fills —hi seran els nostres fills—, i hi seran els fills dels nostres fills. I, per tant, nosaltres plantejarem amb molta força aquestes crítiques i mirarem de fer una proposta global alternativa a la proposta que fa el Govern, mirarem de fer-ho. Però una proposta global que deixi clar que el Parlament de Catalunya ha de fer unes coses i que el Consell Executiu n'ha de fer d'altres, cada responsabilitat al seu lloc. I, per últim, voldria acabar amb una idea: mireu, jo crec que si aquestes paraules que jo he plantejat, que no són les meves únicament, hi ha milers i milers de persones que pensen d'aquesta manera, hi ha milers i milers de persones que no pensen d'aquesta manera, perquè no han utilitzat la calculadora, eh!, perquè si la utilitzessin pensarien de la mateixa manera, i, per tant, a mi m'agradaria, que aquesta opinió que jo intento expressar no estrictament des d'un punt de vista de partit, d'ideologia del partit dels Comunistes de Catalunya, sinó de la realitat de la vida, del que és la vida de veritat, tingués capacitat d'arribar al cap i al cor de tots i cada un dels diputats que estan en aquesta Cambra i també del Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Ara l'Honorable Conseller, senyor Molins, té la paraula per donar resposta a les dues interpellacions. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, il·lustres diputats interpellants, començaré la resposta pel plantejament dels residus urbans, per a continuació dedicar una estona al tema dels residus industrials, no pas perquè des del punt de vista del tractament o de la necessitat del tractament siguin diferenciables els uns i els altres, sinó, fonamentalment, perquè des del punt de

vista de les competències de cada una de les administracions sí que és diferent la responsabilitat que al Consell Executiu pertoca en la solució d'un i d'altre d'aquests problemes.

Per tal d'entendre la problemàtica que genera el tema del tractament de residus sòlids urbans, s'ha de fer inexcusablement una referència a la normativa aplicable sobre la matèria en qüestió. Des del punt de vista del règim competencial, la Llei 8/87, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya, estableix en el seu article 63 que el municipi té competències pròpies en la recollida i el tractament de residus. Pel que fa a la prestació de serveis, els municipis, independentment o associats, han de prestar com a mínim, i entre altres, els següents serveis: en tots els municipis la recollida, els municipis amb una població superior a cinc mil habitants, també el tractament dels residus; en els municipis de població superior a cinquanta mil, a més, la protecció del medi.

D'altra banda, la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre Organització Comarcal de Catalunya, estableix que la comarca pot realitzar obres i prestar serveis en les formes i amb els requisits establerts per l'esmentada Llei i pot exercir també les competències que li delegui o que li assigni l'Administració de la Generalitat d'acord amb el que s'assenyala en la legislació sobre règim local. En relació amb activitats i serveis de competència municipal, correspon a la comarca establir i prestar els serveis públics mínims, en cas de dispensa, en els supòsits especials establerts per la legislació de règim local, i exercir competències municipals per delegació o per conveni, i establir i prestar serveis supramunicipals, complementaris dels municipis, i realitzar obres d'infraestructura general o complementària per a l'establiment o la prestació dels serveis municipals. Així, doncs, la comarca es configura com un ens local, que prestarà assistència tècnica als municipis i exercirà les competències que li atribueixen les lleis del Parlament, les quals, en qualsevol cas, li atorguen sobre diverses matèries, entre elles, la salubritat pública i el medi. Amb anterioritat a l'aprovació de les esmentades normes jurídiques, l'Administració de la Generalitat va arbitrar els mitjans necessaris per tal de resoldre els problemes més greus i urgents que tenia plantejats l'Administració en l'àmbit territorial de Catalunya.

I així es va elaborar el Decret 64/1982, pel qual s'aprova la reglamentació parcial del tractament de les deixalles i els residus, que representa el desplegament parcial de la Llei 42/1975, del 19 de novembre, sobre recollida i tractament de les deixalles i els residus urbans. Amb aquesta reglamentació s'intenta instrumentar provisionalment la participació i la col·laboració de la Generalitat amb els productors, els municipis i altres ens públics en la resolució d'una part de la problemàtica que avui planteja la recollida idònia i el tractament de les deixalles i els residus, tot tenint en compte les competències de l'Administració de la Generalitat en matèria d'activitats classificades, que representen la intervenció en el tràmit de qualificació i informe de les plantes de tractament de residus urbans des del punt de vista de la seva incidència sobre l'entorn.

D'altra banda, i des del punt de vista de la protecció del medi, les instal·lacions de tractament de residus sòlids urbans i assimilables, sempre que la planta faci un tractament superior a tres-centes tones per dia, estan sotmeses al procediment d'avaluació d'impacte ambiental previst en el Decret 114/1988, de 7 d'abril.

L'actuació de la Generalitat en aquesta matèria ha significat en els darrers anys una línia contínua d'assistència tècnica, jurídica i econòmica als ens locals. L'assistència tècnica i jurídica s'ha concretat especialment en la funció protectora i tuitiva que significa la intervenció en matèria de control de les activitats classificades, entre les quals es troben incloses les plantes de tractament de residus; això, amb independència de puntuals assistències tècniques i jurídiques que s'han anat prestant als ens locals, tant des del punt de vista de l'estudi de possibles emplaçaments de plantes de tractament i gestió d'aquestes, com de l'establiment de figures jurídiques associatives supramunicipals que volguessin crear-se per a la prestació del servei.

Pel que fa a l'assistència econòmica, l'Administració de la Generalitat ha seguit el camí obligat de la cooperació econòmica amb els ens locals, articulada en els diferents programes específics de tractament de residus sòlids urbans integrats en el Pla Únic d'Obres i Serveis, que han subvencionat nombroses actuacions municipals en matèria d'instal·lació de noves plantes de tractament, sanejament d'abocadors incontrolats i fora d'ús i adquisició de maquinària de recollida i tractament. Si més no, el pla d'abocadors d'alta muntanya, amb una dotació de 400 milions de pessetes, o els plans que any rere any contemplen els pressupostos, de tractament de residus sòlids urbans: el 1987, 140 milions; el 1988, 480 milions; el 1989, 500 milions.

D'altra banda, l'Administració de la Generalitat, d'acord amb les competències que té atribuïdes en matèria d'activitats classificades, ha supervisat tècnicament els projectes de plantes de tractament de titularitat municipal des del punt de vista de la seva incidència sobre el medi, per tal de garantir que el seu funcionament no ocasionés cap impacte negatiu. A més, es manté una línia de col·laboració i assessorament amb les diferents entitats locals de Catalunya que volen assumir directament el problema i trobar una solució definitiva al tractament dels residus.

Precisament per a aquest seguiment, per a aquest assessorament tècnic de quelcom que —hi insisteixo— és responsabilitat municipal i, com a entitat local supramunicipal —comarcal, en aquests moments—, hem seguit, òbviament, també el desenvolupament del projecte de l'abocador comarcal de Beuda, de la Garrotxa, i sobre la base, precisament, d'aquests seguiments, som coneixedors de l'incident succeït el novembre del 89, amb mesures fetes, òbviament, pels equips tècnics de la Junta de Residus i de la Direcció General d'Obres Hidràuliques el 15 de desembre del mateix any, sobre la base de l'incident a què ha fet esment l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

Efectivament, posteriorment a les intenses pluges registrades durant el mes de novembre del 1989, les quals van afectar notòriament l'àrea de la Garrotxa, es va constatar en l'abocador una anòmla producció i surgència d'aigües negres procedents d'aquest. Davant d'aquest fet, els serveis tècnics del Departament de Política Territorial i Obres Públiques van efectuar un seguit de visites a l'abocador per tal de comprovar sobre el terreny la seva situació i les condicions de funcionament en aquells moments. Elaborats els corresponents informes, s'ha demanat al Consell Comarcal de la Garrotxa —que és qui té la responsabilitat del funcionament d'aquest abocador—, amb el qual es manté una línia de contacte i col·laboració permanent, l'adopció d'una sèrie de mesures correctores addicionals pel que fa a la gestió de l'abocador, per tal de corregir les deficiències detectades de forma puntual i produïdes per causes anor-

mals i esporàdiques en el funcionament de l'equipament.

En la darrera visita d'inspecció efectuada, s'ha pogut constatar que el Consell Comarcal de la Garrotxa ha efectuat unes obres provisionals de recondicionament complementàries per tal de controlar la possible contaminació. Al mateix temps, s'han iniciat les obres de recondicionament complementàries per tal d'assegurar que el funcionament de l'abocador no ocasioni cap incidència negativa sobre l'entorn.

Un cop adoptades les mesures addicionals, es podrà garantir el funcionament normal de l'abocador, fins i tot en supòsits de condicions meteorològiques extremes, com les que varen succeir el novembre del 89. En concret, s'ha eliminat el tub de drenatge, perquè estava «fissurat», i ara els lixiviats es recullen directament a la bassa; s'ha construït una rasa perimetral que substitueix l'esmentat tub i que permet recollir les aigües d'esorrentia; s'està treballant en la primera terrassa per tal de guanyar el pendent necessari i poder recollir els lixiviats a l'arqueta corresponent; s'està comprovant el sistema d'impermeabilització per tal de garantir la seva eficàcia, i també s'ha redactat un pla d'operacions per tal que l'empresa que gestiona el funcionament de l'abocador estigui obligada a fer el manteniment de la forma més acurada possible.

L'Illustre Diputat senyor Colom feia també alguna referència al tema dels residus industrials, i, si m'ho permet, la lligaré amb la resposta també de la interpellació efectuada pel Diputat senyor Sánchez, que inicia la seva intervenció dient que cal discutir no només què fem amb els residus, sinó quin és el model de creixement o el model de desenvolupament que volem per al país. Evidentment, té tota la raó, té tota la raó, i aquest és un debat que podem realitzar, que probablement no és el moment de realitzar-lo quan es tira endavant un pla de residus, que és anterior —estem a la seva disposició per fer-lo quan escaigui, quan vostè tingui interès a fer-lo—, i que, de fet, és un debat que no és només d'aquesta societat, de la societat del nostre país; és un debat, en general, de totes les societats desenvolupades arreu del món, i que ell definia molt bé quant als seus objectius: un model de creixement respectuós amb la natura. Exactament això és el que busquem totes les societats que existim avui, i particularment totes les societats que, per un desenvolupament industrial indubtable, se'ns planteja aquesta dicotomia entre l'interès d'un progrés econòmic, d'un progrés social, i l'interès del respecte a la natura, del medi en el qual es desenrotlla la nostra activitat, la nostra vida.

Tots pretenem dibuixar un model respectuós amb la natura; el problema és com es fa. I, sobre això, hi ha multiplicitat d'encontres, de discussions, de debats..., i ja fa molts anys que molts països, amb gent extremament seriosa, proposava el model de creixement zero —que molt probablement l'Illustre Diputat coneix— o d'altres; però, en definitiva, totes les societats —i, com a reflex d'aquestes societats, tots els governs democràticament escollits per ella— ens plantejem exactament això: quin model de creixement podem tenir que sigui respectuós amb la natura, és a dir, quin model de creixement volem que faci possible que les generacions futures el continuïn tenint, i no que malmetem entre tots el progrés que, com nosaltres, també voldran els que darrere nostre vinguin.

Aquest, òbviament, és el debat. Però, torno a dir-li, aquest és un debat que entenc que no és el que hem de produir en el moment de discutir un pla per al tractament dels residus industrials

—que és un debat posterior al primer—, i que, a més a més, tal com nosaltres el plantejem, és un debat —el que nosaltres plantejem avui sobre els residus industrials— que ve de la mà, precisament, de la urgència, de la necessitat d'actuar urgentment en el camp dels residus industrials. I la urgència de l'actuació no ens impedeix entrar en un camp que, òbviament, qualsevol pla de tractament de residus industrials que pretengui donar resposta en globalitat al problema s'ha de plantejar, que és la minimització dels residus industrials, és a dir, la reducció quantitativa, però també qualitativa, dels residus que produeix la nostra indústria; és a dir, l'ajut a la indústria, però també la investigació, per part de les mateixes administracions, per tal que la nostra indústria produeixi, en els seus processos productius, menys residus i de qualitats al més respectuoses possible, en la seva eliminació, amb l'entorn, amb el medi ambient.

Per tant, qualsevol pla —fins i tot el de mesures urgents, com és el que nosaltres plantejem en aquest moment— cal que contempli la disminució, la minimització qualitativa i quantitativa dels residus. I, això, ho contempla el Pla aprovat pel Govern de la Generalitat, com es demostrarà, també, en el moment que a la Cambra entri el projecte de llei sobre aquest tema.

Però la minimització, operació en què estan, de fet, involucrats tots els països industrialitzats del món, no dona, a curt termini, el resultat immediat de la desaparició dels residus, i és, a parer nostre, insensat creure que és el Pla el que crea els residus: els residus hi són i cal, ordenadament, controladament —per tal que la seva incidència sobre el medi sigui la mínima— donar-los tractament. I, això, ho ha de fer qualsevol govern seriós que tingui davant seu aquesta problemàtica. I nosaltres, avui, a Catalunya, tenim aquesta problemàtica: tenim una indústria que funciona, que crea riquesa i que, de la mà de la riquesa, crea també els residus, i cal que, seriosament, tota la societat —aquest no és un problema del Consell Executiu; aquest no és només un problema del Govern; aquest és un problema de tota la societat de Catalunya—, cal que tots, seriosament, ens posem a donar-hi resposta.

I sobre la base d'això, ens podríem plantejar —i ho faig dialècticament: sé perfectament que un procés d'interpellació és perquè el Govern doni respostes, no perquè preguntis; però ho faig dialècticament—, s'ha comentat que la Conca ha dit que no, la Tordera ha dit que no, Castellbisbal ha dit que no, l'Anoia ha dit que no... Illustre Diputat senyor Colom, si vostè fos el Govern, si vostè tingués la responsabilitat de resoldre el problema dels residus industrials a Catalunya, això el portaria a no ubicar una instal·lació d'aquesta naturalesa en aquestes comarques? Cal interpretar de les seves paraules, senyor Diputat, l'afirmació que vostè no ubicaria aquestes instal·lacions en aquestes comarques? On les ubicaria? És a través del mecanisme que uns ciutadans, de forma absolutament legítima, diguin que no volen unes determinades instal·lacions a la seva comarca, que el Govern hagi de decidir que no es posen en aquella comarca? Oportunitat tindrem, senyores i senyors diputats, il·lustres diputats interpellants, per plantejar-nos aquestes coses en la discussió del projecte de llei.

L'Illustre Diputat Colom ha dit que creu, doncs, que no ens hem de plantejar les ubicacions concretes... Algú se les ha de plantejar: el Govern s'ho ha plantejat, i el Govern ha pres unes determinades opcions. Es pot dir que no a una ubicació concreta, però amb això no es resol el problema. I torno a dir-ho: el

problema no és del Govern de la Generalitat; és un problema de tots els ciutadans de Catalunya. No podem dir, per exemple: «L'abocador de Beuda no funciona bé, però jo, Alcalde de Besalú, porto les meves deixalles a l'abocador de Beuda». Cal que tots agafem les nostres responsabilitats, i, en el cas de les deixalles urbanes, aquesta és una responsabilitat municipal. Tindrem oportunitat, senyores i senyors diputats, de discutir-ho a bastament en la tramitació del projecte de llei.

Senyor Sánchez, òbviament, no s'ha de contaminar. Quan tota la Comunitat Econòmica Europea accepta el principi de «qui contamina paga», és obvi que ho fa amb unes limitacions: no es pot contaminar per sobre dels límits que la mateixa societat creu que són els admissibles sense afectar el medi.

I molt hem de discutir, òbviament, i podem discutir quins són aquests límits. Si es poden llençar o no unes determinades quantitats d'un producte contaminant a les aigües; si aquest límit que avui tenim és massa; què hem de fer per disminuir-lo; quina és la limitació que ens hem de posar? Quan es parla que «qui contamina paga», es parla sempre de l'absolut respecte que cal tenir i que les administracions hem d'exigir aquestes limitacions, que són les limitacions que tots ens hem donat perquè creiem que són les que el nostre medi pot reciclar acuradament per si mateix. Cal, doncs, que entenguem quin és el contingut d'una paraula com aquesta o d'un principi com aquest: «qui contamina paga», òbviament, sempre dintre dels límits que la legislació marca, que són, precisament, aquells que han de fer compatible el desenvolupament amb el respecte a la natura.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Colom té la paraula, per fer la rèplica, per un temps de cinc minuts.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, honorable Conseller, m'ha recordat la legislació —que aquest diputat ja s'havia procurat mirar abans de fer aquesta interpellació i és ben conscient dels àmbits i les competències locals i comarcals en relació amb les deixalles urbanes—, de totes maneres m'ha recordat llargament aquesta legislació, però m'ha donat molt poques respostes a les preguntes que jo li feia, concretament, sobre l'abocador de la Garrotxa, l'abocador del Clot de les Mules. Per exemple no m'ha dit res de si pensaven o no pensaven demanar responsabilitats pel mal funcionament evident —vostè mateix ho ha reconegut— a les últimes pluges de novembre d'aquest abocador; doncs, responsabilitats a l'empresa Construcciones y Contratas. O si, a sobre, se'ls dona facilitats i es continuen fent inversions; tampoc m'ha dit si és cert o no —alguns dels seus tècnics ho han afirmat—... els tècnics del consell comarcal han afirmat a la premsa que aquest abocador no tenia més vida, o no tenia vida més enllà de cinc anys i, en canvi, es fan reformes. Jo he parlat recentment amb l'alcalde de Besalú i amb la comissió de seguiment i m'han dit en què consistien aquestes reformes que s'estaven fent. Escolti, els lixivats encara no van a la bassa, eh?, van directament al riu, igual que abans. I això la setmana passada. Aleshores, en tot cas, el consell comarcal potser sí que ha previst tirar endavant una sèrie de reformes, atenent les seves recomanacions. També li demanaria, honorable Conseller, que em digui quines són, exactament, les recomanacions que ha fet al consell comarcal, per conèixer-les en aquesta Cambra i per poder-ne fer després un seguiment des de la comarca, i per po-

der-ho transmetre, perquè jo penso que el Parlament també ha de ser aquesta Cambra de possibilitats, aquesta comissió cívica de seguiment que, segons el mateix senyor Xuclà, ho fa tan bé de fer-ne el seguiment; potser més enllà que el mateix òrgan comarcal o que algunes de les altres institucions. Això pel que fa al tema dels residus urbans i de Beuda, de l'abocador del Clot de les Mules.

Quant al tema dels residus i a les preguntes que vostè m'ha fet a mi —llavors, jo ara tot i que no és ben ortodox tot plegat—, respondré fent altres preguntes també. Primer de tot, en el meu cas concretament, recullo el guant del debat sobre el model de creixement. Estic convençut que l'Il·lustre col·lega Celestí Sánchez també el recollirà i jo penso que tots els grups d'aquesta Cambra el recollirem. Honorable Conseller, queda en peu que vostè diu que s'ha de fer aquest debat també en aquesta Cambra, per tant, ja podem dir que queda constituït o queda la proposta assegurada d'un ple monogràfic sobre el model de creixement. I realment fóra important de fer-lo. Els agraim aquesta oferta, el guant queda aquí recollit.

El tema de «qui contamina paga» amb què ha acabat la seva intervenció el senyor Conseller. Jo penso que aquesta norma potser hauria de ser d'una altra manera: no s'ha de contaminar. És que és molt fàcil dir «qui contamina paga». Escolti, de bon gust ho fan molts; de pagar unes multes que estan molt per desota del cost que els implicaria una depuració, un reciclatge, el que sigui, i, aleshores, anem malmetent la naturalesa, aquesta que tots plegats diem que vetllem per conservar per als nostres descendents. Escolti: no! Entenem nosaltres que la filosofia ha de ser exactament aquesta: no es pot contaminar, i per tant, s'ha de penalitzar i s'ha d'estructurar una legislació que penalitzi duríssimament, però duríssimament, i que controli duríssimament totes les empreses. El que passa és que llavors pot succeir, segur que succeix, que es toquen interessos sagrats. Abans parlava dels interessos del gran capital, els interessos de les multinacionals; aquí sovint són receptius els governs, sobretot determinats governs, en general. Penso que això quedaria clar... M'ha dit si tingués —acabo amb això—, si jo tingués o estigués al Govern, què hauria fet, com hauria actuat en relació amb les ubicacions, en relació amb tot el Pla de Residus? Ja li ben asseguro que no hauria actuat com ho ha fet vostè, com ho han fet vostès. Reconegui'm, almenys, que ho han fet malament; reconegui'm almenys que ho han fet malament, d'una manera sense informar suficientment les zones afectades, les poblacions, els municipis, els consells comarcals. Els grups parlamentaris ho vam saber una setmana abans, deu dies abans que sortia aquest Pla de Residus i que teníem opció de tenir-lo. I després s'han fet actuacions, —reconegui-ho, o reconeguin-m'ho que han estat d'una certa o d'una gran prepotència entre els uns i els altres. D'una prepotència de govern que nosaltres entenem que no és l'estil del Govern, o de qualsevol govern.

Aleshores, el tema de les ubicacions, unes o altres s'havia de fer; ben segur. Però, escolti'm, abans de buscar ubicacions potser és que fóra millor o no fóra millor prioritzar més plantes de tractament físico-químic, prioritzar-les abans que abocadors, per exemple?. O en tot cas, si cal que hi hagi uns abocadors, assegurar prèviament el consens de totes les forces parlamentàries i el consens també de les zones afectades previsiblement per trobar una ubicació. Jo he dit que nosaltres no volíem entrar aquí, i em sembla que no ens pertoca en aquesta Cambra entrar

en les ubicacions; pertoca al seu govern. El que ens pertocava —i ara en tindrem ocasió de fer-ho—, però s'hauria d'haver fet abans no després de tot l'enrenou que s'ha provocat a partir —jo entenc— d'una mala gestió, d'una mala mecànica en tot aquest tema dels residus, ara tindrem ocasió de tractar-lo al Parlament, el Pla. Ja ho sé que no era preceptiu, però ara tindrem ocasió. Jo li vaig demanar, recordo, senyor Conseller, per telèfon, abans que ho aprovés el Consell Executiu de la Generalitat; pocs dies abans, el cap de setmana abans, li vaig demanar, en tant que secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no ho portés a aprovació del Consell Executiu sense haver-lo passat, encara que no fos preceptiu, per aquesta Cambra. Vostès el van portar al Consell Executiu; el van aprovar i aquí ha començat l'enrenou. Ara passarà, tal com havia d'haver anat, per aquesta Cambra, perquè és un tema que és, ha de ser, per anar bé, de diàleg constructiu entre tots els grups parlamentaris i entre totes les instàncies que estan afectades directament per aquest tema. Perquè és un tema important, i que, efectivament, ara ja ho tenim aquí i s'hi ha de donar sortides urgents. Molt bé, potser s'hauria d'haver previst fa deu anys enrrera un model de creixement i un model de control de les empreses que han provocat aquests residus, que continuen provocant aquests residus. Ara ja és tard i ho tenim; som encara a temps de desenvolupar un model propi de creixement o de dir, el Parlament, el que ha de dir en aquest tema. I per això, acabo definitivament dient que benvingut sigui aquest guant, i esperem poder desenvolupar properament aquest debat general, monogràfic, sobre un model de creixement que ha de ser, segur, respectuós amb la natura.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. El senyor Celestino Sánchez té la paraula per un temps de cinc minuts.

El Sr. SANCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, felicitar-me i felicitar la Cambra perquè, si ho interpreto bé, el Consell Executiu està interessat que el Parlament de Catalunya pugui discutir el model de creixement. Per tant, jo crec que, certament, un dels objectius fonamentals de la meva preocupació i de la del Partit dels Comunistes de Catalunya, podem dir que està assegurat; hem de veure les formes, els mecanismes per assegurar això.

Ara bé, de tota manera, jo vull dir una cosa. Podem parlar del mateix, però no diem el mateix. Per què? Perquè diem: «model de creixement respectuós amb la natura», d'acord. Ara, model de creixement per a què? Produir, per a què? I aquí tindrem discrepàncies. Produir perquè les empreses tinguin beneficis; llavors, neveres a punta pala; no de qualitat, sinó que se'n venguin moltes i, a més, cada cinc anys. I jo diré: «neveres; sí, és clar, és una necessitat social, però diferents», i aquesta diferència el que significa és que les empreses no tindran tants beneficis.

Per tant, diem el mateix, però no ho diem; no ho diem. Aquesta idea del respecte a la natura està limitada per alguns diputats —i a mi em sembla legítim— per una idea: la recerca del màxim benefici —cosa legítima—, però cosa rebutjable si de veritat volem un futur per a la nostra gent.

Un altre tema. Certament, un pla de residus no és per discutir un model de creixement; però un model de residus consolida un model o en posa en marxa un altre. I això és cert. Parlem-ne, del que vostè proposa. Diu que: «es planteja la intervenció in

situ»; certament, però amb quants calés i amb quantes tones? Molt poques, eh! Nosaltres diem el mateix: tractament *in situ* del 80%, del 80%; sap quina és la diferència que hi ha entre una proposta i una altra? La diferència és que les empreses multinacionals i les empreses que estan produint els residus arribaran a la conclusió que els és més barat no produir-los, perquè els costarà molt, tindran menys beneficis. Aquesta és la nostra proposta; és diferent, segurament.

Un altre tema, vostè diu: «Es tracta d'un pla de residus per gestionar i, per tant, avancem»; amb el seu model d'abocadors, *la tira, la tira*: la Conca, això altre, tot el que vostè ha dit. Amb el model que nosaltres proposarem d'abocadors, molt pocs, eh? Molt pocs, perquè han de ser les empreses allà mateix que s'han de plantejar com resoldre aquest tema. I al mateix temps una altra qüestió, que no es planteja en el Pla, és la prohibició total de contaminació. I aquí entro en aquesta idea, que des del Govern se'ns proposa: «el qui contamina paga»; no, home, no s'ha de contaminar. Jo li voldria posar un exemple una mica cafre, perquè ho entengui. Una empresa contamina: mig milió de peles; beneficis, 15 milions de peles o 500 milions de peles —això és la realitat del que passa—, això és «qui contamina paga». Per què no fem una altra cosa? Això no és un atemptat contra la natura? Per què no ens plantejem que aquest empresari vagi a la presó? Això no és «qui contamina paga», eh? És que no es pot contaminar, i si es contamina s'està atacant la societat i la societat es defensa no posant una multa de mig milió de peles, que és el que s'està posant —i en els comptes d'explotació de les empreses multinacionals hi ha ja incorporades les multes, perquè els costa menys pagar les multes que posar els filtres, i en tenim exemples. O volen que parlem de Montcada? Podem parlar de Montcada. Era més barat per a Montcada no posar el filtre i pagar la multa, que posar-lo. Per què? Perquè costava més peles.

Per tant, el tema del perquè es produeix és l'element essencial per discutir quan es planteja el tema d'abocadors.

I, per últim, un tema. Vostè ha fet preguntes. Jo crec que quan es fan debats polítics, doncs, també està bé que es facin preguntes. Mirin, nosaltres, el Partit dels Comunistes de Catalunya, no estem convençuts, sinó tot el contrari que els abocadors i les plantes, aquestes que vostès plantegen, nosaltres estem convençuts que contaminen, i, per tant, compartim la mobilització de la gent per dir que no a això. Ara, jo li retorno, a partir que ja li he contestat, retorno la pregunta al Consell Executiu. El Consell Executiu està d'acord que això no contamina? Que ho posi al local de Convergència (*rialles*); que l'hi posi, si n'està convençut. Jo n'estic, de veritat, eh? Nosaltres estem convençuts que contamina. Per això defensarem i hi estarem al costat perquè si de veritat estiguéssim convençuts que no contamina, que això, que això altre, fem una mostra de responsabilitat política i en les nostres carns demostrem a la Conca que això que diem és cert, en les nostres carns. Perquè escolti, si jo n'estigués tan convençut, i el Partit del Comunistes de Catalunya governéssim, a la seu del Portal de l'Àngel, potser ho faríem, perquè seria la demostració. Però nosaltres no som els qui governem, eh?, i, per tant, la responsabilitat per a tots, per a tots.

Moltes gràcies i esperar que aquest debat es pugui fer, i discutir de totes aquestes coses que afecten el conjunt de la població.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller pot contestar les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, disculpi'm, senyor Colom, si li he llegit la normativa, però és que per les preguntes que m'ha fet en la primera intervenció, havia interpretat que potser no la coneixia prou bé. I la veritat, com que vostè diu que la coneix —no poso en dubte que la coneix—..., però permeti'm que tot amicalment posi en dubte que n'exerceix els coneixements, perquè m'insinua novament una nova pregunta que no me l'ha de formular a mi, sinó al consell comarcal, que és qui és competent. Sancionarà l'empresa amb qui té contractada la gestió, el consell comarcal? És el consell comarcal qui ho ha de fer, és la seva responsabilitat. Nosaltres n'hem d'exigir el bon funcionament i, en tot cas, hem de posar les normes a qui té la responsabilitat, davant nostre, de la gestió, que és el consell comarcal, però no nosaltres a l'empresa que gestiona, que és a les ordres del consell comarcal. És el consell comarcal qui ha de prendre les decisions respecte a l'empresa que, en nom seu, gestiona. Nosaltres —i li ho he llegit— hem posat unes normes de bon funcionament que entenem que s'han de dur a terme per tal que el funcionament de l'abocador sigui el que tots volem que sigui. S'ha eliminat ja el tub de drenatge, perquè estava «fissurat», i ara els lixiviats es recullen directament a la bassa, els lixiviats van, des de fa més d'un mes, directament a la bassa. S'ha construït una rasa perimetral, s'ha construït una rasa perimetral —i aquest és un informe del 25 de febrer, aproximadament, i, per tant, amb escreix respecte al dia d'avui— que substitueix l'esmentat tub i que permet recollir les aigües d'esorrentia, que no els lixiviats. S'està treballant a la primera terrassa per tal de guanyar el pendent necessari i poder recollir els lixiviats a l'arqueta corresponent, i s'està comprovant el sistema d'impermabilització per tal de garantir la seva eficàcia. I, finalment, s'ha redactat un pla d'operacions que, òbviament, té el consell comarcal per tal que l'empresa que gestiona el funcionament dels abocadors estigui obligada a fer el manteniment de la manera més acurada possible; això és el que li he llegit en la primera part de la meua primera intervenció.

Ambdós diputats concideixen en el tema de si es pot o no es pot contaminar i del principi que «qui contamina paga», però permetin-me que abans faci un comentari respecte a la proposta del diputat Celestino Sánchez, en el sentit que en el seu pla faran la proposta que el tractament *in situ* sigui del 80% dels residus; és un nombre, aquest del 80%, és un percentatge estudiat acuradament, és una proposta formal, és fruit de l'estudi del que es pot tractar *in situ* i del que no es pot tractar *in situ*, és fruit d'un estudi de saber quina és la composició dels residus, de quin tipus són aquests residus i si es poden o no tractar *in situ*, perquè els residus —torno a dir-li— no és caprici d'aquest Conseller que es puguin o no tractar *in situ*, es pot o no es pot, i per tant la xifra de 80%, com la xifra que consta en el pla no ha de ser una xifra capriciosa ni del Partit del Comunisme de Catalunya ni del Govern de la Generalitat, sinó fruit d'un estudi seriós, que és el que ha fet durant cinc anys la Junta de Residus.

A quin cost el tractament *in situ*? Perquè una de les coses que cal vetllar i del principi del «qui contamina paga», és precisament això, però no per maximitzar els beneficis de les multinacionals, sinó perquè els nostres empresaris, a l'hora d'interioritzar els costos del tractament, que és el que ara prete-

nem que facin per primera vegada, interioritzar en el seu escandall de costos els costos del tractament, no quedin, no quedin en la impossibilitat de competir amb aquells que en el Mercat Comú ja ho estan fent, i, per tant, cal vetllar perquè aquesta interiorització dels costos, és a dir, el cost del tractament, és a dir, el cost per anar a abocar, el cost per al tractament físico-químic, el cost per a la incineració el puguin suportar, perquè estic segur que ni vostè, i, òbviament, tampoc nosaltres volem que el tractament dels residus faci inviables les empreses. No perquè maximitzin els seus beneficis, sinó perquè puguin continuar creant riquesa, senyor Diputat, que estic segur que vostè, com jo, també vol. No contaminar... Amb què hem vingut al Parlament, il·lustres senyors diputats? Amb cotxe? Amb autobús?. Això contamina, això contamina! No siguem demagogs amb les expressions. Què és que cal fer? Vigilar que és el que l'activitat humana fa, i posar-hi uns límits, aquests límits que creiem que són compatibles amb el respecte a la natura. No contaminar... Tota activitat humana contamina. L'Il·lustre senyor Diputat Celestí Sánchez, en aquest moment, està posant a l'atmosfera dioxines, està fumant, està posant dioxines a la biosfera, les mateixes que fa una incineradora, les mateixes que fa qualsevol procés de combustió (*remor de veus*). Què cal vigilar? Limitar, limitar el nombre de dioxines per centímetre cúbic, és clar que sí que ho hem de fer, i això és el que fa la legislació: limitar el grau de contaminació. Afirmer que no es pot contaminar, afirmar que no es pot contaminar, vol dir que no podem tenir cap mena d'activitat humana ni la de viure, perquè vivint, contaminem. Tota relació amb el medi de qualsevol cos humà contamina, tota intervenció de qualsevol ésser vivent amb el medi és una contaminació del medi, senyor Colom. No es tracta que no es pugui contaminar, cal que entre tots ens posem la mesura de quina contaminació som capaços d'assumir. Quina contaminació és capaç de respectar el medi? Quina contaminació és capaç d'aguantar el medi? I aquesta és la pregunta que ens hem de fer, i això és el que diu la legislació o almenys el que pretén dir, el que pretén dir la legislació, quan diu: «no es pot en un procés productiu determinat treure per xemeneia determinats components», perquè aquella és una contaminació que nosaltres creiem que deteriora el medi i que no podem assumir, com a conjunt de la societat, i això és el que diu la legislació, que no es pot llençar als nostres rius i que, segons el cabal del riu, és assumible per les aigües sense que malmetin la seva qualitat; això és el que diu l'actual legislació i això no vol dir no contaminar, sinó dir quin grau d'element contaminant és capaç d'assumir el nostre propi medi i regenerar-lo per si mateix. I això és el que diu la legislació.

Pretenem, doncs, il·lustres senyores i senyors diputats —i tindrem a bastament oportunitat de discutir-ho en la propera tramitació parlamentària del Projecte de Llei—, discutir, precisament, sobre això, sobre com i quins són els límits que ens podem permetre i quins no; òbviament, amb molt de gust parlarem d'això. Però també hem de parlar d'on i per quins motius, si més no, i de quina manera es poden eliminar i tractar els residus que, malgrat els intents de dinamització, la nostra indústria continuarà generant. Perquè ningú voldrà, segur, l'acabament de la indústria; la indústria continuarà existint i tots hem de ser capaços de donar resposta a aquest problema que la nostra societat té, que no el crea el Pla, que existeix ja avui, que és dir què fem amb els nostres residus, i és obvi que, per no contami-

nar, un abocador no es pot posar, per no contaminar, un abocador no es pot posar ni al Portal de l'Àngel ni al carrer de València, illustre senyor diputat, perquè un abocador, com és prou conegut encara que poc difós per molts dels que s'hi oposen, un abocador no pot contaminar l'atmosfera sobre la base del tipus de productes que s'hi poden abocar, no pot contaminar l'atmosfera, l'única contaminació que es pot produir és a través del sòl i de les filtracions, la contaminació de les aigües, i cal posar-lo en un lloc impermeable i en un lloc on no hi hagi corrents d'aigua significatius, condicions que no es donen ni al Portal de l'Àngel ni al carrer de València.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i nou minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera és sobre el Comitè Olímpic Català, que formula el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el Comitè Olímpic Català

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. El 12 de gener d'enguany, l'Honorable senyor Josep Miró i Ardèvol, ex-Conseller d'Agricultura i membre del Consell Nacional de Convergència Democràtica de Catalunya, va assumir la presidència d'un organisme que té com a fi la promoció de l'anomenat Comitè Olímpic Català. Arran d'aquest fet, fonts d'aquest organisme van declarar que això no havia de ser interpretat com un suport explícit de Convergència Democràtica a aquest organisme, i és ben cert que l'ex-Conseller Miró va prendre aquesta iniciativa a títol personal, però el mateix adjectiu «explícit» indica la possibilitat —que de fet s'ha produït— que els mitjans de comunicació i l'opinió pública interpretés que hi havia un cert suport, si més no «implícit», a aquesta iniciativa.

De la mateixa manera, el senyor Miró i Ardèvol va declarar que utilitzaria la seva experiència i dimensió personals per reforçar l'eficàcia del COC i contribuir amb els seus contactes, relacions i amistats al reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya. I més endavant va afirmar que utilitzaria aquesta influència, o aquestes relacions, o aquesta capacitat de relació,

per intentar obtenir suport econòmic de la Generalitat per al Comitè Olímpic Català. En aquest sentit, la nostra pregunta, senyor Conseller, és molt simple: ha rebut aquesta sol·licitud el Consell Executiu? Si l'ha rebut, quines són les previsions al respecte i, si no l'ha rebut, si és que existeix alguna previsió feta, si la podríem conèixer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Sí, molt breument, senyor President. Senyor Diputat, el Consell Executiu no ha rebut cap sol·licitud de subvenció del COC ni de l'Honorable senyor Josep Miró i Ardèvol i, per tant, no s'ha plantejat cap tipus de subvenció, en no haver-se plantejat ni rebut aquesta sol·licitud.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Al senyor Vidal-Quadras, li queden 31 segons per fer la rèplica.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor Conseller. Comprngui la inquietud del nostre partit i el nostre Grup, perquè si bé és cert que qualsevol persona o qualsevol grup pot propiciar iniciatives en un marc democràtic i pacífic, també és ben cert que determinades iniciatives, pel seu significat, doncs, un govern ha de ser especialment curós amb les postures públiques que adopta davant d'aquestes accions. Aquest era el sentit de la pregunta i li agraeixo la seva explicació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El Conseller Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor Diputat, jo entenc les seves inquietuds, que no comprenc, però en tot cas pot tenir la seguretat que nosaltres, sempre, amb qualsevol sol·licitud de subvenció, el Govern procedeix a fer una anàlisi de les característiques i de la conveniència del seu atorgament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La segona pregunta és sobre el percentatge d'augment de la població previst pel Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, que formula el Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno.

Pregunta al Consell Executiu sobre el percentatge d'augment de la població previst pel Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya fins a l'any 2008

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, encara que tenim el compromís de discutir a fons el Pla Hidrològic, degut a l'aprovació aquest matí, per unanimitat, de la Comissió d'Estudi del Pla Hidrològic, jo tinc una inquietud i una preocupació per conèixer en l'explicació algunes dades que he preguntat diverses vegades i que fins ara no ens ha donat la resposta. Les dades són aquestes: quin és el percentatge d'augment de població que es preveu, segons el Pla, per arribar fins a l'any 2008, i, en cas que hi hagi aquest increment, com creu que es produirà.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller senyor Molins pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Jo, senyor President, com el mateix senyor Diputat deia, em sembla que el més efi-

caç que podem fer és discutir-ho amb profunditat en la discussió del Pla Hidrològic, que per això es crea una comissió d'estudi.

Jo no crec que el que el senyor Diputat preguntí sigui exactament quin és el percentatge, perquè em consta que el té calculat des de fa temps, quin és el percentatge, perquè ell mateix me'l va explicar a mi en un trobada que ja vam tenir l'oportunitat de fer fa temps, i, per tant, no essent aquesta, doncs, la pregunta que realment interessa al senyor Diputat, sinó els perquè, entenc que els perquè, que estan explicats en quatre volums en el Pla, tampoc no són fruit, no poden donar-se aquestes explicacions en els dos minuts que tenim d'aquestes respostes.

EL Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno pot fer repregunta.

EL Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Òbviament, quan vaig formular les preguntes encara no s'havia parlat de la possible constitució d'una comissió d'estudi, no s'havia parlat de cap pacte, ni de cap cosa d'aquestes, i jo penso que seria altament il·lustratiu que sapiguéssim com ha estat fet, en resum, ja que en resum és com està en el volum de conclusions. La pàgina 282, del Pla Hidrològic, diu que el creixement vegetatiu que és preveu d'aquí fins a l'any 1998 és, aproximadament, com el creixement que va ser de l'any 70 al 80. I el creixement migratori serà més elevat. De l'any 70 al 80 el creixement vegetatiu de Catalunya, el creixement per tots els conceptes de Catalunya, va ser d'un 15%, i si comptem que el Pla fa una previsió que és que pujarà de 5 milions i mig, l'any 81, a 6.700.000 persones, el 1998, això ens dona un increment, aproximadament, del 21,8, 22% de creixement.

El 5 i mig són dades del 81, però és que les dades del 87 o 88 són pràcticament les mateixes. I això ens permetria dir que si descomptem les 50, 60 o 70.000 persones que han pogut pujar en aquests darrers anys, del 88 al 98 l'augment global de la població a Catalunya serà pràcticament d'un 21%. I si aquest percentatge d'increment es manté, com diu a la memòria, fins a l'any 2008, això ens dona que l'any 2008, a les conques internes, exclusivament, tindrem entre 8 milions i 8.100.000 d'habitants.

Però la nostra pregunta és: és possible que això sigui un estudi seriós i racional de l'evolució demogràfica de la població? Perquè només tenim dues explicacions: o fem una campanya forta d'increment de la natalitat —i hauríem de començar a córrer ja; el cas de Colera seria el més significatiu, potser com a experiència pilot— o anem a fer una promoció de campanyes d'immigració. És a dir, portem ciutadans de la resta de Catalunya —els de la Conca de l'Ebre cap aquí—, o portem ciutadans de la resta de l'Estat o fins i tot de fora de l'Estat per arribar a assolir aquests objectius.

EL Sr. PRESIDENT: Gràcies. Honorable Conseller, té la paraula.

EL Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Com es pot comprovar en els quatre volums aquests de què consta el Pla Hidrològic, que està ja a disposició de les senyores i senyors diputats, aquest és un model fet per l'Institut Batell de Ginebra, que és un organisme de molt prestigi, i que, òbviament, té en compte, doncs, la situació industrial, el producte interior brut, les dades demogràfiques, les dades econòmiques generals, les dades del mateix Pla Territo-

rial General de Catalunya, que s'està confeccionant —com coneix la seva senyoria—; en general, doncs, totes les dades que cal tenir en compte per fer una perspectiva d'aquesta naturalesa, fetes en un moment en el qual els procediments o els marges de creixement no eren els que són avui, que probablement ens estan sorprenent o ens poden arribar a sorprendre, o els que es poden arribar a produir d'aquí fins a l'any 92; perquè hi ha fets que en aquell moment del càlcul es desconeixia que anaven a succeir. I tot això és el que s'ha tingut en compte; amb creixements acumulatius, determinats; amb alternatives diferents quant a la disponibilitat sobre el territori d'aquesta població; sobre un triangle, sobre un rectangle format, doncs, per la Regió I —diguem-ne— o sobre un eix nord-sud que aniria també amb creixements importants a les ciutats des de Girona fins a l'àrea de Tarragona, Reus, Valls. Totes aquestes alternatives estan contemplades en el Pla i un dels motius fonamentals —entenc jo—, pel qual valdrà la pena aprofundir en l'estudi d'aquesta Comissió, és precisament aquest, que entre tots ens posem d'acord sobre el model de creixement que volem, que no dependrà la realitat després, només de la nostra voluntat; no dependrà després la realitat només de la nostra voluntat; però que sí amb actuacions per part de l'Administració es podran redreçar els creixements naturals de la població.

EL Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta també la formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
previsions de demanda d'aigua per als
anys 1998 i 2008 i els increments que
comporten sobre el consum actual*

EL Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Novament per al Conseller de Política Territorial. Fruit d'aquests càlculs de previsions surten unes demandes futures d'aigua, tant per a l'any 1998 com per a l'any 2008, que, partint d'aquestes bases —jo celebri que el Conseller digui que serà un punt fonamental de l'anàlisi de la Comissió, aquest model de creixement i aquesta... suposo que factibilitat d'aquest creixement exagerat, des del nostre punt de vista, de la població—, però que surten unes dades de consum. Voldria que ens digués quins són els augments que representen sobre el consum actual les demandes futures.

EL Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

EL Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: També fa setmanes que me les va explicar l'Il·lustre Diputat a mi, quins eren aquests creixements. És a dir que les té molt ben estudiades, les coneix perfectament i és l'altre dels aspectes als quals haurem de dedicar molta atenció en l'estudi, com l'haurem de dedicar, per exemple, a la quantitat d'aigua que es pretén regular de nou o regular —que avui no es regula— en les conques internes; com i de quina manera les podem regular; quines són les limitacions que tenim; fins a quins percentatges es pot arribar; si són els 200 hectòmetres cúbics contemplats per any de noves regulacions o el reciclatge d'aquestes aigües i la reutilització d'aquestes aigües, que també es contempla, doncs, amb una quantitat similar, 200 hectòmetres cúbics, la qual cosa vol dir dos milions de metres cúbics/any més de les que avui reutilitzem. Tot això és el que

haurem d'analitzar conjuntament amb els creixements, que no van només de la mà de l'increment de població, sinó també en base als nous usos agrícoles i industrials que es pretén donar a l'aigua, dels que es pretén utilitzar l'aigua; però tot això, òbviament, serà fruit d'un estudi —espero, jo— molt aprofundit per part d'aquesta Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno té la paraula per repreguntar.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Allò de la concreció de les respostes. Vull dir, pràcticament li dono jo les respostes i el Conseller no ens diu si són vàlides o no; entenc que estan subjectes totes a modificació i això suposa que tampoc no són massa defensables, tal com es diuen. De totes maneres, el que voldria és aclarir alguna de les qüestions. A partir de la pàgina 287 de la memòria es fa l'estudi de demandes d'aigua, i si avui tenim en compte que el consum actual d'aigua per tots conceptes —domèstic, industrial i agrícola— és de 1.075 hectòmetres cúbics/any, preveu aquest estudi, amb aquest creixement demogràfic i industrial, que l'any 2008 consumirem 2.063 hectòmetres cúbics/any, que significa un increment del 92%? I, això, ho tinc repartit entre l'ús domèstic, industrial i agrícola.

Només hi faré una referència. Si avui es consumeix, amb la població que som, 560 hectòmetres cúbics, l'any 2008, amb la població que es diu davant que serà, amb aquests 8 milions llargs de persones, es consumiran 1.131 hectòmetres cúbics: això representa, per persona i dia, un increment d'aquí a l'any 2008 del 37% del consum diari d'aigua; entenc que això està en una oberta discrepància amb aquestes criteris, que aquest matí introduïem, que l'aigua és un recurs escàs, que cal introduir conceptes de racionalització en l'ús de l'aigua, que cal millorar els aprofitaments, que cal evitar els mals usos de l'aigua. Si d'aquí a allà gastarem quasi bé un 40% d'aigua més per a consums domèstics, no està en la línia d'un país mediterrani.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. El que no està en la línia d'un país mediterrani són precisament els consums actuals, que a causa de l'escassetat, que provoca manca de qualitat —recordi-ho senyor Diputat—, per la qual tots hem d'intentar lluitar, estem molt per sota, precisament per la manca d'aigua, estem molt per sota, per exemple, dels percentatges de consum per habitant de moltes altres ciutats europees.

De tot això, de tot això, n'hem de parlar. I és precisament per això que es pretén discutir amb profunditat aquí, al Parlament, entre altres coses per poder convèncer tots els il·lustres senyors diputats i senyores diputades i també a vostè en particular. Jo n'estic convençut, perquè jo sí que confio en els estudis que durant quinze anys han fet al principi 51 dels 52 volums del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, que ens els va traspasar en el moment dels traspassos, l'any 85, i els que després durant cinc anys han fet els serveis hidràulics de la Generalitat de Catalunya; jo sí que confio en aquests estudis, n'estic convençut. Però això no vol dir que em tanqui, creient-me posseïdor exclusiu de la veritat. Estic absolutament obert a les aportacions de ratificació i de rectificació que el Parlament pugui fer al contingut d'aquest Pla Hidrològic.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta és sobre la creació de la Comissió de Relacions entre l'Escola de Policia de Catalunya i els sindicats de la Policia Autònoma, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de la Comissió de relacions entre l'Escola de Policia de Catalunya i els sindicats de la policia autonòmica i la policia local

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, moltes gràcies. La Llei de l'Escola de Policia de Catalunya, aprovada per aquesta Cambra, estableix, en l'article catorzè, la necessitat que aquesta escola creï una comissió de relacions entre l'Escola, els sindicats i les associacions professionals, tant de la policia local com de la policia autonòmica. Així mateix, també, aquesta Llei preveu desenvolupar un reglament que en desenvolupi tant la composició detallada d'aquesta comissió com també les funcions que hauria de dur a terme.

Des de l'aprovació de la Llei fins a aquest moment han passat exactament cinc anys, i tant de la Comissió com del reglament corresponent, encara no en podem disposar. La nostra pregunta al Conseller de Governació, a l'Honorable Conseller de Governació, és, exactament, per què, a què es deu aquest retard?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller senyor Gomis té la paraula.

EL Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, al llarg del 1989 s'han mantingut molts contactes, o força contactes, entre l'Escola de Policia i els sindicats de la policia local —les policies locals— i de la policia autonòmica, i s'ha suscitat moltes vegades, tant per a l'Escola com per als sindicats, la necessitat de constituir aquest òrgan de la Llei 27/85, que, com molt bé diu vostè, en l'article 14 estableix aquest òrgan de relació.

La no-celebració de les eleccions sindicals ha fet que es retardés, que es retardés la constitució d'aquest òrgan. Esperem i desitgem —jo així ho voldria— que al llarg d'aquest any se celebrin ja les eleccions sindicals de la policia autonòmica i, a partir d'aquest moment el reglament que ja està, més o menys preparat, pugui establir ja la composició d'aquest òrgan de relació entre l'Escola de Policia i els sindicats tant de policies locals com de policia autonòmica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar, el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor Conseller. Nosaltres tenim una resposta signada per vostè on justament ens deia que abans del mes de desembre passat aquestes eleccions en el Cos de la Policia Autònoma - Mossos d'Esquadra ja s'haurien d'haver celebrat. Per tant, ens sorprèn una mica que hi hagi també aquest retard. Creiem que, malgrat tot, tot i que s'hagin produït aquests contactes al llarg de l'any 89, estem parlant no només de l'any 89, sinó del 86, del 87, del 88, del 89 i del 90, que acabem de començar, i que és un temps més que suficient com perquè això s'hagués produït.

Per altra banda, si bé aquestes eleccions no s'han produït en l'àmbit de la policia autonòmica, sí que s'han produït en el de

la policia local. Per tant, tampoc justifica, al nostre entendre, el que d'alguna manera és un incompliment d'aquesta Llei, i també podia ser entès com una certa vulneració dels drets sindicals dels mossos d'esquadra, policia autonòmica.

Per tant, entenem que no hi ha motivacions racionals que justifiquin aquest retard en la creació d'aquesta Comissió, que, com encertadament vostè ha dit —i aquí tenim diverses còpies de la correspondència que hi hagut entre els sindicats dels mossos d'esquadra i alguns càrrecs del seu Departament—, s'ha produït aquesta petició de manera reiterada... i concretament la resposta que feia el Director de l'Escola de Policia de Catalunya, on ja el mes d'octubre —fa doncs més de cinc mesos— anunciava que aquesta Comissió es produiria en el més breu termini possible, ja que estaven procedint als tràmits necessaris per donar-hi compliment.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyor Diputat, jo li vaig contestar que el mes de desembre perquè així se m'havia dit, que semblava que hi havia un acord per celebrar-les. No les pot imposar, les eleccions sindicals, el Conseller de Governació. I no s'han celebrat perquè l'últim trimestre de l'any passat, aproximadament, un nou sindicat es va formar, a Mossos d'Esquadra, a la Policia Autonòmica. Per tant, la..., jo estaria molt content que s'haguessin celebrat i s'hagués pogut complir aquesta data. No hi ha hagut vulneració, perquè el Reglament ha de contemplar la composició d'aquest òrgan en funció de la representativitat de cada un dels sindicats. I, en aquestes moments, aquesta representativitat —i aquesta composició— és difícilment determinable. I és cert que hi ha uns sindicats de policia local que hi han de participar, però vostè estarà d'acord amb mi que és molt important que, a l'Escola de Policia de Catalunya, els sindicats de la policia autonòmica de Catalunya, dels mossos d'esquadra, hi estiguin representats d'acord amb la seva representació real dins el Cos. I això és el que ho ha anat retardant.

Vull dir, no hi ha vulneració, hi ha un retard; hi ha voluntat..., jo mateix l'he manifestada per escrit, i la continuo repetint en aquest moment, que m'agradaria molt que es poguessin celebrar ja immediatament les eleccions sindicals per constituir aquest òrgan.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta, la número 5, és sobre els accessos al polígon Pedrosa, de l'Hospitalet de Llobregat, que formula el Diputat Illustre senyor Francesc Codina. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre els accessos al polígon Pedrosa, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), i sobre els accessos al polígon Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, acumularia les preguntes números 5 i 6, ja que són...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President.

...ja que són dues preguntes que m'imagino que poden ser complementàries una de l'altra en la resposta que ens pugui donar l'Honorable Conseller; són, a més, dos barris de l'Hospita-

let situats al sud de la ciutat, només dividits pel que és l'autovia de Castelldefels, i amb dues característiques absolutament diferenciades.

El barri del Gornal, la gent que té..., els senyors i les senyores diputades que han tingut el gust o la possibilitat de conèixer-lo, saben que és un barri amb moltes mancances, és un barri on el grau d'atur és elevadíssim, on la problemàtica de la droga és manifesta, on, malgrat esforços importants que han fet les administracions... i val a dir, en aquest cas, que després d'una etapa de l'IPPV, doncs, que havia deixat molt de la mà de Déu els habitants del Gornal, s'ha fet un esforç, això millora, però hi ha un gravíssim problema, que és el problema dels accessos, que fan que el Gornal, a més de tot el que és, sigui un barri aïllat, sigui un barri de difícil comunicació i sigui un barri de molt difícil accés —i valgui la redundància—, tant per l'entrada per la ciutat de l'Hospitalet com per la sortida —i entrada, també— pel que fa al sud —és a dir, per la Gran Via.

Ens agradaria que l'Honorable Conseller ens pogués explicar quines són les previsions que té el Govern per resoldre un problema que, per altra banda, hi ha un compromís que es resolgui, i, per altra banda, i amb l'acumulació de l'altra pregunta, faig referència als accessos del polígon Pedrosa, que serà sortosament un polígon que tenim la impressió que donarà, que pot arribar a activar d'una manera important l'economia de la ciutat de l'Hospitalet, i no només això, sinó que, diríem, la panoràmica de l'entrada a Barcelona venint de l'aeroport..., podrem resoldre definitivament, doncs, tot el que té de dolent la imatge dels actuals camps d'autos, de camions, etcètera, en període de desballestament.

L'acumulació de les dues preguntes es justifica, doncs, perquè tenim la impressió que, essent dos barris que estan molt, molt al costat l'un de l'altre, segons la mesura que es prengui, segons la decisió que prengui el Consell Executiu, pot fer que el que sigui bo per a un sigui dolent per a l'altre, i, per tant, ens agradaria conèixer exactament quins són els propòsits del Consell en aquest sentit i, d'una forma especial, el programa, el temps que tenen per realitzar-lo, especialment pel que fa al polígon Gornal, que des de fa anys que hi ha una reclamació permanent dels seus habitants i que el Govern no ha pogut, fins avui, poder donar una resposta definitiva i, de fet, encara no s'ha donat en aquest moment. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President.

Quan s'acabin les obres que ara mateix s'estan fent, tant les corresponents a la reordenació i la millora de vials i entorn de l'autovia, entre el quilòmetre zero i el dos amb dos, com les d'urbanització del polígon Pedrosa i del polígon industrial Gran Via Sud, els enllaços de l'autovia amb aquests polígons i el polígon Gornal quedaran de la següent manera.

Accessos al polígon Gornal: quant als moviments Barcelona-polígon i polígon-Prat, el sentit de circulació és el mateix que hi havia, però quedarà millorat amb la nova disposició de vials en el lateral muntanya de l'autovia.

En el moviment del Prat cap al polígon: es farà sortint de l'autovia pel lateral dret —banda mar, per tant—, que arrenca en el pont sobre el ferrocarril, i realitzant el clàssic moviment de fulla de trèvol, aprofitant els amplis vials annexos a aquella

lateral que ja estan en servei en l'esmentat polígon Gran Via Sud, i que enllacen amb el vial paral·lel al ferrocarril, que constitueix la via principal del polígon sud.

Moviment del polígon Gornal cap a Barcelona: sortint per la mateixa via paral·lela a la via fèrria, immediatament després de passar sota el pont de l'autovia, es girarà a l'esquerra per agafar el vial adequadament eixamplat, i amb direcció única obligada per assolir la incorporació al lateral mar de l'autovia. A fi que aquesta incorporació sigui compatible amb la circulació d'aquell lateral a què abans fèiem referència sense produir el trenat, precisament, d'aquest moviment del Prat cap al Gornal que li he descrit anteriorment, es disposarà un semàfor en el punt d'incorporació que combini el seu pas obert amb el llum vermell del semàfor que, cent metres abans, hi ha en aquest lateral. Aquesta ordenació semaforica, òbviament, ha de ser controlada i ha estat concertada per l'Ajuntament d'Hospitalet, ja que aquest vial d'incorporació passarà a ser municipal un cop acabada l'obra que la Generalitat està realitzant.

Pel que fa a l'accés al polígon Pedrosa - Gran Via Sud: tots els moviments es faran a partir de l'enllaç a diferent nivell d'Amadeu Torner amb l'autovia, enllaç que amb les obres d'execució del polígon Pedrosa es completa totalment, precisament per poder assolir a través d'ell la totalitat de moviments entre Barcelona i aquells polígons i entre els polígons i el Prat. (*Remor de veus.*) Certament és difícil entendre aquestes explicacions; és per això, doncs, que em comprometo a lliurar-li un plànol amb aquestes situacions, on, amb els dibuixos, serà probablement més fàcil d'entendre.

El que sí que cal dir com a conseqüència de tot això és el següent: en primer lloc, tots els moviments d'accés als polígons esmentats queden clarament resolts gràcies a les obres que està fent directament la Generalitat en el condicionament d'aquest tram inicial de l'autovia, i també a les que s'estan fent en l'ordenació viària del polígon Pedrosa, on la Generalitat està actuant a través de l'Institut Català del Sòl, inversor majoritari en aquesta operació del polígon Pedrosa.

Segon: el nou disseny de l'enllaç d'Amadeu Torner permet garantir que tot el trànsit d'accés als polígons Pedrosa i Gran Via Sud podrà fer-se perfectament sense afectar els vials del polígon Gornal, premissa que havia estat una de les reivindicacions dels seus habitants, com vostè coneix.

Tercer: els accessos al polígon Gornal, amb tots els seus moviments, també queden clarament definits sense problemes circulatoris, i obvia els greus perills que ara mateix existeixen en l'anàrquica circulació pel costat mar de l'autovia, on concorren diversos moviments sense cap senyalització, sense vials d'acceleració i desacceleració i permetent-se el pas en dos sentits per un estret vial sense paviment i sense l'amplitud mínima necessària. Òbviament, tot això, per prendre totes aquestes decisions, respecte a aquestes solucions, s'han tingut repetides reunions, tant amb representants del municipi de l'Hospitalet —com és lògic— com amb les associacions de veïns de la zona, per tal de donar-los-en compte i recollir les seves opinions.

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, moltes gràcies. Al senyor Codina encara li queden dos minuts; si els vol esgotar...

El Sr. CODINA: No, no, gràcies, senyor President. No, no els esgotaré, però sí per dir que esperaré la resposta escrita, diríem, és a dir el dibuix del que serà definitivament la proposta

d'accessos, i també tranquil·litzar una mica el Conseller, que sí que l'he pogut seguir, perquè, per sort o per desgràcia, sóc veí del poble de tota la vida, i, per tant, la situació l'he poguda, mentalment, anar recorrent.

Dins del que es pugui, sí que valdria la pena que es fes l'esforç en el temps que sigui necessari, perquè —hi insisteixo—, el problema d'accessos, especialment el Gornal, fa anys que ha estat —i continua essent-ho encara— un barri aïllat i, en la mesura que es pugui agilitar, doncs, farem un bé a una població d'uns 15.000 habitants, que, certament, se senten com molt aïllats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. Hi ha contrarèplica del senyor...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, no tant... —gràcies, senyor President—, no tant contrarèplica com més aclariments. Com vostè sap, la situació del polígon Gornal és complexa, està situat entre una via d'un ferrocarril —té moltes servituds, el polígon Gornal, certament—, situat entre la via del ferrocarril i l'autovia, que res tenen a veure amb el barri, i, en conseqüència, la seva situació d'estrangulament per aquestes dues grans servituds els condiciona, i molt, en la seva ubicació —que, com vostè sap, no va ser escollida pel Govern de la Generalitat—; nosaltres, precisament, amb la millora d'aquests vials, en aquest moment, estem intentant resoldre un problema que no ens pertocaria, necessàriament i exclusivament, a nosaltres de resoldre —tenen una problemàtica interior, urbana, que en cap cas podrem resoldre nosaltres, de permeabilitat respecte a la resta de barris de la ciutat de l'Hospitalet—, però, certament, amb la solució que li hem donat entenem que no només actuem per resoldre el problema vial de l'autovia de Castelldefels, sinó que, a més a més, tenim en compte la situació i les necessitats d'aquest barri, que, com vostè sap, han estat motiu de múltiples reunions del Servei de Carreteres del Departament d'Obres Públiques de la Generalitat per tal d'arribar-hi, a aquestes solucions, en un barri que reconec amb vostè que té una situació no pas privilegiada i d'extraordinàries dificultats a causa d'aquestes grans infraestructures que l'envolten per tot arreu.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre possibles ajuts als pagesos afectats per les darreres glaçades, que formula l'Illustre Diputat senyor Guasch, Francesc Guasch. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
possibles ajuts als pagesos afectats
per les darreres glaçades*

El Sr. GUASCH: Sí, gràcies, senyor President. Les gelades dels primers dies d'aquest mes a les comarques de les Garrigues, part del Segrià, la Noguera i l'Urgell, i també el Priorat, la Terra Alta, la Conca i la Ribera, han afectat greument el conreu de l'ametller, i han produït la pèrdua de la major part de la collita de l'ametlla. L'ametller, que per les seves especials característiques, és un arbre que s'adapta bé a les terres de secà, on comparteix el cultiu amb l'olivera, són gairebé les úniques fonts de riquesa per als ciutadans que viuen en les comarques on les gelades han fet més mal. I aquests ciutadans, Honorable Conseller, que des de fa uns quants anys veuen molt erosionada la seva economia com a conseqüència de la persistent sequera

que minva la producció dels seus cultius, i també pels baixos preus que aquests tenen, particularment des de l'adhesió al Mercat Comú Europeu, i que ara, avui, després d'un any de treball, en què la producció de l'oli ha estat gairebé sols per al seu consum, i que la collita de les ametlles serà completament nul·la, es pregunten, no sols com podran continuar treballant, sinó també com podran subsistir sense haver-se'n d'anar de casa seva. I és per això, Honorable Conseller, que li fem la següent pregunta: quines mesures pensa establir el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per tal d'ajudar els pagesos afectats per les darreres glaçades, que amb tota probabilitat hauran perdut en bona part la totalitat de la collita d'ametlles?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guasch. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, el Departament, quan va tenir coneixement de les gelades que s'havien produït, especialment a les comarques esmentades pel Diputat, els dies 3, 4 i 5 d'aquest mes de març, vàrem fer una avaluació provisional de danys, atès que temíem els efectes que aquesta gelada podia produir, ateses les circumstàncies tan favorables d'un clima tan anormal que havíem tingut durant els mesos de gener i febrer, el qual havia fet que l'evolució de la planta estigués molt avançada a primers de març.

D'acord amb les nostres... Com vostè sap, senyor Diputat, a Catalunya hi ha una superfície total d'ametlla de 65.000 hectàrees, i la producció ha estat variable. Així, l'any 86 teníem una producció de 13.000 tones —parlo de producció amb closca—; el 87, de 25.000; el 88, de 12.000; el 89, de 29.000. O sigui que ens podem trobar que, gairebé, un any dobla la producció de l'altre, o, si ho prefereixen, un any és la meitat de l'any anterior, ateses les circumstàncies climàtiques. Això, naturalment, és provocat per aquest fet de les glaçades que es produeixen, i que posen un risc en les nostres collites. L'efecte més immediat que hauríem de fer per preveure aquest risc és l'assegurança. L'assegurança, en aquest sentit, el Departament, ja l'any 1985 es va adreçar a ENESA, l'empresa nacional d'assegurances agràries, perquè preveïés d'incloure la possibilitat d'assegurar també el conreu de l'ametlla i, d'aquesta manera, poder cobrir el risc que provocaven les gelades.

El Departament, d'altra banda, en aquests moments, el que farà de manera immediata és convocar per a dimarts que ve la taula sectorial de la fruita seca, per poder comentar amb els afectats i amb les organitzacions professionals agràries quins han estat els efectes i quines mesures, d'alguna manera, es podrien prendre. Nosaltres pensem que l'ajut supletori que preveuen les organitzacions professionals agràries a través de l'ajut de la Comunitat Econòmica Europea, que es podria retardar un any, aquest cobrament d'ajut supletori, per tal que, d'alguna manera, en sortissin més beneficiats, atès que la collita d'aquest any serà pràcticament nul·la.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Guasch vol repreguntar?

El Sr. GUASCH: Sí, senyor President. En primer lloc, agrair la contesta que m'ha fet el Conseller; en segon, penso que és la seva primera intervenció a l'hemicicle: per tant, felicitar-lo. I, per últim, dir a l'Honorable Conseller que jo esperava que em digués quelcom sobre una aspiració molt sentida pels ciutadans

de les terres de secà, com és, precisament, a les Garrigues, el reg de suport, que ja està en projecte, sobre l'ametller i l'oliver.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guasch. A l'Honorable Conseller li queden només vint segons.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: El reg de suport de les Garrigues, esperem, dintre aquest mes següent, tenir el projecte i demanar la concessió d'aigua a la Comissaria d'Aigües, concessió que no hem pogut demanar —com ens havia estat demanat per algun diputat, no del nostre Grup parlamentari—, ja que com se sap no es pot demanar la concessió si no hi ha el projecte fet, i aquest projecte estarà elaborat dintre del proper mes. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 8 ha estat posposada i, la número 9, la formula la Il·lustre Diputada senyora Maria Gràcia Bosch, sobre un incident entre barques pesqueres a Palamós. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un incident entre barques pesqueres
de Palamós abordades per una
patrullera de l'Armada*

La Sra. BOSCH: Gràcies, senyor President. El motiu d'aquesta intervenció..., ve donada per la inquietud i el malestar que existeix entre els pescadors de Palamós, perquè es troben que, últimament, la patrulla de l'Armada d'aquella zona no els permet dur hissada la bandera catalana. Aquests fets havien passat, en certa manera, durant l'estiu, amb embarcacions de *recreo*, però en el cas dels pescadors podríem dir que ve a ser una cosa nova; per tant, estan tan amoïnats... I, davant d'aquesta actitud, jo li voldria preguntar què opina el Consell Executiu sobre els fets ocorreguts en les darreres setmanes a Palamós, en els quals el comandant de la patrulla Deva, amb base a Palamós, va ordenar arriar la bandera catalana que duïen hissada en l'alta mar les embarcacions pesqueres Montclar i Estrella del Sud. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Bosch. L'Honorable Conseller, senyor Vallvé, té la paraula en nom del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, senyor President, per una qüestió d'ordre jo voldria dir que hi ha una altra pregunta, que és la pregunta número 19, que havia de formular l'Il·lustre Diputat senyor Miquel Pueyo, i que potser, si ho estima oportú, podria acumular el torn de resposta també a aquesta pregunta, atès que es tracta de la mateixa matèria, si el Diputat ho creu oportú.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pueyo hi és? Accepta formular la pregunta?

El Sr. PUEYO: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Està de sort, perquè segurament no li hauria tocat avui (*rialles*).

*Pregunta al Consell Executiu sobre
una barca de Palamós abordada per
una patrullera de l'Armada*

El Sr. PUEYO: Moltes gràcies. Honorable Conseller, en primer lloc també voldria dir-li que em plau de saludar-lo en nom de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana i desit-

gem que pugui executar una gestió eficaç al capdavant del seu Departament.

Efectivament, és lògic d'agrupar la pregunta, perquè el sentit de la nostra, doncs, ha estat anticipat per la Il·lustre senyora Bosch. En qualsevol cas, l'increment de temps que això significa, doncs, permet d'ampliar la seva resposta i les nostres repreguntes. El sentit de la pregunta és, per tant, exactament el mateix: quines determinacions ha decidit de prendre el Consell Executiu, com valora aquest fet i què pensa fer a partir d'aquest fet.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. L'ús de les banderes en els vaixells ve regulat per la Llei 39/81, del 28 d'octubre, i amb anterioritat, l'any anterior, s'havia dictat ja un decret regulant l'ús de banderes en els vaixells. Per aquest esmentat Decret, el 2335 de l'any 80, es va regular la «utilización de la bandera nacional» —vol dir la bandera espanyola— «y de otras a bordo de barcos nacionales» —posteriorment, la Llei 39/81 regulava «el uso de la bandera nacional y el de otras banderas y enseñas».

A l'article primer d'aquest Reial Decret s'estableix que els vaixells, de qualsevol tipus, enarboraran, com a únic pavelló, la bandera d'Espanya. Això, evidentment, es té en compte atès que el pavelló d'un vaixell és el que en determina la nacionalitat, però això no significa, evidentment, que no puguin portar altres banderes. L'article tercer d'aquest Reial Decret 2335 autoritza a utilitzar altres banderes i ensenyes reconegudes en els estatuts de les comunitats autònomes en els ports nacionals i en aigües interiors. I és en aquest sentit, per tant, que es podia utilitzar la bandera de Catalunya. En tot cas, quan s'utilitzen conjuntament les dues banderes, el mateix Reial Decret i la Llei 39/81 preveuen una sèrie de condicions que ha de complir l'ús de la bandera d'Espanya en relació amb la bandera catalana o amb la bandera de la comunitat autònoma que el vaixell pugui portar en aquells moments i en el pal de l'embarcació.

I, per raó d'allò exposat, doncs, després de coneguts els fets, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que té la competència en els vaixells de pesca, varem manifestar la nostra queixa al Comandant de Marina de Barcelona, que és el responsable de la demarcació de Marina.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Bosch vol repreguntar?

La Sra. BOSCH: Gràcies, senyor President, no.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO: Senyor Conseller, a banda d'un afer relacionat amb l'ús de les banderes, hi ha altres elements a destacar en aquest incident. Per exemple, el fet dels termes en què el comandant del Deva es va adreçar als tripulants del Montclar dient-los, amb paraules textuais, «Quiten de ahí ese trapo!»; jo, a les pel·lícules nàutiques, havia sentit, de vegades, «A todo trapo!», però no crec que es tracti, en aquest cas, d'una confusió acústica (*remor de veus*). D'altra banda, els incidents que s'estan produint en altres ports de Catalunya, el tema de la pesca del pop de menors dimensions —ja sé que no és el tema de la pregunta—, sumat a aquest i a altres incidents, doncs, ens fa pensar fins a quin punt..., quins són els interessos que defensa l'Armada en els ports de Catalunya: són els interessos dels pes-

cadors de Catalunya, són els interessos del poble de Catalunya? I, en aquest sentit, voldríem dir-li que ens sembla molt bé que hagi fet una reclamació o una pregunta a la Comandància de Marina de Barcelona, però em sembla una acció política poc enèrgica per part del Govern davant d'aquests fets.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Diputat, evidentment, s'ha fet una reclamació —una reclamació, naturalment, per escrit. Una reclamació en la qual dèiem que, «amb aquest escrit» —al comandant..., comandant segon militar de Marina, perquè, del primer comandant, està vacant el lloc, i precisament el nou comandant en prendrà possessió demà—, «amb aquest escrit, volem expressar-vos la sorpresa i la indignació que ha causat a tot el sector pesquer el comportament del comandant del patruller Deva, que va obligar a retirar la bandera catalana d'alguns vaixells de Palamós, al·legant que l'esmentada bandera únicament es pot portar en aigües interiors. A més, per les informacions que han arribat a aquest Departament, sembla que l'esmentat comandant obliga també a saludar els vaixells amb els quals es creua hissant tres vegades la bandera.» (*Rialles*.) És evident que el primer d'aquests fets, el fet de no deixar portar la bandera, és totalment inacceptable i irrespectuós amb l'enssenya de Catalunya, i el segon dels fets esmentats no s'adequa a l'esperit de convivència i cordialitat que ha d'existir amb el col·lectiu de pescadors per part de l'Administració.

Jo voldria recordar també, en aquest sentit, que les declaracions fetes pel president de la secció local d'Esquerra Republicana a Palamós, l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Dalmau, en un diari, deia, concretament, que, «legalmente, no se puede llevar en aguas exteriores otra bandera que no sea la española, pero hasta ahora había una permisividad» —això, ho llegeixo en *El País* del dia 12. Jo crec que, en aquest sentit, no és exacta l'apreciació del senyor Dalmau, ja que el Decret que abans he esmentat diu que es podrà portar en aigües interiors la bandera catalana, però no diu que fora de les aigües interiors no es pugui portar. I els que amb molt honor hem portat la bandera catalana quan estava prohibida, també estem disposats a portar-la quan està permesa (*crits de «molt bé!» en un sector de la Cambrà i remor de veus*). Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, número 10, és sobre la propera investidura de Sa Altesa Reial el Príncep d'Astúries (*remor de veus*) com a Príncep de Girona, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

Pregunta al Consell Executiu sobre la propera investidura de SAR el Príncep d'Astúries com a Príncep de Girona

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. La segona quinzena d'abril està previst un viatge oficial del Príncep d'Astúries a Catalunya. El Príncep d'Astúries, hereu de la Corona, és també Príncep de Girona, Duc de Montblanc, Comte de Cervera i Senyor de Balaguer (*remor de veus*).

En aquest viatge, el Príncep visitarà aquestes localitats, i es

faran palesos, una vegada més, els estrets vincles de la Corona amb Catalunya. Tot això ens sembla una iniciativa oportuna i positiva de la Generalitat, que el nostre Grup no pot sinó aplaudir.

Tanmateix, aquest títol —em refereixo, concretament, al de Príncep de Girona— està associat de manera íntima al llarg de la història als hereus de la Corona d'Aragó, fins al punt que la investidura s'havia produït sempre a la catedral de Saragossa. A causa d'això, altres comunitats autònomes de l'antiga Corona d'Aragó, molt especialment la d'Aragó, van manifestar la seva inquietud davant el que podria ser —pel que al principi es va dir— un intent..., que a nosaltres ens consta que no és així, però es va interpretar que hi podia haver un intent de la Generalitat de monopolitzar o marginar altres comunitats arran d'una cerimònia en què totes elles hi estaven implicades; es varen produir intercanvis de correspondència entre la Diputació General d'Aragó i la Casa Reial; fins i tot el Partit Aragonès Regionalista va fer una iniciativa que després va retirar, i els mitjans de comunicació es van fer ressò d'aquesta, diguéssim, minipolèmica.

Per tant, el nostre Grup voldria saber quines són les previsions al voltant de la visita del Príncep, amb referència, concretament, a la visita a Girona, al títol de Príncep de Girona, i si hi ha o hi ha hagut algun contacte amb altres comunitats autònomes, i molt especialment la d'Aragó, per associar-les d'alguna forma a aquesta cerimònia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Gràcies, senyor President. Contesto la pregunta informant l'Il·lustre Diputat preguntant, i per tant tota la Cambra, en el sentit que no està prevista cap cerimònia d'investidura de Sa Altesa Reial el Príncep d'Astúries com a Príncep de Girona i, per tant, tampoc, òbviament, la intervenció de la comunitat autònoma aragonesa ni de cap altra en una cerimònia que tampoc està prevista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Senyor Vidal-Quadras, vol repreguntar? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem a la següent pregunta, que és sobre la instal·lació d'un centre de formació professional al barri del Bon Pastor, que formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la instal·lació d'un centre de formació
professional al barri del Bon Pastor,
de Barcelona*

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el proppassat mes de novembre, l'Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, i l'Honorable Conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, van realitzar una visita als barris del Bon Pastor i de Baró de Viver, de Barcelona. Al barri del Bon Pastor van entrevistar-se amb membres de la Junta de l'Associació de Veïns; els temes tractats van girar entorn dels problemes del barri, i es van comprometre, els membres del Consell Executiu, a estudiar-los i a buscar-hi solucions.

Aquesta pregunta que formulo té a veure amb un dels temes tractats en un sentit molt positiu per part dels membres de l'Associació de Veïns, perquè, a la vegada que plantejaven un problema, donaven vies de sortida a l'Administració, la qual cosa sempre és de valorar. El fet concret és la manca de serveis educatius per als joves en un barri la majoria social del qual la conforma la classe treballadora, entesa en un sentit clàssic. Davant aquestes mancances, plantejaven la necessitat d'un centre de formació professional en el mateix barri del Bon Pastor, i exposaven que al centre públic d'EGB, al col·legi Cristóbal Colón, existien espais no ocupats, a causa de la baixada demogràfica dels darrers anys, i oferien a l'Administració l'habilitació d'aquests espais en un centre de formació professional.

El sentit de la meua pregunta és si s'ha preocupat, el Consell Executiu, d'aquest tema, si s'ha realitzat algun tipus d'estudi de possibilitats i quines gestions s'han fet en realitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Senyora Torrent, efectivament, el Molt Honorable President de la Generalitat ens va traslladar la petició feta per l'Associació de Veïns, i ens va demanar que féssim un estudi sobre la possibilitat d'incloure un centre de formació professional en el col·legi públic al qual vostè fa referència. Malauradament, s'ha fet un estudi aprofundit d'aquest tema i resulta que potser hi hauria lloc suficient per a aules, però no hi hauria lloc per a tallers. Com molt bé sap la senyora Diputada, una formació professional que no tingui tallers seria una formació professional absolutament deficient. I per això la meua resposta, sentint-ho molt, és que no creiem que sigui possible en els moments actuals, bé que es poden estudiar altres possibilitats en el mateix barri.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Senyor Laporte, crec com vostè que les coses no s'han de fer sense una anàlisi prèvia. La creació d'un centre educatiu ha d'obeir a criteris de necessitats objectives i ha de complir tots els requisits que un centre educatiu exigeix: equips, espais, equipaments, ubicació.

Ara bé, l'Administració té l'obligació de fer un esforç superior en barris que per les seves característiques socio-econòmiques pateixen deficiències arrossegades d'anys i anys, a les quals l'Administració ha de donar una resposta, i obrir l'esperança als joves és sempre positiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí. Senyora Torrent, jo comparteixo els seus neguits i els seus desigs per a la millora de la formació professional, no solament en el districte a què vostè fa referència, sinó a tot arreu. Ara, jo li voldria recalcar que, de tota manera, en el mateix districte on es troba el col·legi públic Cristòfol Colom hi ha dos centres públics de formació professional, en funcionament actual: un, l'Institut de Formació Professional de Pintors i Decoradors, i, l'altre, l'Institut de Formació Professional Sant Andreu, i que en aquests moments s'han iniciat les obres de construcció d'un altre centre

molt important, l'Institut de Formació Professional RENFE-Meridiana. D'altra banda, també s'hauria d'esmentar que en el districte mateix hi ha sis centres més de formació professional concertats —no públics, però concertats—, l'enumeració dels quals li estalvio, perquè segurament la senyora Diputada els coneix millor que jo.

Altrament no cal dir que en la tasca que tenim davant nostra, de planificar el mapa escolar de Catalunya —cosa que comprèn, no cal dir, tota la ciutat de Barcelona i tots els seus districtes—, d'acord amb les directrius que surtin de la Llei, més ben dit, de l'avantprojecte de llei que ara s'està discutint a Madrid, veurem quina serà la necessitat real i les possibilitats de posar nous centres d'educació en aquest districte, que jo li asseguro que no tenim oblidat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre el segellat de les sortides d'emergència per als veïns d'un edifici del carrer Om-Arc del Teatre, que formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart.

Preguntes al Consell Executiu sobre el segellat de les sortides d'emergència per als veïns d'un edifici del carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, actualment ocupat per oficines de la Policia Autonòmica, i sobre el perill que comporta el segellat de les sortides d'emergència per als veïns d'un edifici del carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, actualment ocupat per oficines de la Policia Autonòmica

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Acumulària, si li sembla bé, en aquesta substanciació, la pregunta número 13, que versa sobre el mateix assumpte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquestes dues preguntes són relatives a l'edifici de promoció pública del carrer Om - Arc del Teatre, del barri del Raval de Barcelona, que ja són cèlebres per les seves goteres quan plou, i que ja va ser objecte de quatre preguntes en l'anterior sessió. Però el motiu que porta ara a fer aquestes dues preguntes no és aquest: és que vuit d'aquests locals, o sigui, vuit locals de la planta baixa d'aquests edificis, han estat llogats o cedits per l'INCASOL al Departament de Governació per a aparcament i oficines dels Mossos d'Esquadra, si no estic mal informat.

Bé, fins a aquí no hi hauria res a dir. El que passa és que aquests locals comuniquen amb les escales de veïns per unes portes, i aquestes portes, en aquest moment, estan soldades i no es poden obrir, ni des de dins ni des de fora; i aquestes portes, precisament, són sortides d'emergència, en cas d'incendi o de qualsevol catàstrofe, per als veïns. Per altra banda, es dona la circumstància que, dins d'aquests locals, estan precisament les boques de regs per poder connectar les mànegues dels bombers; aleshores, això, naturalment, últimament hi va haver, precisament, una alarma d'incendi i els bombers van haver d'anar a connectar fora de l'edifici, bastant lluny. Tot això, indubtablement, comporta una inseguretat afegida per als veïns, i és per aquest motiu, senyor Conseller de Governació, que li formulo aquestes dues preguntes.

La primera: en procedir-se al segellat de les portes de sortida d'emergència de l'edifici del carrer de l'Om - Arc del Teatre, s'ha tingut en compte l'alt risc que això comporta per als veïns de l'edifici? I l'altra pregunta: a la vista del recent incendi que ha posat de manifest la realitat del perill que corren els habitants de l'edifici esmentat, es pensa procedir amb urgència a deixar utilitzables les portes de sortida d'emergència?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Diputat, la inutilització de les portes que comuniquen el garatge amb les caixes d'escals no signifiquen un major risc per als veïns de l'edifici —i intentaré explicar-li per què— ni en la seva configuració original ni ara que, com ha dit vostè, els baixos, els sòtans o una planta es dediquen a garatge de la Policia Autonòmica. Aquestes portes, en tot cas, tenien simplement una funció, que era comunicar el garatge amb els habitatges, o sigui, amb aquells usuaris o aquells propietaris d'habitatges que tenien, a més a més, una plaça de pàrquing; no eren, per tant, accessos de comunicació per a tothom. Aquest accés, en tot cas, podria tenir una solució d'emergència, cas que es produís, però per als que estiguessin en el garatge, perquè poguessin sortir cap a les escales; però en aquest moment que té un altre ús i que la planta té ja sortides d'emergència, per tant, no compleix aquesta funció.

El lògic és que els veïns de l'escala, en cas... —que no es produeixi mai—, en cas d'una emergència, arribin al vestíbul i surtin a l'aire lliure o surtin per la part del darrere. Imagini's què seria... A més a més, em diuen els tècnics que això seria, a més, contranorma: que, en cas d'emergència, a més a més, quan arriben al replà que dona al carrer, haguessin de baixar un altre tram d'escals, anar-se'n a travessar tot el garatge i sortir per una porta del garatge que normalment estava tancada. Per tant, no és aquesta la situació.

I es va produir, realment, en aquest edifici, en un magatzem d'una de les plantes, que estava tancat, però no té res a veure amb els mitjans, amb els extintors, les mànegues que vostè diu que hi ha al garatge... Aquestes estaven calculades, i són únicament i exclusivament per la funció del garatge: la sala de comptadors o la sala d'instal·lacions, els pisos i les escales han de tenir els seus propis mitjans, d'acord amb les possibilitats o les característiques del risc que es pugui produir en cada moment. Per tant, no era comunicació d'emergència en el projecte inicial de les cases, no ho és en aquests moments; mai ha estat comunicació per sortida d'emergència: simplement, comunicació perquè els veïns dels pisos poguessin tenir una plaça en el garatge. I aquesta era la comunicació. El segellat no ho augmenta ni ho disminueix; en tot cas, la planta de garatge té ara unes sortides d'emergència pròpies, unes sortides lògiques, i les dels pisos són les normals: les comunicacions de l'escala cap al vestíbul i cap al carrer, que és el que sol succeir en totes les cases i en tots els habitatges.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart pot repreguntar.

El Sr. OLIART: Bé, gràcies. Senyor Conseller, senyor President, a mi no em satisfà en absolut la seva resposta, perquè la veritat és que jo esperava que vostè em donés alguna solució.

Jo he visitat personalment aquests edificis i li puc dir que la

seva estructura laberíntica faria bastant difícil en cas de risc, d'un risc important, l'evacuació ràpida dels seus habitants. I, per tant, crec que si poguessin utilitzar aquestes portes, això seria una facilitat que ells tindrien. Però, per altra banda, en l'informe que, precisament, va fer un arquitecte aparellador quant a les deficiències d'aquests edificis, que li va ser encarregat per la comunitat de veïns, en aquest informe —si no ho recordo malament— es parlava, precisament, d'aquesta circumstància, que les boques de reg estan situades dins d'aquest edifici, i que, per tant, el segellat de les seves portes, de les portes de comunicació amb aquests locals, eren un perill afegit.

D'altra banda, jo he de dir que, a mi, em sembla, personalment —sense ésser un tècnic en l'assumpte—, que utilitzar els baixos d'un bloc on hi ha cent vint-i-vuit habitatges —que significa, doncs, cinc-centes o sis-centes famílies que els ocupen— per a cotxes de la policia no és precisament, no és precisament, doncs, el lloc adequat, no és el lloc adequat. I penso que vostès haurien de buscar un lloc més idoni per a l'aparcament dels cotxes dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) Molt bé. Passem a la següent i última pregunta —perquè la 14 s'ha retirat—, la número 15, sobre els mètodes emprats per les empreses públiques dependents de la Generalitat en la investigació i el control de les seves relacions laborals i sindicals, que formularà la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

Preguntes al Consell Executiu sobre els mètodes emprats per les empreses públiques dependents de la Generalitat en la investigació i el control de les seves relacions laborals i sindicals i sobre els mètodes emprats per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en la investigació i el control de les seves relacions laborals i sindicals

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, per demanda de l'Honorable Conseller, acumularia, amb molt de gust, la pregunta 15 i la 21.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Bé, doncs, passo a formular-les. Les empreses públiques dependents de la Generalitat utilitzen investigadors privats per exercir funcions d'investigació i control en l'àmbit de les seves relacions laborals i sindicals? La següent seria si Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya ha utilitzat investigadors privats per exercir funcions d'investigació i control en l'àmbit de les relacions laborals i sindicals de l'empresa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Efectivament, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya ha utilitzat els serveis d'investigadors privats en ocasions que s'han produït presumptes irregularitats laborals, per tal que exercissin les funcions d'investigació i control necessàries per aclarir els fets. Aquestes activitats investigadores s'han dut a terme, en tot moment, de conformitat amb la legalitat establerta a l'efecte —la

Llei Orgànica 1/1982, del 5 de maig, i article 4.2.e) de l'Estatut dels Treballadors— i la seva pràctica és reconeguda com a legal per sentències de l'anterior Tribunal Central de Treball i, actualment, del Tribunal Suprem.

Les causes que han motivat les diferents actuacions investigadores que hem requerit es poden agrupar en tres blocs: primera, en cas de frau o incidents irregulars que poden afectar el servei i la seguretat; segona, en presumptes utilitzacions de permisos sindicals per a la realització d'activitats particulars; tercera, en casos de presumpta realització de treballs per compte propi o per compte de tercers per part d'agents de Ferrocarrils de la Generalitat que es troben en situació d'incapacitat laboral transitòria.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La senyora Rosa Fabian pot fer repregunta.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, interpreto que la resposta a la primera pregunta és que només en l'empresa Ferrocarrils de Catalunya..., és a dir, sí que s'utilitzen investigadors privats a les empreses públiques de la Generalitat. Però em vol dir que només a Ferrocarrils de Catalunya? Desitjaria que em digués exactament si només en aquesta empresa pública.

En segon cas, m'agradaria saber... És a dir, una de les intencions amb què el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat aquesta pregunta ha estat ja contestada, és a dir, sí que s'utilitzen investigadors privats per vigilar treballadors en les empreses públiques; nosaltres, a través d'aquesta resposta, tindrem un altre tipus d'iniciatives, perquè el que també ens portava a aquest tipus de preguntes és el nostre desig de defensar els drets fonamentals de la persona i els drets fonamentals de l'acció sindical en les empreses.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor President, gràcies. Òbviament, no ens consta —si més no he consultat el Conseller de Governació— que en altres empreses públiques s'utilitzi; sí que ens consta, com li dic, a Ferrocarrils de la Generalitat. I li voldria esmentar, per aclarir-ho ben bé, que no és per les accions sindicals dels treballadors, sinó, primera, per frau o incidents irregulars que poden afectar el servei i la seguretat.

Així es va fer el mes de març de 1989, en què es va trobar —era una època de negociació del conveni— que no es podia posar en marxa un dels trens, que es detecta que un dels trens té anulat el sistema de fre. Aquests fets indueixen a pensar que el nostre material rodant és objecte de manipulacions absolutament irregulars, el caràcter de les quals denota que poden ser intencionades i fetes per persones necessàriament coneixedores dels mecanismes i sistemes de funcionament dels trens. Es fa aquesta investigació, les manipulacions irregulars no han tornat a repetir-se i el control efectuat no ens permet identificar l'autor o autor dels fets descrits anteriorment.

Una segona vegada —anterior a aquesta—, el mes de setembre de l'any 87, es contractà un servei d'investigació privada per tal de ratificar o desestimar una presumpta utilització incorrecta dels permisos sindicals. En aquest cas, la investigació efectuada va permetre ratificar i aportar proves que demostren la utilització incorrecta dels permisos sindicals concedits a

l'agent en qüestió. Consegüentment, s'incoà el corresponent expedient disciplinari a l'agent i se'l sancionà amb tres mesos de suspensió de feina i sou.

En altres oportunitats —i en el tercer supòsit que li he esmentat: per presumpta realització de treballs per compte propi o per compte de tercers—, el gener del 89 i el gener del 90, es contracten serveis d'investigació privada per tal de desestimar o ratificar la presumpció que agents de Ferrocarrils realitzen treballs per compte propi o per compte d'empreses diferents a Ferrocarrils en períodes de temps en què es troben en situació d'incapacitat laboral transitòria. En tots dos casos es ratifica la presumpció i s'obtenen proves que inculpen els agents sobre els quals s'exercita el control, per la qual cosa se'ls incoen els corresponents expedients disciplinaris i se'ls sanciona en conseqüència.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Hem acabat l'hora destinada a preguntes.

Modificació de l'ordre del dia

Haig de comunicar a la Cambra que els punts números 9 i 11 de l'ordre del dia han quedat posposats —de comú acord, naturalment.

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el dèficit d'infraestructures i de serveis mínims que sofreixen les valls pirinenques, que formula... Ah, sí, és veritat.

Hi ha, des d'aquest matí, la número 5..., sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, que té la paraula per formular-la.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, pretenem, amb aquesta interpellació, conèixer i, des del nostre punt de vista, aclarir el panorama de la política general de subvencions —si vostè hi està disposat, que espero que sí— amb una mica més de transparència informativa en aquesta qüestió.

De l'anàlisi que ha realitzat aquesta Diputada, entenc que el seu Departament té dos nivells de subvencions. I m'explicaré: un, administrativament normal, més normal, més en regla, que és el referit a les subvencions de l'ICASS, i l'altre, jo diria —i em permeto dir-ho—, administrativament irregular, que es fa des de les Direccions Generals d'Acció Cívica i de Serveis Comunitaris, amb la col·laboració, en algunes circumstàncies, de la Direcció General d'Afers Socials per als programes d'alfabetització.

Respecte a l'ICASS, disposem d'una normativa clara i concisa dels anomenats Plans Unificats d'Ajudes, amb un conjunt d'ordres que desenvolupen la normativa establerta pel Decret 39/88 —ordres de febrer del 88, de gener del 88, del 89, i la recentment sortida a la llum, fa tres o quatre dies, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, per a l'any 90.

No passa el mateix amb les altres direccions generals, que,

sota l'empara de l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, debatut —com vostè recordarà— a bastament en el debat de Pressupostos de l'any passat, crea, crea una enorme confusió de conceptes, una enorme confusió administrativa i també política, especialment —i especialment, dic, per l'ús que se n'ha fet— respecte a les subvencions regulades pel Decret i les ordres subsegüents —pel Decret 39/88 i les ordres subsegüents—, que són aquelles que regulen la promoció, el finançament i les prestacions econòmiques dels serveis socials. La convocatòria d'ajuts té una normativa definida, clara, concisa: el Decret 39/88 estableix amb claredat que les subvencions seran per a l'atenció comunitària i la reinserció social, per als serveis d'atenció a la vellesa, per a l'atenció social a la infància i a l'adolescència en risc, per als ajuts d'atenció a la població disminuïda, etcètera; a l'article 14 i, posteriorment, a les disposicions addicionals de les ordres que desenvolupen aquest Decret s'estableix també la possibilitat de prestacions ocasionals per atendre situacions peremptòries, prestacions per a situacions d'urgència social i, fins i tot —ho he mirat avui aquest migdia—, en l'Ordre recentment sortida per a la convocatòria de 1989, també s'estableix aquesta circumstància ocasional per a situacions peremptòries i de marginació o d'urgència social. Respecte a la interpretació d'aquesta normativa, no hi ha dubtes, crec jo —així és la lectura que jo en faig—, és clara —l'aplicació és una altra qüestió, però la normativa és clara.

Respecte a l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, voldríem conèixer quina interpretació fa vostè d'aquest article, perquè diu, textualment, que, «excepcionalment, poden ésser concedides directament per ordre del conseller corresponent les subvencions innominades o genèriques en què no és possible de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat o l'empresa o la persona destinatària de la subvenció». A nosaltres, ens ha costat molt d'entendre què vol dir això de l'«especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat o l'empresa o la persona destinatària», perquè, de la lectura que hem fet del conjunt de persones i d'entitats subvencionades —s'han subvencionat 150 milions de pessetes aproximadament durant l'any 1989—, tinc la impressió —i vostè m'ho aclarirà en la seva resposta— que s'ha fet un ús inadequat —perdoni l'expressió— d'aquesta normativa: s'ha utilitzat per atorgar subvencions que podrien haver-se acollit —i per això l'he llegida— a la normativa general, la que regula els plans de l'ICASS, en general, o també vostè podia haver obert una nova línia de convocatòria pública per a les entitats culturals i socials, cosa que no ha fet.

Aquesta Diputada, senyor Conseller, no vol creure que a vostè li agrada molt anar als barris... allò, amb el talonari, una mica de diner a la butxaca i fer contenta la gent que li vénen a demanar ajuda; jo, això, no m'ho vull creure. Jo no crec que vostè, senyor Conseller, vagi en visita pastoral als barris, jo crec que vostè hi va com a Conseller de Benestar Social de la Generalitat, del Govern de la Generalitat de Catalunya. Però, és clar, tinc una colla d'interrogants i preguntes, que per això he fet la interpellació, que m'agradaria que vostè em contestés.

Per exemple: quina és l'especificitat de les característiques dels ajuntaments que han estat subsidiaris dels seus ajuts per import de 59 milions de pessetes? Per exemple: quines són les característiques de les associacions de veïns que també han estat protegides per la seva generositat amb 14 milions de pesse-

tes? Quin ha estat el motiu de l'ajut a vint-i-quatre casals, clubs, residències de jubilats, amb la inexplicable quantitat de 2.300.000 pessetes —realment, és una cosa curiosa—? Com explica la dedicació de nou milions i escaig de pessetes a famílies en què hi ha dues partides curioses que m'agradaria que m'aclarís, d'ajuts per a llibres, que pugen 4 milions de pessetes... En fi, a mi em sembla..., i per això li ho torno a dir: he fet una referència a la normativa general que en el marc de l'article 14 del 39/88, i amb les ordres que estan en vigència, es podien acollir, aquestes situacions de necessitat peremptòria o de marginació social...

Per altra part, els ajuts per import de 23 milions de pessetes a associacions culturals, penyes, ocellaires, artistes, filatèlics, ateneus, cases regionals, clubs esportius, associacions gitanes, esplais, escaquistes, colomòfils, festes majors de barri, petanca, dansaires, ciclistes, excursionistes, etcètera... Vull dir, aquí hi ha una barreja extraordinària: quina és l'especificitat d'aquestes entitats, d'aquest conjunt d'entitats, i quines les característiques? Per altra banda, l'ajut a religioses i parròquies, per valor de 2.700.000 pessetes...

Per altra banda, el conjunt d'ajuts a entitats de serveis socials en defensa de l'alcoholisme, ex-presos, tòxicomans, tallers de minusvàlids... Aquests no podien entrar a la convocatòria de l'ICASS —és una pregunta que també li faig, senyor Conseller.

Per què ha subvencionat nou entitats o associacions d'APA i no altres han estat subvencionades —perquè n'hi ha moltes, d'APA, funcionant en el nostre país, a Catalunya, juntament amb els centres escolars.

Vostè també ha subvencionat disset centres públics: per què, disset centres públics? Des de la Conselleria d'Ensenyament hi ha les corresponents ajudes; vostè n'ha triat disset.

Per què, també, la Fundació Família i Benestar figura en aquesta relació quan es tracta —i vostè ho sap millor que jo— d'un conveni a tres bandes entre l'Ajuntament, la seva Conselleria..., i estan incidint i treballant en el barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs, des de fa dos anys... Aquesta és una situació excepcional, d'acord amb la interpretació de l'article 9.1.

I encara hi ha més: per què hi ha entitats que vostè relaciona en les ordres sense ubicació territorial, que hom no sap d'on són? Per què hi ha una entitat que es diu la FAEC, que jo ho he preguntat i ningú me n'ha sabut donar raó, que ha estat subvencionada amb 2.500.000 de pessetes: voldriem saber què és la FAEC.

En fi, un conjunt de qüestions que, de la lectura de les ordres, se m'han plantejat, i voldria que vostè, senyor Conseller, m'aclarís. Segurament... Jo no entenc la seva lletra menuda, perquè no l'haig d'entendre, però, és clar, vostè aquí ha de donar, doncs, informació i ha de ser transparent amb la política que fa i, bé, aquí tenim la tribuna de la Cambra perquè vostè m'ho pugui explicar.

Jo, el que sí que, amb la lectura de tota aquesta paperassa i documentació, sí que he vist que, a vostè, hi ha uns barris que li agraden més que altres, i això, doncs, no em dirà que no: a vostè, li agrada molt passejar-se per Ciutat Vella, per la Mina, per Nou Barris —són barris on vostè incideix. Però jo li demanaria, senyor Conseller, aquests barris que el preocupen a vostè i ens preocupen a nosaltres, que fem una política coordinada, que no fem allò del goteig, un talonari per aquí, unes pessetones per allà, sinó que ens ho prenguem seriosament, que entre tots in-

tentem que Ciutat Vella surti, surti de la situació en què està, que intenem que Nou Barris surti de la situació en què està i que el barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs, intentem entre tots, mitjançant l'acord, que surti de la situació en què està.

Sobretot, jo crec..., bé, res més: em sembla que ja n'hi ha prou.

Per acabar, per acabar, fer referència a una última qüestió relativa al pagament de les subvencions de l'any 1989. A mi, com a diputada, m'han vingut bastants queixes d'entitats i de persones a títol individual preguntant què ha passat aquest any que, les subvencions, encara hi ha una part important que s'ha de pagar. Concretament, vostè, a la primera compareixença que va fer davant la Comissió de Política Social, va dir que intentaria racionalitzar tot el sistema administratiu, a fi i efecte que, les institucions i les persones que sol·licitaven ajudes, en un termini al més curt possible poguessin ser perceptores d'aquesta ajuda. En aquest moment hi ha ajuntaments —com l'Hospitalet, Lleida, Badalona, Girona, Sant Adrià de Besòs— que tenen encara subvencions per cobrar, i també hi ha entitats i persones —entitats de disminuïts— que tenen subvencions per cobrar, i persones a títol individual que encara no han cobrat aquella subvenció, doncs, per a la pròtesi, per exemple —jo tinc cartes de persones que me les han enviades.

Aleshores, també voldria saber, perquè com que la interpellació és sobre la política general del Departament de Benestar Social..., voldria que vostè, senyor Conseller, m'aclarís què ha passat amb els seus bons desitjos en la compareixença que va fer a la Comissió de Política Social l'any 88 i la realitat i la pràctica de cada dia. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. L'Honorable Conseller, senyor Comas, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, jo vaig dir, en la primera compareixença que vaig fer en aquest Parlament, a la Comissió de Política Social, i ho he reiterat altres vegades, que jo creia, bàsicament, en el conveni més que no en la subvenció, però que necessitava un temps per implementar-ho. Per això vostè ha fet referència en la seva exposició a una ordre que va aparèixer en el *Diari Oficial de la Generalitat* divendres passat, i pot constatar que ja en aquest cas, tal com també havia dit en una altra compareixença, ja es preveu que, els ajuntaments de més de 20.000 habitants, que, aleshores, la forma de relacionar-se amb el Departament de Benestar Social sigui a través de conveni.

Per tant, hem començat a fer el que havíem dit, i varem dir també —i ho reitero ara— que és una aspiració que, l'any que ve, aquesta convocatòria a què vostè ha fet referència no tan sols serà per als ajuntaments de més de 20.000 habitants, sinó que serà per a la resta d'ajuntaments i per a les entitats sense ànim de lucre, doncs, com a mínim, les de més significació.

Ara, la diversitat de competències del Departament de Benestar Social comporta que les subvencions atorgades segueixin dues vies de concessió diferents. Jo no he seguit ben bé la línia, em sembla que no és ben bé, exacta, la línia que vostè ha formulat. Per una banda, hi ha les de l'ICASS, és clar —vostè ja les ha mencionades; per tant, jo ara no hi esmerçaré ni un segon, vull dir, vostè ja s'hi ha referit. Però, després, n'hi ha, doncs, d'altres, de les altres direccions generals, que es publiquen al *Diari Oficial de la Generalitat* les ordres de convoca-

tòria pertinents, atenent programes ja establerts per cada direcció general.

En matèria de serveis comunitaris, que vostè ha esmentat, per exemple, s'obre convocatòria pública, destinada a entitats privades sense finalitat de lucre i dedicades a activitats veïnals i comunitàries de caràcter cívic: no s'utilitza l'article 9, a què vostè ha fet referència, sinó que hi ha una convocatòria específica, i va dedicada a activitats veïnals i comunitàries i de caràcter cívic i associatiu per a la realització d'obres, l'adquisició de mobiliari, equipaments i funcionament de locals i centres socials. O la Direcció General d'Afers Socials, que vostè també hi ha fet esment, també convoca una ordre específica, una ordre de convocatòria per atorgar subvencions a entitats privades i ajuntaments que realitzin activitats en el camp de la formació d'adults, per exemple. O, pel que fa referència a la Direcció General d'Atenció a la Infància, mitjançant ordre de convocatòria, es fan públics els requisits per optar a subvencions per a programes d'inversions, per a construcció, per a equipaments i reforma d'establiments de serveis socials d'atenció a la infància, programes de manteniment de serveis i programes de manteniment d'activitats dutes a terme per entitats de serveis socials d'atenció a la infància en risc; així mateix, se subvencionen corporacions locals que mantenen programes de serveis i establiments d'atenció a la infància.

Jo, això, tot aquest tipus de convocatòries que apareixen, més la que vostè ha fet referència de l'ICASS, és la que dic que és tota una banda, tota una via, diguem-ne, de subvencions.

I, després, hi ha la que fa referència a l'article 9. I, aleshores, el Departament de Benestar Social, aquestes subvencions són molt nombroses i freqüents —i moltes d'elles són avalades i sol·licitades directament per diputats d'aquesta Cambra, del seu Grup parlamentari, per exemple, senyora Diputada, d'alcaldes, de regidors, d'ajuntaments que, a més, tenen regidors que són diputats en aquesta Cambra—, assistents socials i equips d'atenció primària, etcètera. Per tant, la convocatòria o la subvenció que es fa a través d'aquesta utilització de l'article 9, no tan sols és legal —si no fos legal, això no, realment, no..., els interventors, etcètera, les persones que han d'autoritzar-ho no ho farien—, és transparent perquè es publica: vostè mateix la té al seu abast —cosa que, per cert, com després veurem, si tinc temps, això no succeeix en altres llocs—, hi ha expedients concrets que estan a la seva disposició —si vostè vol analitzar alguna cosa en concret, me'l demana i amb molt de gust l'hi exposaré.

Però és que, més que les meves paraules, jo crec que són les mateixes demandes que el Departament ha rebut —ja que vostè pertany a un grup parlamentari determinat, mencionaré només els del seu grup parlamentari determinat. I, aleshores, doncs, és clar, no entenc la seva crítica, no entenc, doncs, la seva aportació abans, quan vostès són els que em demanen aquesta actuació. Jo tinc aquí una carta d'un diputat, d'un il·lustre diputat d'aquest Parlament, que, aleshores, em demanava tota una sèrie d'actuacions per a una família que acabava d'arribar de l'estranger, refugiats, que, realment, es va concedir perquè l'Ajuntament també —nosaltres sempre procurem, sempre procurem que els assistents socials d'atenció primària facin el seu informe—, els assistents socials d'atenció primària van fer l'informe favorable: jo és una subvenció que tinc dubte que..., ja veu, a pesar d'aquesta cura, que s'hauria hagut de..., que s'hagués fet

del tot correcte, perquè, ara, aquesta família és a l'estranger, però, bé, espero que tornarà i que, aleshores, això tindrà un cert sentit... Però, això, ho va demanar un diputat, un il·lustre diputat del seu Grup parlamentari, amb un informe favorable de l'Ajuntament, i em sembla que serà correcte, però, en aquest moment, si algun dubte tingués de tot el que hem donat, aquest en seria un.

L'Ajuntament de Barcelona, que a mi em sembla, doncs, que és un ajuntament governat per vostès... (*remor de veus*), pel centre de... (*remor de veus*), bé..., que jo entengui, el senyor Pasqual Maragall, il·lustre diputat d'aquest Parlament, és socialista... (*Remor de veus.*) Bé, aleshores, també tinc aquí unes cartes, que aleshores em demanen tota una sèrie d'actuacions que s'han atès perquè..., perquè eren correctes i perquè s'havien d'atendre. O el Patronat Municipal de Serveis Comunitaris de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat..., tinc tota una altra carta, oficial, que diu: «Seria necessari, per a aquesta família, rebre un ajut econòmic temporal que permetés al senyor Ics iniciar el tractament que li és necessari», etcètera, etcètera. O l'Ajuntament de Badalona, que aleshores encara fa més, i s'adreça, amb carta oficial, signada per una regidora, a les persones, a l'Oficina d'Orientació de Benestar Social perquè se'ls atenguin en una sèrie d'actuacions urgents... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Sala, se'l sent massa. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: O el Patronat Municipal d'Esport de l'Ajuntament de Mataró, no per una qüestió d'aquestes, d'urgència immediata, però ells creien que era urgent, ho varen autoritzar i ho van demanar, i ho van autoritzar, de fet —tinc aquí la carta—, que s'instal·lés una cadira a la piscina municipal per a disminuïts. O l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat, per a actuacions, per altra banda, que són d'atenció primària, que realment el Departament n'hagués pogut prescindir i hagués pogut no atendre-ho, perquè això era competència de l'Ajuntament, aquesta en concret: l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat envia aquí una petició, signada pel mateix Ajuntament, i avalada per l'assistenta social, etcètera. O l'Ajuntament de Santa Maria de Montbui, o l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda, etcètera. Per tant, tot això està a la seva disposició. I n'hi ha més, i n'hi ha més... Però veig que algú s'impacienta; doncs, alleugeriré —n'hi ha més.

Aleshores, quan això és així, quan això és així, és realment que això es necessita, perquè, si no es necessita, ni els ajuntaments ni els diputats d'aquesta Cambra, del seu Grup parlamentari, aleshores, si això no fos així, aleshores, no..., bé, no creurien que..., aleshores no em farien aquestes peticions, no insistirien que això és urgent, i que és urgent donar-ho amb urgència. Per tant, aquestes són subvencions que són perfectament legals, són perfectament transparents, i estan perfectament justificades amb expedients concrets, individualitzats, que, com dic, estan a la seva disposició si vostè en vol analitzar algun (*remor de veus*).

Jo, de tot el que vostè ha dit, després jo m'he fet una estadística: jo veig que més del 50% del conjunt de totes les convocatòries que ha donat el Departament va per a ajuntaments i, d'aquest, un 80% va per a ajuntaments del seu color polític, la qual cosa em farà revisar, exactament, si potser el meu Departament no haurà estat prou curós —perquè jo haig de mirar per tots els ajuntaments per igual i, per tant, això, potser, aquesta interpellació em serà molt útil, de cara a corregir, si és possible,

alguna situació que no... (*forta remor de veus i rialles*)..., que s'hagi de... Bé, aquesta és la situació i, per tant, jo no veig que això hagi de promoure cap disconformitat. Transparència, legalitat i a disposició els expedients, si ho necessiten.

Mirin, jo porto anys en la política, i aleshores, m'he passat molts anys en altres institucions, en alguna altra institució. I m'agradaria, m'hauria agradat veure —com a membre de l'oposició que he estat— que s'hagués tingut la cura en subvencions que aquí es té, perquè, és clar, aquí estem a l'Ajuntament de Barcelona, 150 milions de pessetes, sense convocatòria, sense res... Bé, i no és d'estranyar, doncs, que aleshores el Govern de l'Estat, no ho dic jo, ho diu l'Associació Professional Superior d'Inspectors de Finances i Intervenció de l'Estat, que diu que un 40%, un 40% del Pressupost de l'Estat, que té uns quants bilions de pessetes, diuen, exactament, que «en general los recursos que perpetúa el vacío normativo actual impide que pueda verificarse el correcto uso que se haga»: el 40% dels pressupostos de l'Estat! Per tant, doncs, jo li agraeixo la seva interpellació. Contestarem, si vostè ho vol, algun expedient, el podrà mirar, però no hi ha res que, realment, jo hagi de corregir, perquè no faig res més que fer el que he de fer, avalat pels seus propis ajuntaments, avalat pels seus propis alcaldes, regidors i diputats.

Quant al pagament, és una qüestió que també podem analitzar algun cas... Jo no estic preparat aquí per informar cas per cas dels que poden estar retardats. De qualsevol manera, això no depèn del meu Departament, sinó que depèn d'Economia i Finances, i aleshores, amb molt de gust, senyora Diputada, jo li aclariria per què algun s'ha pogut retardar, si és que això ha estat promogut per una actuació que tingués a veure amb el meu Departament. Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Barenys, vol fer rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo, em sembla que m'ha donat la raó a mi —potser no ens entendrem, senyor Conseller. Precisament perquè hi ha dues línies de subvencions, unes adequadament reglades i unes que no ho estan, administrativament irregulars, tots aquests diputats i alcaldes socialistes que a vostè li demanen ajuda, digui's-ho, digui's-ho, si algú s'ha despistat, que hi ha una normativa a la qual es poden acollir, però no vulgui fer vostè de superconseller, de persona bona, donant el talonari..., no ho vulgui fer, senyor Conseller, perquè això és el que ens confon. Però, a pesar de tot això, senyor Conseller, les dades que jo tinc són a la inversa de les de vostè. És a dir, vostè ha subvencionat uns vint ajuntaments —m'he entretingut a sumar-los—; dels vint, tretze són de CiU. Miri, els números..., ho diu el butlletí, ho diuen les ordres. Si ho vol, ens ho podem mirar; ara vinc, m'assec al seu costat, i ens ho mirem. Dels vint, tretze són de CiU. De 50 milions per a ajuntaments, 44 són per a ajuntaments de Convergència i Unió (*remor de veus*); de socialistes, només n'hi ha tres. Quina casualitat, que no ens quadren les dades! Però jo he mirat les dades oficials, les publicades: si vostè no les ha publicades totes, aleshores me n'informa.

Respecte a les ajudes a les associacions de veïns, resulta que només dóna ajuts a les associacions de veïns dels barris d'habitatge públic d'ADIGSA, que em sembla molt bé, perquè són barris marginals, però hi ha moltes associacions de veïns a Catalunya que voldrien que el Govern de la Generalitat els donés

també subvencions i ajudes. Tant és així que de l'assemblea celebrada fa uns quants dies de la CONFAC a Reus van anar a veure el President de la Generalitat per dir-li: «Ens donareu o no ens donareu subvencions?», perquè vostè només en dóna a unes determinades associacions de veïns, que segurament s'ho mereixen, però està creant un greuge comparatiu amb la resta d'associacions de veïns de Catalunya.

Respecte, per exemple, a un barri que a vostè li agrada molt, que és el barri de la Mina... Vostè ha donat una subvenció a una associació de veïns que, per cobrar-la, s'ha hagut de legalitzar, ha hagut de presentar els estatuts, perquè no estava legalitzada —em sembla, senyor Conseller, que això és una irregularitat—; ha donat una subvenció a uns serveis educatius que ja no funcionen —Tasca: si ho vol, en parlem—, ja no funcionen, però vostè els ha donat la subvenció a posteriori... Bé, em sembla que hi ha qüestions que no estan gaire clares, senyor Conseller.

A Badalona, per exemple, dintre d'aquesta relació d'entitats que vostè ha donat a conèixer, hi ha un conjunt d'ajuts que basculen al voltant del cap o responsable de l'oficina de benestar social: una escola, un ateneu, etcètera. Senyor Conseller, si vostè fes concurs públic d'aquestes ajudes, tothom podria demanar i aleshores es podria decidir, però hi hauria una igualtat d'entrada, una situació d'entrada d'igualtat de condicions.

Vostè també aprofita —encara que doni alguna ajuda a algun ajuntament socialista o atengui algun diputat—, vostè aprofita aquesta situació... de la Llei de Pressupostos per beneficiar a qui a vostè més li interessa, i això, senyor Conseller, no és fer de conseller d'un govern de la Generalitat. I, en aquest sentit, és quan jo li deia que no hi havia transparència en el plantejament de les situacions. Em sembla, senyor Conseller, que aquest conjunt d'entitats culturals que abans li he relacionat —ocellaires, *ajedrecistas*, etcètera— podrien entrar en una convocatòria pública. Si hi ha una convocatòria de serveis comunitaris, que vol dir «acció comunitària», per què aquestes entitats no han optat per la via reglamentària i han hagut d'obtenir un ajut a través del seu beneplàcit? Em sembla, senyor Conseller, que aquesta no és la via per fer les coses ben fetes, per fer les coses amb transparència i per fer les coses en igualtat de condicions.

Jo li demanaria, de veritat, ja que vostè s'ha ofert, doncs, que em pogués passar tots aquests informes. M'agradaria conèixer, m'agradaria saber quines han estat les circumstàncies, però sí que li diria, senyor Conseller, de veritat, que faci, de veritat, que faci de conseller, i quan un diputat —sigui del meu Grup o sigui de qualsevol grup— li demana un favor, si hi ha una normativa, que compleixi la normativa i, a la vegada, podrem obligar-lo, a vostè també, a complir-la, perquè l'ha de complir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. L'Honorable Conseller, per fer la contrarèplica, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt bé. Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, jo compleixo perfectament la normativa i, aleshores..., és clar, evidentment, és la meva obligació. Vostè, si vol alguna dada, demani-la, i aleshores digui'm exactament quina, no totes, perquè això ja ho vam discutir una vegada, amb aquest Departament; digui'm quina vostè vol analitzar... I, si alguna vegada hagués de confessar jo alguna equivocació, no s'hi amoïni, que ho diria. Però, realment, això no és així. Nosaltres... Diu «els barris d'ADIGSA»... Oh, els barris d'ADIGSA!

La mateixa empresa ADIGSA, la Direcció General de Serveis Comunitaris, hi té una obligació especial, i de la mateixa manera que ha d'acceptar aspectes d'urbanisme que no li pertocarien en una situació normal, perquè encara no estan transferits als ajuntaments, ha d'acceptar actuacions d'aquest tipus amb associacions de veïns, amb centres cívics, o amb altres equipaments que poden ser necessaris. És la seva obligació, realment. Aquesta és una qüestió en què tampoc li assisteix la raó.

Que benefici a qui més interès tinc? Home, doncs, no. Justifiqui-m'ho, això. Realment, totes aquestes qüestions que jo li he dit, tot el que vostè pot mirar en els expedients, tot el que es pot analitzar, vostè veurà que això no és així. S'ha fet en funció de l'anàlisi de la necessitat que hi havia en cada cas concret, i una conselleria de benestar social, un departament de benestar social, això, ho ha de fer. No es pot basar tant..., basar en aspectes reglats, és evident, en aspectes legals, és evident, però no tot el perfectament reglat... L'excepció s'ha d'admetre, perquè hi ha situacions que no poden, que no esperen que, realment, esperem la convocatòria de l'any vinent; hi ha situacions que no poden ser així. Aleshores, jo entenc que, de la mateixa manera que vostès ho demanen, és que això és correcte. Que té totes les garanties de publicitat? Prova d'una cosa que no succeeix amb el Govern de l'Estat ni succeeix amb altres ajuntaments —per exemple, el de Barcelona (*remor de veus i alguns xiulets en un sector de la Cambra*)—, que altres administracions públiques no ho fan. Diguin, o critiquin, quan s'hagi negat una subvenció i no s'hagi donat a qui s'havia de donar, o diguin o critiquin quan s'hagi donat i s'hauria hagut de negar. En això, realment, sempre m'hi trobarà, en aquest diàleg, senyora Diputada. Ara, frases de tipus general, insinuacions que aleshores no acaben d'afirmar, però afirmen, etcètera, no. En aquestes qüestions, realment, jo continuaré fent la meua feina, que és la que estic fent, i aleshores per això no deixaré de complir ni em tremolen les cames, ni faré cap qüestió que vostè, doncs, cregui que no es fa correctament, o ho digui... Perquè, creure-ho, jo ja sé que vostè no ho creu; jo, això, ja ho sé, que no ho creu. Com no ho creuen cap dels ajuntaments, cap dels ajuntaments, ni dels que estan aquí representats, ni dels de fora d'aquí, ni del seu color polític, que han vingut i, aleshores, m'han presentat actuacions concretes que s'havien d'atendre, i s'havien d'atendre perquè la pròpia necessitat dels fets ho marcava.

Per tant, aquesta és la situació. D'aquesta interpellació hi ha una segona part —que avui no s'ha afegit— d'un altre grup parlamentari, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i, per tant, espero que en podrem continuar parlant en el proper plenari. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el dèficit d'infraestructures i de serveis mínims que sofreixen les valls pirinenques, que formula l'Illustre Diputat senyor Joan Ganyet.

Interpellació al Consell Executiu sobre el dèficit d'infraestructures i de serveis mínims que sofreixen les valls pirinenques

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, prego atenció als senyors diputats i a l'Honorable Conseller a les xifres que els llegiré,

que estic segur que són xifres inesperades per vostès —són xifres que no s'esperen. No són dades subjectives, sinó que són estadístiques oficials de la Generalitat: la font són els plans comarcals de muntanya. Les xifres són les següents: «Dèficits infraestructurals als pobles de les comarques de l'Alt Pirineu. Carreteres: l'Alta Ribagorça, sense asfaltar, 34%; l'Alt Urgell, 71%; la Cerdanya, 43%; el Pallars Jussà, 53%; el Pallars Sobirà, 67%; la Vall d'Aran, 22%. Total comarques de l'Alt Pirineu, sense asfaltar, 48%; carreteres en mal estat del total de la xarxa, 71%.»

Estic segur que tampoc s'esperaran les xifres que els llegiré sobre l'electrificació —no comptem els nuclis abandonats—: «Alta Ribagorça, 6% dels nuclis poblats sense llum; Alt Urgell, 12%; Cerdanya, 1%; Pallars Jussà, 14%; Pallars Sobirà, 22%; Vall d'Aran, 0%. Total Alt Pirineu: 9% de nuclis sense llum; electrificació molt deficient, un altre 9%.»

Servei telefònic: «Sense telèfon: Alta Ribagorça, 62%; Alt Urgell, 27%; Cerdanya, 21%; Pallars Jussà, 53%; Pallars Sobirà, 30%; Vall d'Aran, 6%. Total Alt Pirineu, 33% sense telèfon; només amb telèfon públic, 25%; el preu mitjà d'instal·lació d'un telèfon particular és de més de 600.000 pessetes.»

Abastament d'aigua: «Alta Ribagorça, 33% sense abastament d'aigua; Alt Urgell, 17%; Cerdanya, 23%; Pallars Jussà, 12%; Pallars Sobirà, 27%; Vall d'Aran, 24%. Total Alt Pirineu, 23% sense abastament d'aigua; amb abastament deficient, 37%.»

Finalment, sanejament: «Alta Ribagorça, sense sanejament, 61%; Alt Urgell, 40%; Cerdanya, 44%; Pallars Jussà, 49%; Pallars Sobirà, 38%; Vall d'Aran, 19%. Sense sanejament, nuclis poblats a l'Alt Pirineu, 42%; sanejament deficient, 33%.»

Aquest document està tret —com els he dit— de fonts oficials de la Generalitat; s'intitula *La veritable Catalunya mil·lenària agonitza*; és un document signat pel Centre d'Estudis del Pallars, el Grup d'Opinió de la Cerdanya, l'Ateneu Urgellenc i els Grups de l'Alt Pirineu.

Estaran d'acord amb mi que es tracta de xifres alarmants, si em permeten, xifres esborronadores; són xifres del Tercer Món o del Quart Món, si ho prefereixen. La situació de l'Alt Pirineu català és molt pitjor que la resta del Pirineu, vessant sud, i no cal dir del Pirineu francès, i pitjor —és una afirmació que estic segur que puc fer— que la resta de les muntanyes espanyoles.

Aquest Parlament és el Parlament, teòricament, d'una Catalunya moderna, avançada, culta —a vegades s'ha dit la Califòrnia d'Europa—: som també el Parlament dels 7.000 quilòmetres quadrats del Tercer o Quart Món dins el Principat? El Govern de la Generalitat ho és d'una nacionalitat que es vol rica, de la península ibèrica, amb alts índexs d'inversió econòmica, amb projectes de trens d'alta velocitat: és també el Govern del far nord-oest, del llunyà nord-oest, del territori de frontera? S'imaginem, la imatge d'Europa occidental que tenen els ciutadans de l'est, com fóra de desencisada si coneguessin les estadístiques que els acabo de llegir?

I quina és l'acció de govern per corregir aquests dèficits? Hi ha una llei d'alta muntanya del 83; l'any 89 —sis anys després de la seva aprovació— es van aprovar set plans comarcals; tres no s'han aprovat encara —l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà i la Vall d'Aran—; la inversió mitjana per cinc anys és d'uns 6.000 milions de pessetes, però no són, en general, inversions complementàries, són, més aviat, llistats d'actuacions dels diferents

departaments del Consell Executiu de la Generalitat. Es tracta, doncs, de plans retardats, de plans insuficients, no en l'esperit de la Llei del 83, evidentment. I puc fer l'afirmació que així no es resolen ni es resoldran, a curt i a mitjà termini, els dèficits que els acabo d'enunciar.

Si les coses continuen així, els proposo un exercici, una prognosi. Any 2005: segle XXI, el món de la robòtica, l'ofimàtica, la conquesta de l'espai, la televisió d'alta definició, la moneda europea; any 2005: el 20% del territori de Catalunya amb altíssims índexs de població sense telèfon, sense llum elèctrica, sense sanejament, sense carretera asfaltada. El resultat és claríssim —és tristíssim, també—: és més que possible, més que probable, és segura la pèrdua imparable de població en els vessants quantitatiu i qualitatiu; nuclis poblats només als fons de les valls principals i, si continua el temps com en els últims hiverns, només nuclis poblats a les estacions d'esquí de neu artificial; la resta del territori no conreat, desertitzat, en procés de degradació imparable; també conseqüències ecològiques imparables per al conjunt del Principat. I, mentrestant, la majoria dels catalans, l'altre 99%, els urbans, sense poder gaudir d'un dels dos pulmons essencials del país, el pulmó verd, perquè sense jardins, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, no hi haurà jardí. L'alternativa és clara: o hi ha serveis o, al llindar del segle XXI, no quedaran pirinencs.

Per tant, hem formulat la següent interpellació: quin és el propòsit de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat per resoldre a curt termini el dèficit generalitzat d'infraestructures i serveis mínims —carreteres, aigua corrent, sanejament, telèfon, etcètera— que sofreixen una alarmant proporció dels nuclis habitats de les comarques de l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i la Vall d'Aran?

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ganyet. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats... Il·lustre Diputat senyor Ganyet, em temo que en la seva intervenció ha fet exactament el mateix que van fer els redactors d'aquest escrit al qual vostè feia referència, òbviament prou conegut, *La veritable Catalunya mil·lenària agonitzant*, editat el passat mes de novembre, que és fer una radiografia només d'una part de la realitat. I així com hom pot comprendre que determinades institucions que hi ha, com ara el Centre d'Estudis del Pallars, el Grup d'Opinió de Cerdanya, Ateneu Urgellenc, Grups de l'Alt Pirineu, doncs, puguin fer una radiografia que a ells els sembla que és la que necessiten, sobre la base dels seus objectius que han de fer, entenc que un responsable polític no ha de fer només una radiografia d'allò que li interessa, sinó —com el nom indica— una radiografia sencera de la realitat. I, això, no ho fa el fulletó i no ho ha fet vostè, Il·lustre Diputat, i s'ha fet ressò només del contingut del fulletó.

En primer lloc, les dades que contempla el fulletó no són dades oficials, com..., ni recollides dels estudis fets en els plans comarcals de muntanya, com ara li esbrinaré. El fulletó *La veritable Catalunya mil·lenària agonitzant*, subscrit per diverses entitats cíviques, pretén cridar l'atenció sobre la greu problemàtica que pateixen aquestes comarques i reclama de les institucions una actuació urgent per al seu redreçament. Amb aquest objec-

te, es fa una descripció dels problemes més punyents que les afecten, i s'utilitzen un conjunt de quadres estadístics amb els quals s'elabora un teòric índex de marginació, que vol ser representatiu de la seva situació d'abandonament, alhora que es fa una crítica de l'actuació de l'Administració, i especialment de la Generalitat, que es qualifica com a insuficient; és redactat en un llenguatge destinat a produir un fort impacte en el lector, amb un ús selectiu de les xifres: el fulletó tendeix a fer ressaltar els aspectes més negatius de la realitat socio-econòmica de la muntanya, alhora que s'obvien absolutament les referències a les actuacions fetes per l'Administració en favor d'aquestes àrees.

Fem un repàs de les diverses qüestions exposades en aquest fulletó, introduïm algunes modificacions o matisacions necessàries per tal d'objectivar l'anàlisi i fer esment de les realitzacions de la Generalitat a muntanya, les quals, senyor Diputat, han significat una millora de les condicions de vida dels seus habitants absolutament inqüestionable. Els quadres que apareixen en el fulletó han estat elaborats sobre la base de la informació extreta de les diagnosi dels plans comarcals de muntanya: aquestes dades són, en general, correctes; s'observen, però, algunes inexactituds puntuals, però, sobretot, la seva presentació formal tendeix a magnificar els dèficits existents.

Per exemple: en el quadre relatiu a les carreteres es donen els percentatges de carreteres sense asfaltar i en mal estat. En el primer cas —de les carreteres sense asfaltar— són correctes —només al Pallars Sobirà caldria dir que és un 57% i no un 67—, però és que, a més a més, s'hi inclouen com a carreteres els camins, notificació aquesta, o denominació aquesta, que no és en absolut exacta. Però és que, a més a més, en el segon cas, en els del mal estat, s'incorre en un error conceptual, ja que en la categoria en mal estat s'inclouen també les que tenen un estat de conservació mitjà, cosa que no es pot fer quan es prenen dades d'un estudi fet amb seriositat, la qual cosa fa pujar, considerablement, els percentatges: i, així, les xifres correctes estarien entre el 30 o el 50%, en comptes del 71% que contempla el fulletó. D'altra banda, cal tenir en compte que, de fet, les dades dels plans comarcals de muntanya es refereixen al conjunt de la xarxa viària, que comprèn les carreteres —com li deia— de la xarxa bàsica i xarxa comarcal i local, tant com els camins: d'una anàlisi cenyida, només de les carreteres, resultarien unes conclusions ben diferents, ja que, actualment, els dèficits se centren fonamentalment en les xarxes veïnal i rural de camins, que donen accés als petits nuclis i a determinats punts d'interès; la xarxa bàsica de carreteres ha estat objecte, els darrers anys, d'actuacions força importants, sia per la Generalitat, sia pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, senyor Diputat, que han millorat notablement les condicions d'accessibilitat. D'altra banda, els plans comarcals de muntanya ja aprovats contenen obres molt rellevants per al proper quinquenni, com vostè coneix.

En els quadres referits a infraestructures cal fer notar que es refereixen a un nombre de nuclis, que no a un nombre de població afectada, i només, per exemple, pel que fa als telèfons rurals, s'ha referit al 33% de nuclis..., és només el 2% de la població, senyor Diputat, 2% de població. El poblament a muntanya es caracteritza per la dispersió geogràfica en petits nuclis, molts dels quals compten amb molts pocs habitants, o fins i tot estan temporalment o permanentment deshabitats; per contra,

gran part de la població es concentra en uns pocs nuclis de major grandària, i especialment a la capital comarcal. Això fa que calgui prendre amb cura qualsevol anàlisi de la realitat comarcal: generalment són els nuclis més petits els que presenten els dèficits més importants, mentre que els que depassen una certa grandària i les capçaleres municipals tenen un millor nivell d'infraestructures.

L'existència d'un elevat nombre de nuclis multiplica el nombre —i, per tant, també el cost— de les obres en infraestructura bàsica a realitzar. La dotació pressupostària dels ajuntaments és, per contra, força baixa, i els ajuts aportats per altres nivells de l'Administració —entre els quals destaca el Pla Únic d'Obres i Serveis—, tot i ser molt importants, són insuficients per afrontar totes les necessitats. De tota manera, cal valorar positivament l'esforç fet per l'Administració els darrers anys, particularment tenint en compte que es partia d'una mancança quasi total dels serveis bàsics: no es pot parlar sense dir que s'ha multiplicat el 500% l'aportació de la Generalitat al Pla d'Obres i Serveis; no es pot parlar de la muntanya sense dir que la Generalitat ha creat, dins el Pla Únic d'Obres i Serveis, un fons addicional específic per a muntanya, adreçat a resoldre aquesta situació.

Pel que fa al servei telefònic, la problemàtica actual es deriva de les dificultats d'extensió del telèfon privat, a causa de les elevades tarifes d'extraradi. Els dèficits es localitzen principalment en els nuclis menors de cinquanta habitants, nombrosos en les comarques de muntanya, els quals queden fora dels programes d'extensió del servei de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, adreçat prioritàriament a resoldre per tot el territori les mancances encara existents en nuclis de major grandària. L'aplicació del conveni establert entre la Generalitat, les diputacions i la Companyia Telefònica, el qual fa especial esment de les comarques i les zones de muntanya, ens ha de permetre avançar les actuacions previstes per la Companyia Telefònica, però certament encara estem lluny de la solució total del dèficit.

Cal comentar també algunes referències que es fan en el text sobre els equipaments, especialment pel que fa a l'ensenyament, camp en el qual la Generalitat ha fet un esforç molt important, que ha significat la reobertura de moltes petites escoles als pobles de muntanya. Curiosament, no s'esmenten en el fulllet els equipaments sanitaris, un dels dèficits més greus que patien aquestes comarques i que l'aplicació del programa sanitari ALPIR està contribuint a resoldre progressivament.

Pel que fa a les xifres de població, és evident que les comarques de muntanya han sofert una forta regressió demogràfica, amb conseqüències molt negatives sobre l'estructura de la població i la seva distribució territorial, la qual cosa fa molt difícil un redreçament endogen de la situació actual. Aquesta és una de les motivacions principals de la Llei d'Alta Muntanya, que té entre els seus objectius principals el manteniment i la recuperació del nivell de població d'aquestes comarques.

Però l'afirmació que les comarques de muntanya constitueixen una bossa de pobresa dins una Catalunya rica és, si més no, senyor Diputat, discutible. Segons les estimacions més recents de la renda familiar disponible per càpita, les comarques de muntanya no estan entre les més pobres de Catalunya, posició, per desgràcia, que correspon a les comarques interiors, amb una problemàtica, en molts aspectes, similar a les de muntanya i

amb una regressió socio-econòmica encara més greu. La renda per càpita és inferior a la mitjana catalana, de 570.000 pessetes/any i càpita, en un 11,9% pel que fa al Pallars Sobirà, en un 7% pel que fa al Pallars Jussà i a l'Alta Ribagorça i en un 5,74% pel que fa a l'Alt Urgell; en canvi, a les comarques de muntanya que han tingut un desenvolupament turístic, la renda és força més alta: a la Cerdanya, per exemple, s'assoleixen xifres molt pròximes a la mitjana, bé que lleugerament inferiors, i a la Vall d'Aran el nivell de renda és superior al del conjunt de Catalunya. Per contra, a les comarques interiors la situació no és tan bona: a la Terra Alta, un 24% per sota; al Priorat, un 20% per sota; al Montsià, un 18% per sota.

L'índex acumulat de marginació presentat al fulllet no té cap consistència metodològica i difícilment pot servir per valorar la situació de les comarques de muntanya —més quan no es fan comparacions amb la resta del territori. I, òbviament, Illustre senyor Diputat, no val que em digui que, òbviament, hem d'estar per sota de la resta de comarques espanyoles de muntanya: almenys, aquí tenim les xifres per mesurar-ho; en d'altres llocs, ni d'això no es disposa. I, en qualsevol cas, doni aquestes xifres i veurem si, en aquest cas, és certa o no la seva afirmació.

Finalment, caldria fer alguns comentaris sobre la valoració negativa que es fa de l'actuació de la Generalitat. La Generalitat compta amb una política específica adreçada a les àrees de muntanya que, per a les comarques de muntanya, es concreta en l'elaboració dels plans comarcals. Certament, ha existit un retard en l'aplicació de la Llei, però en aquest moment set comarques de muntanya tenen aprovats els seus plans, que planifiquen una inversió per al quinquenni 90-94, i és imminent l'aprovació dels tres plans comarcals de muntanya restants, que es farà dins de l'any 90 per a aplicació en els exercicis 91, 92, 93, 94. El volum de recursos que es preveu destinar a l'execució dels nombrosos programes previstos pels plans comarcals de muntanya és molt elevat i significativament més alt, en valor absolut, que les inversions i transferències actuals a aquestes àrees —això tradueix la sensibilització dels diferents departaments de la Generalitat vers les necessitats d'aquestes àrees.

La metodologia emprada en la redacció d'aquests plans comarcals de muntanya, que ha significat la realització d'un estudi de diagnòstic exhaustiu dels diferents aspectes de la realitat comarcal i la participació de les institucions locals en diferents moments del procés de tramitació —enquesta pública prèvia, contractació d'una antena comarcal, períodes d'informació pública—, ha permès la concreció d'uns programes d'actuació adaptats als problemes comarcals: 48.000 milions de pessetes en cinc anys serà el destinat a aquests set plans comarcals de muntanya, amb una dedicació, per habitant d'aquestes àrees, de 66.000 pessetes pel que fa a l'Alt Urgell, 38.000 per al Berguedà, 114.000 a la Cerdanya, 28.000 a la Garrotxa, 145.000 al Pallars Sobirà, 62.000 al Ripollès, 104.000 al Solsonès: com a mitjana, 57.000 pessetes, com a mitjana, molt per sobre —molt per sobre— de les 28.000 de mitjana en el conjunt de Catalunya quant a inversió.

El Govern de la Generalitat té una política... Encara recordo, Illustre senyor Diputat, com aquest Conseller ha tingut oportunitat de ser interpellat per vostè en el sentit de dir que quan aprovaríem els plans comarcals de muntanya, com si dels plans comarcals de muntanya depengués el desenvolupament d'aquestes comarques, i com no pot ser que, si en aquell mo-

ment es valoraven com a imprescindibles aquests plans, avui, que sortosament els tenim aprovats i contempen aquestes importantíssimes inversions per al desenvolupament d'aquestes comarques de muntanya, aquest fet que, per vostè mateix era valorat com a imprescindible, avui es silenci.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Ganyet té la paraula per formular rèplica.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller... Efectivament, el Conseller disposava del document, cosa que em satisfà plenament: això vol dir que arriba fins a les alçades de l'Administració autonòmica.

No és una radiografia d'una part de la realitat, senyor Conseller: l'objectiu dels grups signants, entitats tan significatives com el Grup d'Estudis del Pallars, el Grup d'Opinió de Cerdanya, l'Ateneu Urgellenc i els Grups de l'Alt Pirineu, autèntics pilars bàsics de l'estructura cultural i cívica d'aquelles comarques, l'objectiu no és fer demagògia ni fer radiografies de parts de la realitat, sinó contribuir —encara que modestament— a la resolució d'un dels problemes candents a la Catalunya de finals del segle XX. Són dades, com vostè ha reconegut, recollides als estudis dels plans comarcals de muntanya.

Jo li puc assegurar que el missatge que van donar aquestes entitats sintonitza perfectament amb l'opinió pública dels pirinencs, i estic segur que amb un segment molt important, molt considerable, de l'opinió pública dels catalans. Viatgi pel Pirineu: no es quedi al fons de les valls, ni vagi només a les estacions d'esquí o als indrets més «turistitzats»: viatgi per aquests camins que duen a nuclis poblats. Nosaltres, els pirinencs, a aquests camins, els diem «carreteres». Ja sé que, des d'aquí, des del seu Departament, hi ha carreteres i camins; nosaltres no hem parlat de camins que portin a camps o a prats, sinó que hem parlat de carreteres o camins que duen a nuclis de població on habiten famílies, amb fills, que tenen necessitats peremptòries.

I evidentment que la població del Pirineu és una població dispersa; és una autèntica constel·lació, una constel·lació que es va dissipant lamentablement. Si vostè observa la constel·lació de l'any 50 i la constel·lació de l'any 86, veurà que pràcticament només queda població als fons de les valls principals i als nuclis turístics, perquè, a muntanya, la dispersió és necessària; no es pot concentrar la població, perquè, aleshores, el rol de jardiners dels pirinencs desapareix.

El fons addicional del PUOS és insuficient: és bo que existeixi, però és insuficient. L'ALPIR, pràcticament, encara no s'ha aplicat: jo mateix vaig tenir l'honor i la satisfacció de defensar una proposició no de llei, l'any 80, que es deia «de l'ALPIR», i que s'havia d'aplicar del 80 al 84; fins ara, l'únic que s'ha fet, i vostè ho sap perfectament, és l'Hospital de la Vall d'Aran —i som a l'any 90!

Bossa de pobresa... Sí, senyor, l'Alt Pirineu és una bossa de pobresa dins de Catalunya: tregui els habitants dels fons de les valls principals, aquest percentatge de població, i faci l'exercici d'estudiar el nivell de renda dels altres habitants del Pirineu, de les dotzenes de valls pirinenques que no són les valls principals.

Li llegiré unes xifres perquè vegi per on van les coses. Variació de població, emigració i despoblament, de l'any 50 a l'any 86: Alta Ribagorça, 32% de pèrdua de població: sense el

Pont de Suert, 51%; Alt Urgell, 14%: sense la Seu d'Urgell, 41%; Cerdanya, 0,5% d'augment de població, però, sense Puigcerdà, pèrdua del 23%; Pallars Jussà, 30%, i, sense Tremp, 40%; Pallars Sobirà, 47%, i, sense Sort, 54%; Vall d'Aran, 0,8%: sense Vielha, 31%. El total del Pirineu, 21%: sense les capitals comarcals, ha perdut el 40% de població entre l'any 50 i l'any 86.

No em digui que no considero imprescindibles els plans comarcals de muntanya, si hi he treballat, i el meu Grup ha treballat tan directament perquè existeixin. Sí que li puc assegurar que la dotació pressupostària és molt insuficient, és molt insuficient. Crec que es tracta d'una resposta a la seva, cofoia i preocupant al mateix temps.

La pregunta és —i ja acabo amb això, senyor President—: està d'acord, el Govern de Catalunya, a fer un esforç extraordinari, a fer una inversió de xoc, per començar a capgirar una situació excepcionalment greu al nostre país? Perquè hi ha dues Catalunyaes, en aquests moments: una Catalunya desbocada, sense aturador, descontrolada, i una altra que, més que aturada, és una Catalunya en regressió, que retrocedeix. I l'efecte provocat és claríssim: és una esquerra creixent, que m'atreiria a dibuixar —amb vostè, que és un bon coneixedor del territori— sobre un mapa del Principat, sense gaires centímetres de desviació.

El problema és: cal un pacte de la societat catalana i els seus partits polítics, un pacte per al Pirineu? Encara hi som a temps? Crec que ens veurem obligats a presentar una moció en sol·licitud d'aquest esforç extraordinari, esforç que intentarem lligar, també, amb la discussió dels Pressupostos.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ganyet. L'Honorable Conseller Molins pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, ha entrat en el tema de les carreteres i continuem sense entrar en el..., no en el fons —que sí que ha entrat en el fons—, sinó en el fons complet de la qüestió. Crec que hi havia —i entenc que vostè hi participava, Il·lustre Diputat— l'opinió que el primer que calia fer per desenclavar les comarques de muntanya era dotar-les d'una bona comunicació, la qual cosa vol dir esforç en carreteres. I l'esforç que s'ha fet d'inversió en les carreteres de les comarques pirinenques és extraordinàriament important i no es pot negligir, ni es pot oblidar. Les ja fetes fins ara a tot l'eix del Llobregat, per exemple, que comuniquen tres comarques de muntanya, o les que s'ha previst fer en els propers cinc anys contemplades en els plans comarcals de muntanya, que pràcticament afecten totes les comarques de muntanya: la Vall de Bianya, pel que fa a la comunicació entre la Garrotxa i el Ripollès, o les comunicacions del Ripollès amb les comarques de Barcelona a la carretera Nacional 152, o les carreteres de l'eix del Llobregat pel Berguedà, o les carreteres que unien el Solsonès amb les comarques de Barcelona, Manresa-Sud, i Cardona i Solsona, o les inversions en la mateixa carretera de Lleida - la Seu d'Urgell, o les inversions en l'eix de Terradets, del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà, totes aquestes són inversions ja fetes de manera molt important i que donen una inversió importantíssima a les comarques de muntanya, senyor Diputat, i que han contribuït i estan contribuint al desenclava-

ment d'aquestes comarques de muntanya i que avui l'opinió dels habitants d'aquestes comarques de muntanya, que les conec molt bé... Ha fet una petita digressió, l'Illustre senyor Diputat, que cal no anar només a les estacions d'esquí —jo li agraeixo aquesta...—; després ha dit que ell... Vostè sabia que jo conec molt bé aquestes comarques. El document, no és que hagi arribat a les altures, és que nosaltres som dintre les comarques, presents a través de la Direcció General de Planificació Territorial amb les antenes comarcals, que són i viuen en el territori: no només vostè, Illustre senyor Diputat, viu en aquest territori; nosaltres també hi vivim i el Govern de la Generalitat té presència dintre de les comarques de muntanya.

Importantíssimes inversions en carreteres o en camins, Illustre senyor Diputat, on tots els plans comarcals de muntanya contemplen..., tots els plans comarcals de muntanya contemplen actuacions conjuntes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i del Departament de Política Territorial, amb inversions de més de 500 milions cada any en camins de muntanya, en camins que donen a nuclis urbans, però també en camins que donen servei —bé forestal, bé turístic— a aquestes comarques.

Jo estic segur, senyor Diputat, que nosaltres podrem comptar amb la seva col·laboració, perquè el desenvolupament de les comarques de muntanya no depèn només de la voluntat del Govern de la Generalitat —i vostè sap molt bé que no depèn només de la voluntat del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat, per exemple, actua a través del Pla d'Obres i Serveis: increment del 500% de la dotació econòmica del fons del Pla d'Obres i Serveis per part del Govern de la Generalitat. No ha fet el mateix el Govern central, Illustre senyor Diputat. Les obres del Pla d'Obres i Serveis es fan en cooperació amb els municipis. Què passa amb els fons municipals de decisió del Govern central? Estic segur que podrem comptar amb vostè, Illustre senyor Diputat, perquè compleixi el compromís, el Partit Socialista i el Govern socialista, de fer que els fons municipals siguin el 8% de la inversió total —que no només no són el 8%, sinó que ha disminuït al 5% en els darrers anys.

De tot això estem segurs que podrem comptar, Illustre senyor Diputat, amb vostè. O perquè, per exemple, el repartiment d'aquests fons municipals no es faci en la proporció d'u a tres entre els ciutadans de les grans ciutats i els ciutadans dels petits nuclis. Aquí sí que no n'hi ha prou, de tenir en compte una política adreçada a la muntanya: els fons municipals es reparteixen tres vegades més per ciutadà, per nombre d'habitants en les grans ciutats que en les petites poblacions, quan moltes vegades —com vostè molt bé recordava— el cost dels serveis municipals és molt superior, precisament, en els petits nuclis aïllats de muntanya. En tot això, estic segur, Illustre senyor Diputat —perquè, a més a més, em consta que ho intenta— que podrem comptar amb la seva col·laboració.

La Generalitat està fent actuacions de xoc i les està fent d'acord amb la reglamentació donada per unanimitat per aquest mateix Parlament, amb la Llei d'Alta Muntanya. I entenc que el resultat que aquesta actuació de xoc ha de donar a aquestes comarques de muntanya serà tan positiu com ho ha estat essent ja al llarg d'aquests darrers tres anys, com es demostra per la molt diferent activitat que existeix avui a les comarques de muntanya.

Deia l'Illustre senyor Diputat que, l'opinió de la gent de la

muntanya, nosaltres, la desconeixem, que l'opinió de la gent de muntanya no és aquesta opinió cofoia —que en cap cas pretenc que la meua sigui una opinió cofoia respecte a com estan les comarques de muntanya. L'opinió, Illustre senyor Diputat, no la mesura vostè, com no la mesuro jo: l'opinió, en democràcia, la mesuren els vots, cada quatre anys; només aquests diran si està fent, el Govern de la Generalitat, el que els ciutadans de les comarques de muntanya creuen que ha de fer un govern responsable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Universitària, presentada pel Diputat Illustre senyor Magí Cadevall i Soler, del Grup Socialista. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política Universitària

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per començar, voldria llegir el primer punt de la Moció subsegüent a la interpellació sobre Política Universitària. Diu: «El Parlament de Catalunya constata la manca d'eficàcia mostrada pel Departament d'Ensenyament en el procés de creació de la quarta universitat de Catalunya, que ha provocat que, uns mesos abans d'entrar en funcionament, encara restin qüestions essencials per resoldre i que el Projecte de Llei de Creació de la nova universitat encara no s'hagi presentat al Parlament».

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president el substitueix en la direcció del debat.)

En la meua interpellació, senyores i senyors diputats, vaig assenyalar una situació que crec alarmant: és que ara ja, pràcticament sis mesos abans de començar les seves activitats la quarta universitat, no s'ha presentat el projecte de llei de creació de la nova universitat al Parlament, no es disposa de l'informe preceptiu del Consell d'Universitats i no s'ha decidit encara l'emplaçament definitiu de la quarta universitat. Sobre aquests temes, penso que no es van contestar satisfactòriament les meves preguntes en la interpellació, i penso també que no hi ha excuses: s'han tingut recursos —els dos darrers anys, en el Pressupost, hi havia 40 milions cada any per elaborar aquest projecte de quarta universitat— i s'ha tingut temps. Jo pregunto, senyores i senyors diputats: en dos anys i mig, no es pot realitzar completament, no la universitat, sinó el projecte i l'aprovació de creació de la quarta universitat?

Es dirà, potser, que és un tema difícil, i reconec que ho és, però podem donar l'exemple d'altres administracions que han vençut aquestes dificultats. En aquest període, per exemple, s'ha creat la Universitat Pública de Navarra, s'han creat a Galícia les Universitats de Vigo i la Corunya, s'ha creat la Universitat Carles III, de Madrid, s'ha fet la reordenació universitària a les Canàries... Jo pregunto: per què a Catalunya no? És que aquí hi ha una dificultat objectiva diferent? Jo penso que part de la contesta és que hi ha hagut una manca d'eficàcia, i que durant l'any 88 això va servir més de reclam electoral que no pas va ser treballat en profunditat. Vaig dir ja que una de les causes era que, l'any 1988, pràcticament es va perdre, per a l'elabora-

ció d'aquest projecte. Penso que el senyor Conseller, en la resposta, no em va rebatre això, però, si el senyor Coll —o el senyor diputat que hagi de posicionar-se sobre aquesta interpellació— ho volgués fer, jo penso que puc donar motius que demostrin que el projecte de l'any 88, pràcticament, no ha estat pas recollit en res.

Aquest document que es va presentar, fruit de l'estudi de l'any 88, titulat «Bases per a un avantprojecte de quarta universitat», presentat al Consell Interuniversitari, i que de fet es va retirar..., els puc donar unes mostres del canvi de criteris. Per exemple, sobre l'emplaçament: aquell document aconsellava fer-lo al Baix Llobregat; després s'ha retirat, s'ha posat en suspens aquesta decisió i s'ha creat una pugna entre comarques.

Un altre exemple: sobre la concepció de la quarta universitat. En aquell document es deia solemnement, a la pàgina 81, que seria una universitat mixta —humanística, científica i tècnica: fins i tot, per exemple, es preveien estudis d'enginyeria—; en canvi, en l'actual projecte, és bàsicament —almenys en la primera fase— una universitat de ciències socials.

Quant al nombre d'alumnes, també la variació ha estat fulminant. En aquell projecte del 88 es preveien, exactament, 84 alumnes per al primer curs d'estudis empresarials; en el projecte actual es preveuen al primer curs 1.000 alumnes d'estudis empresarials. Jo, em penso que, de 84 a 1.000 alumnes, hi ha una diferència notòria. I, a més, el que m'admira més de la claredat del Departament d'Ensenyament és que preveïés, exactament, vuitanta-quatre alumnes —ni vuitanta ni noranta. Em penso que l'explicació és que van agafar la demanda no satisfeta, però agafada dos anys abans, quan les circumstàncies havien variat.

Agafem un altre tema. Per exemple, en aquell document es negava el dret a crear o a promoure universitats a les altres capitals. Textualment es deia, en el primer cas: «La creació de les universitats de Girona, Lleida i Tarragona accentuaria segurament la situació d'inferioritat que actualment ja pateixen aquells centres en relació amb les seus de Barcelona, en trencar completament els lligams amb les universitats mares, que els donen, si més no, prestigi i suport» —deien això a la pàgina 83 d'aquell document. Per tant, jo penso que tots aquests fets demostren que aquell document, que de fet va ser retirat, no ha servit pràcticament de res; que, per tant, l'any 1988 va ser un any perdut, que l'any 1989 s'ha hagut de recomençar el projecte i que per això, ara, si es vol començar el curs que ve, ens trobem amb dificultats.

Jo penso que es podria donar una altra prova d'ineficàcia. Segons he deduït de notícies aparegudes en els mitjans de comunicació, sembla que, en la primera reunió de la Comissió Acadèmica del Consell d'Universitats sobre aquest tema, s'han fet observacions crítiques sobre el projecte de quarta universitat, i s'ha dit que és imprecís i que no indica l'emplaçament definitiu. Jo no voldria donar-hi més importància de la que té, a aquest tema, perquè no hi ha cap dictamen, i perquè, en tot cas, el que ha de presentar l'informe —que, a més a més, reconec que no és vinculant— és la Comissió de Coordinació i Planificació, però, de tota manera, tampoc li voldria donar menys importància de la que té. Jo penso que no deixa de ser una vergonya per al Departament d'Ensenyament que, si és veritat el que he llegit a la premsa, que ha hagut de demanar a la Fundació promotora d'una universitat privada que completi la Me-

mòria, es trobi el Departament que, no un polític de l'oposició, sinó una comissió de rectors li han de demanar el mateix: que precisin més, que completin el projecte.

Per tant, jo demano a tots, senyores i senyors diputats, que votin el primer punt. I, això, ho demano, de veritat, amb ànim constructiu, sense ànim de molestar ningú, ni el senyor Conseller ni cap tècnic o càrrec del Departament d'Ensenyament. Nosaltres voldríem que millorés la gestió, i penso que el primer pas perquè millori és reconèixer que no ha funcionat bé. Si cal reformar l'equip, s'hauria de reformar, i penso que això repercutiria en una millora de l'ensenyament a Catalunya, i també en un major prestigi de la coalició que dona suport al Govern.

En el segon punt, el que faig és instar el Consell Executiu a elaborar la programació quadriennal. Això, ho mana, com hem dit repetides vegades, la Llei de Creació dels Consells Socials. I jo, de veritat, sense la més mínima retòrica —ho dic sincerament—, estava convençut que en la compareixença del senyor Conseller, el mes de desembre, ens lliurarien un document on, realment, hi hagués ja aquesta programació quadriennal. Lamentablement, el que va aprovar el setembre passat el Consell Executiu conté algunes precisions —i encara no totes— sobre la quarta universitat, sobre la nova universitat, però no conté de cap manera la programació quadriennal.

Aquesta ha estat una història, jo penso, llastimosa. Des de l'any 86, nosaltres estem fent preguntes sobre què passa amb la programació quadriennal. Sempre se'ns han donat excuses. Tinc les pàgines dels butlletins del Parlament: en honor a la brevetat no els citaré, però ja el 22 d'abril del 86 el senyor Nadal va preguntar per la programació feta el 85; se li va contestar amb l'excusa que encara no s'havien creat, llavors, els Consells Socials de les Universitats. Jo vaig repetir la pregunta sobre la programació feta l'any 86; se'm va contestar: «Les universitats no han presentat projectes». El 27 d'octubre del 88, en una interpellació, haig de reconèixer que el senyor Laporte va iniciar un canvi d'estil —perquè la seva excusa potser era diferent i tenia més sentit—, va dir: «Això no es pot fer sense un consens». I el 22 de desembre del 89, en la compareixença passada, el senyor Director General d'Universitats va dir textualment: «La programació es farà a partir de la que hagin presentat les universitats, cosa que les universitats no han fet encara». I jo em pregunto: si realment el Director General d'Universitats està interessat a fer la programació quadriennal i en quatre anys les universitats no li han presentat encara els projectes, jo penso que val més que dimiteixi.

I demano la programació perquè es compleixi la Llei, però no per una qüestió purament formal. Penso que hi ha un tema, que menciono en aquesta Moció, que és interessant; hi ha un motiu concret: s'ha fet una promesa —jo penso que és massa vaga— de crear d'aquí a uns anys les universitats de Lleida, Tarragona i Girona. Jo penso que si es té una intenció seriosa —en declaracions del senyor Conseller no s'ha precisat; s'ha dit, segons els diaris, ho he llegit, entre tres i sis anys—, s'hauria de precisar més aquest projecte: per exemple, si es pensés que aquestes universitats s'han de crear d'aquí a quatre anys, en aquest moment, segons llei del Parlament de Catalunya, hi hauria d'haver ja una programació que indiqués els terminis, les inversions, els estudis... Per tant, jo no demano als senyors de Convergència que surti aquí un diputat i que em llegeixi una llista de les places de primer que s'obriran en aquests llocs, jo

no demano que em diguin que crearan una comissió; demano realment que es faci urgentment aquesta programació.

I, finalment —i per acabar—, demano la compareixença urgent del senyor Conseller davant la Comissió de Cultura, perquè si la cosa no funciona, si s'havia dit que el febrer tindríem notícies i encara no les tenim, penso que se'ns han de donar explicacions: sobre l'emplaçament definitiu de la quarta universitat —perquè encara no el sabem— i sobre els criteris —que importen tant com l'emplaçament—, sobre els criteris de l'emplaçament provisional. Mentre no se'ns expliqui, penso que és criticable la compra del Fòrum Vergés, perquè el procés lògic seria, primer, la ubicació definitiva i, en acabat, saber els anys que ha de perdurar la provisional. Penso que aquest edifici és totalment insuficient si s'han de complir els objectius que el projecte aprovat pel Govern marca a la quarta universitat. El senyor Conseller de vegades ha parlat de l'Autònoma: l'Autònoma, per exemple, va començar només amb un grup de cent alumnes de primer de lletres, però és que un dels objectius de la quarta universitat és desmassificar, descongestionar les facultats més massificades. Per tant, jo em pregunto: en aquest edifici, i no tenint el projecte definitiu, quants alumnes de primer hi cabran? Hi haurà d'haver també els de segon? Hi haurà d'haver, potser, encara, els de tercer, l'any següent? Per tant, jo penso que hi ha altres interrogants.

I, per acabar, ja, perquè veig que se m'ha acabat el temps, expressar que tenim també preocupació per altres temes: per exemple, que se'ns expliquessin les actuacions del senyor Comissionat. Jo penso que no és legal fins que no es creï la Comissió Gestora, per llei d'aquest Parlament, perquè aquesta universitat encara no existeix i s'està ja formant un equip de professors.

I, finalment, sobre el problema del finançament... Voldríem garanties que hi haurà recursos per a la quarta universitat i per a totes les altres universitats. Ja sé que això vol dir molt d'esforç, però hi ha algunes zones on s'ha fet.

Per acabar, realment, citaria el cas de la Llei de Finançament de les Universitats de Galícia. Allà es van comprometre, i esperem que ho compleixin...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, li prego que realment vagi acabant, perquè fa estona que ens anuncia que acaba i que finalitza...

El Sr. CADEVALL: Acabo en aquest moment mateix. Doncs, allà es van comprometre, en set anys, a gastar 181.000 milions de pessetes; això, dividit per set, són 25.000 milions de pessetes de mitjana anual, que serien el mateix que un país més gran, com Catalunya, s'ha compromès a gastar en quatre anys en les altres tres universitats.

Disculpi, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes presentades, correspon ara el posicionament dels diferents grups. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Xavier Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, és absolutament imprescindible que els principis que inspiren el nostre sistema democràtic impregnin el nostre sistema educatiu. I, per al CDS, això vol dir, davant el repte de la integració europea, un ensenyament de qualitat i per a tot-hom.

Som conscients que la Llei de Reforma Universitària no tan sols no ha resolt els seculars problemes que pateix la nostra universitat, sinó que, ben al contrari, els ha agreujat. A les nostres universitats s'ha deteriorat sensiblement la qualitat de l'ensenyament i s'han elevat les taxes de fracàs acadèmic; tampoc no s'han actualitzat els plans d'estudi, que, d'altra banda, són escassament diversificats. Això fa que cada vegada sigui més greu la desconexió entre la universitat i el conjunt de la societat: la universitat no compleix aquelles finalitats que li són pròpies.

Per tal que les finalitats i els objectius de la universitat responguin a les necessitats d'una societat moderna, avançada i democràtica, el CDS propugna la creació lliure de centres d'ensenyament universitaris d'iniciativa social o privada i la transformació dels existents, de tal manera que es pugui incrementar la proporció d'estudiants matriculats a carreres tècniques i científiques. Nosaltres creiem fermament que Catalunya necessita més universitats, i suposo que, igual com hem fet nosaltres, la resta de diputats d'aquesta Cambra es deu haver plantejat, davant l'informe que va realitzar la comissió d'experts nomenada pel Consell Interuniversitari de Catalunya, quina havia de ser la nostra proposta: o bé l'opció A, d'una quarta universitat situada a Barcelona o a la seva rodalia, o bé l'opció B, que propiciava la potenciació i la creació de successives universitats perifèriques en aquells llocs que ara tenen centres universitaris, és a dir a Girona, Lleida i el conjunt Tarragona-Reus.

Som partidaris, en principi, de potenciar les universitats que avui existeixen i, com a plantejament posterior, la creació del que avui es denomina «quarta universitat». Sabem que el Govern de la Generalitat ha optat per una solució que podríem denominar mixta: ha propiciat la creació de la quarta universitat i ha deixat la creació de possibles noves universitats independents a Girona, Lleida i Tarragona-Reus per al futur, en un termini aproximat de cinc o sis anys. No compartim aquests criteris, i, tot i respectar la decisió del Consell Executiu, naturalment, no podem alegrar-nos d'una tal decisió, ja que, encara que de manera provisional, s'ha decidit ubicar-la a l'edifici del Fòrum Vergés. Això perpetua actuacions de centralisme barceloní i deixa, ara com ara, sense resposta les expectatives que, a hores d'ara, no estan gens clares sobre la seva futura ubicació; no dona resposta a les aspiracions que, a aquest respecte, han manifestat tant les comarques del Baix Llobregat com la del Maresme.

Apostem permanentment per una universitat que imparteixi un ensenyament de qualitat i posem en dubte que això s'aconsegueixi amb els minsos recursos que, segons que sembla, pensa destinar el Govern de la Generalitat a la quarta universitat de Catalunya. No coneixem el contingut del projecte de llei que ha de crear aquesta quarta universitat —ja s'hi ha referit l'Illustre Diputat senyor Cadevall—, però tenim el convenciment que s'hauria d'apostar pel creixement de l'oferta de places en els centres universitaris perifèrics, per tal que es pugui produir una reordenació dels estudis adequada a les demandes dels alumnes.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, des del CDS li hem de dir que és lamentable el grau de desinformació que té aquest Parlament en relació amb els seus propòsits i amb els del Consell Executiu de la Generalitat sobre la quarta universitat. Nosaltres entenem que una nova universitat catalana no ha

d'estalviar esforços en la recerca de formes de participació i de col·laboració entre tots els estaments universitaris, socials i polítics. Els centristes d'aquesta Cambra creiem que la compareixença de l'Honorable Conseller d'Ensenyament davant la Comissió de Política Cultural del Parlament podria encetar una nova línia de consens que la nostra futura o futures universitats ens exigeix. En aquesta línia, anuncio el nostre vot favorable a la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Gràcies, senyor Conseller, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Només per dir, breument, que Esquerra Republicana ha seguit sempre amb interès, i en moltes ocasions amb inquietud, el debat i les notícies sobre la planificació universitària de Catalunya i sobre tot allò que fa referència a la creació de la quarta universitat. En els debats de política general i en les propostes de resolució subsegüents no hem deixat mai de fer referència a les expectatives que desvetllava aquesta quarta universitat i a la necessitat d'assumir, prèviament i de manera clara, tots els dèficits que presenten les tres pre-existents i la manca de concreció pel que fa al futur de les noves universitats a crear en la resta del territori. Pensàvem —pensem encara— que la quarta universitat havia d'esdevenir, podria esdevenir, una eina de reequilibri territorial, i ens fa por, sobretot, que la seva ubicació sigui un tema sotmès a les oscil·lacions de les promeses electorals, com ja ha ocorregut en més d'una ocasió.

Per aquestes raons, votarem a favor de la Moció que presenta l'Illustre senyor Cadevall, i votarem especialment en funció d'allò que es refereix, en aquesta Moció, al futur dels centres universitaris de Lleida, Girona i el nucli Reus-Tarragona, i també pel que fa a la planificació, sobre criteris objectius, del futur d'aquesta quarta universitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, nosaltres ens posicionem, davant d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista, i explicarem la nostra posició —valgui la redundància.

Bé, sobre el punt 1, diu: «Constata la manca d'eficàcia mostrada pel Departament d'Ensenyament». Bé, nosaltres, si haguessim redactat aquest primer punt, no diríem que constatem la manca d'eficàcia del Departament: no en vam treure aquesta sensació quan es va substanciar aquí la interpellació; el que sí que ens va semblar és que el Departament d'Ensenyament feia les coses amb una certa improvisació, una certa precipitació, però manca d'eficàcia, tant com manca d'eficàcia... A nosaltres ens agrada ser justos i no veiem que fos una manca d'eficàcia: en tot cas, improvisació, precipitació.

Aquí, en la compareixença del senyor Conseller el dia 28 de febrer, quan se substanciant la interpellació, no es va parlar, en absolut, de la ubicació, ni provisional ni definitiva, de la universitat que es volia fer a Barcelona. Bé, és evident que quan es fan una sèrie de tràmits per adquirir un edifici de la importància del Fòrum Vergés no es pot esventar abans les coses no estan definides, però sí que hauria pogut ser una mica més concret

sobre un assumpte que, encara no van passar vuit dies, ja estava fet. Suposo que quan va intervenir el senyor Conseller aquí només devia faltar la firma, per adquirir aquest local. Però això que, això, fa una sensació d'això que dic, de precipitació, de voler fer les coses a cuita-corrents, això, evidentment, ho experimentem. Per tant, en aquest primer punt, torno a dir el mateix: no creiem que sigui una manca d'eficàcia, sinó una manca de programació, en tot cas; de programació més pensada, de programació més elaborada.

Estem d'acord també que el projecte de llei de creació de la nova universitat encara no s'hagi presentat al Parlament: el senyor Conseller ho anunciava, que el presentaria; creiem que ho farà. Però, per tot això, nosaltres, en aquest primer punt, ens abstindrem: el trobem, francament, una mica massa dur, per dir-ho així; no mereix el tracte que es dona aquí.

Ara sí, pel que fa al segon punt, i al tercer punt, sobretot, nosaltres els votarem favorablement. En el segon punt s'insta el Consell Executiu a elaborar la programació quadriennal prevista en la Llei 26 del 1984: ja és hora que una programació que està prevista en una llei votada fa sis anys encara no hagi arribat a aquest Parlament.

D'altra banda, a nosaltres ens preocupa enormement —ja ho han dit aquí altres diputats que han intervingut— el reequilibrament del territori, i aquí veiem que ara s'inicia una nova universitat —una nova universitat o unes noves dependències universitàries, no sé com dir-ho—, ubicant-les a Barcelona altra vegada. A nosaltres, ens interessa molt, que això, doncs, es reequilibri a tot el territori de Catalunya, com es menciona aquí, molt especialment a Lleida, a Girona i a Tarragona-Reus: ens agradaria que el desenvolupament d'aquesta programació concretés aquest punt, per a nosaltres obscur i preocupant, i també el tercer punt —no hi podem estar pas en desacord, i suposo que ni la majoria no hi podrà estar pas en desacord—, perquè el mateix senyor Conseller, en la seva intervenció, demanava més temps per explicar-se. Llavors, suposem que acordar la compareixença del senyor Conseller davant de la Comissió de Política Cultural serà benèfic fins i tot per a la mateixa Conselleria, cosa que nosaltres, doncs, també estem d'acord a venir a escoltar el que ens dirà el senyor Conseller.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Nosaltres vam seguir la interpellació del senyor Magí Cadevall amb tot interès i la resposta del Conseller, i en aquesta interpellació es va fer palès, d'una banda, l'esforç significatiu que s'ha fet a Catalunya quant a la creació de la nova universitat, tasca complicada i fins i tot, jo diria, formidable: tots els qui hem viscut la vida universitària durant molts anys sabem que és molt complex posar en marxa una institució d'aquest tipus, i, pel que vam escoltar de l'interpellant i el Conseller, ens sembla que el redactat d'aquest primer punt de la Moció no és massa afortunat; és a dir, és molt negatiu, i jo crec que aquí hi ha llums i ombres. El nostre Grup valora positivament l'esforç per crear una quarta universitat a Catalunya; creiem que la situació, quasi límit, sobretot d'una de les altres tres universitats, i la pressió creixent de l'estudiant català per arribar a nivells universitaris, demanava aquest esforç. I aquest esforç s'ha fet, i

evidentment, s'ha fet —millor o pitjor— amb certs problemes, certs defectes, però insisteixo que es tracta d'una tasca complexa i formidable. Per tant, aquest primer punt no el podem compartir. Aquest to tan clarament negatiu, des del nostre punt de vista, no reflecteix la realitat. Per tant, en aquest primer punt, nosaltres ens abstindrem.

El segon punt ens sembla raonable; és cert que aquest retard s'ha produït, és cert també que les mateixes universitats i el fet de posar-les d'acord perquè posin a punt la seva pròpia programació introdueix dificultats addicionals a la qüestió, però, en qualsevol cas, estem d'acord que és tasca del Departament impulsar i activar aquest tipus d'accions per part de les universitats. Per tant, aquest segon punt el votarem a favor.

El tercer punt també ens mereix, en principi, una consideració favorable, però des del punt de vista tàctic, l'Il·lustre senyor Cadevall, creiem que s'ha comès un error, i és que s'ha posat un termini que no és realista; és a dir, introduir elements de peremptorietat en el sentit de quinze dies és una manera de forçar, quasi, la majoria perquè digui que no pot ser. Per tant, nosaltres, amb aquest punt —en principi, dic—, hi estariem a favor, perquè, realment, que el Conseller comparegui i informi sobre totes aquestes qüestions d'evident interès en el nostre panorama universitari, ens sembla molt adient; ara, no compremem per què —hi insisteixo— aquest element tàcticament poc afortunat de posar un termini tan peremptori com són quinze dies. Per tant, en aquest tercer punt també ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya està totalment d'acord amb el fons i amb la forma de la proposició del Grup Socialista, en forma de moció subsegüent a una interpellació sobre política universitària.

D'una banda, el conjunt de la vida universitària catalana ha de millorar, si volem que Catalunya millori i sigui capaç de competir amb professionals i quadres de la resta de la Comunitat Econòmica Europea. La quarta universitat ha de ser molt més que un seguit d'instal·lacions i de facultats universitàries noves. Per això era i és tan important un seguiment molt directe de tot el procés de creació de la quarta universitat. Tenim, però, la impressió, que hi ha massa elements d'improvisació.

D'altra banda, ens interessa saber amb claredat els plans futurs de la Conselleria d'Ensenyament pel que fa a la universitat catalana, i per això donarem suport a la petició de compareixença urgent del Conseller davant de la Comissió de Cultura.

Per totes aquestes raons el nostre vot serà afirmatiu a la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Senyor President, senyores i senyors diputats, després de llegir i de rellegir el text de la Moció que ha presentat el senyor Cadevall, a nosaltres ens sembla que hi ha una confusió important entre, d'una banda, el procés de definició d'una proposta de criteris per a la programació universitària de Catalunya i, per l'altra, estrictament el procés de crea-

ció d'una nova universitat, que és diferent, i, de l'altra, el que preveu realment la Llei de Coordinació Universitària i de Creació dels Consells Socials.

Vaig a explicar una mica el que jo entenc que resulta de tot això, una mica més ordenat. El desembre del 84 es va aprovar, en aquest Parlament, la Llei de Coordinació Universitària, i en l'article 9.2 es deia que la programació universitària és feta anualment pel Departament, a partir dels projectes de programació de cada universitat, que s'han de presentar abans que acabi el primer semestre de cada any. A partir d'aquest punt, i de definir com s'havia de fer la programació, es van haver de crear els consells socials, i es va tardar un temps, a fer això, perquè era una novetat complexa de dur a la pràctica.

Després, per tal d'aconseguir una bona coordinació interuniversitària, les mateixes universitats van creure adequat que el Consell —Consell Interuniversitari— decidís sobre una proposta de criteris conjunts de programació anual quadriennal, perquè, efectivament, la programació és lliscant, en quatre anys, criteris que fossin vàlids per a les tres universitats. I a partir d'aquí es va crear un grup de treball format per un expert de cada universitat i un expert del mateix Departament. Aquest grup de treball va estar treballant durant un any ben bé i, dels nou criteris de programació que va definir i que va considerar definitius per elevar al plenari del Consell, alguns parlen de la forta necessitat de noves places i de la conveniència de crear nous nuclis universitaris o potenciar-ne alguns dels existents. A partir d'aquí, el setembre del 89 el Govern decideix dues coses: d'una banda, incrementar l'oferta universitària a Girona, Tarragona-Reus i Lleida, amb l'objectiu d'anar cap a tres universitats independents en aquests tres llocs, i, d'altra banda, crear una universitat a Barcelona o zona del seu entorn, amb estudis fonamentalment de ciències socials, per resoldre el problema urgent d'estudiants d'aquesta zona que quedaven sense adscripció de plaça en aquest àmbit d'estudis.

Paral·lelament a la concreció de les decisions del Govern del mes de setembre passat, les universitats estan treballant en aquests moments en les seves programacions, que han de ser presentades al Departament abans que acabi el juny, i, llavors, el Departament farà la programació consolidada a nivell del districte universitari. I aquesta, senyor Cadevall, és la pel·lícula dels fets, i no una altra.

Paral·lelament a això, el Govern, des de l'any 87, està pensant en la conveniència d'augmentar l'oferta universitària i de crear una nova universitat; això és en paral·lel, i la concreció d'aquesta conveniència —observada pel Govern— s'ha fet en el marc del desenvolupament dels fets que li acabo d'exposar. Em sembla que així ordenem una mica la llista de temes que s'observen en la seva Moció.

Entrem ara en la problemàtica concreta de la Moció que vostè ens presenta. Diu, en el primer punt, que hi ha manca d'eficàcia del Departament perquè queden temes essencials per resoldre i que falta el Projecte de Llei. Quins temes essencials per resoldre? Els que vostè ha citat aquí, alguns d'ells no són, evidentment, essencials. I l'únic que cita és que falta el Projecte de Llei. Miri, des del 5 de gener —5 de gener—, la Memòria del Projecte de la Universitat Nova de Catalunya —que es diu així, ja, no la «quarta»—, està en el Consejo de Universidades. El Consejo de Universidades està dirigit per la senyora Elisa Pérez Vera, que no és del nostre partit, sinó del de vostès, o dels

seus socis a Madrid, i fa tres mesos que s'està pensant què fer amb la Memòria. Tres mesos. Per tant, no serà un problema —o, més ben dit, no serà culpa— del Govern haver perdut tres mesos en aquest tràmit. Evidentment, els tres mesos acaben el 5 d'abril, i vostè no pateixi que, passat el 5 d'abril, entrarà en el Parlament el Projecte de Llei. Un bon servei seria demanar que en fessin més via i que no cal estar tres mesos per observar una memòria-projecte d'una universitat.

Certament que circula un esborrany d'una sots-comissió que opina... Bé, en qualsevol cas, s'està esperant l'informe definitiu —que això és el que val— i val la pena recordar, vostè ja ho ha dit, que aquest informe no és vinculant, sinó que simplement és orientatiu. En qualsevol cas, sobre el tema dels terminis val la pena saber que la Llei que defineix —més ben dit, que crea— la Universitat Carles III, de Madrid, es va aprovar per Llei del 5 de maig, de manera que vostès no poden dir aquí que la Llei de la quarta universitat va tard, quan la tan anomenada Universitat Carles III, de Madrid, es va aprovar per Llei del 5 de maig; per tant, tenim temps, encara, si és que aquell criteri valia allà, i si valia allà deu valer aquí, senyor Cadevall: no pot ser que allà el 5 de maig no sigui tard i aquí el mes de març sí que sigui tard.

Quant al punt 2, insta el Consell Executiu a «elaborar la programació quadriennal prevista a la Llei». Molt bé. Les universitats tenen temps, encara, fins a finals de juny, per presentar aquesta programació. El Departament no es pot posar a fer-la, la programació que engega a partir d'aquest any. Malgrat això, i amb la consciència de la necessitat de tirar endavant aquesta programació, en paral·lel, una comissió del Consell Interuniversitari està elaborant el Mapa Universitari. Però, per poder fer realment la programació, el que fa falta és que les universitats presentin la seva pròpia d'aquí a tres mesos.

Demana també que la programació concreti el desenvolupament de les universitats de Lleida, Girona i Tarragona-Reus. Escolti, el Parlament de Catalunya no pot instar el Govern a programar el desenvolupament de tres universitats i dir que es facin tres universitats quan el mes de setembre de l'any passat el Govern ja va decidir que anava en aquest camí: és massa tard per a això. Això, vostès, ho havien d'haver presentat abans del setembre de l'any passat, no ara.

La Generalitat ja ha decidit que vol aquestes universitats, ja hi està treballant, en aquestes universitats: l'últim Consell Interuniversitari va crear tres comissions de coordinació a Lleida, Tarragona-Reus i a Girona, amb la composició exacta, els representants de diverses institucions acadèmiques, administració local i altres entitats del lloc en el qual s'han de crear aquestes universitats, hi ha nomenada una presidència d'aquestes comissions i, en aquests moments, les entitats que hi tenen representants estan, doncs, en tràmit de nomenar els seus representants. I vostè ens diu que el Parlament insti el Govern a fer tot això? Si ja ho estem fent des de fa mesos, senyor Cadevall! El Govern no té necessitat que se l'insti en aquest tema, i el Conseller, cada vegada que en té ocasió, ho explica i ho repeteix, que anem cap a aquestes tres universitats. Aquest tema ja està passat de mesos.

I al tercer punt vostè demana una compareixença urgent. N'hi va haver una fa dos mesos i mig, i ara vostè vol una compareixença urgent en quinze dies. Per parlar de què? Anem a veure de què hauríem de parlar, en aquesta compareixença urgent, que ja li adverteixo que li votarem en contra.

Primer de tot, una ubicació provisional, que el Conseller ens digui on està la ubicació provisional: el Fòrum Vergés. Si ja ho sap, ho ha dit vostè des d'aquí. El Conseller no pot venir d'aquí a quinze dies a explicar on està la ubicació provisional: ha sortit als diaris.

Una ubicació definitiva: en aquests moments, no se sap la ubicació definitiva, i, això, ho va dir el Conseller a l'últim Ple; en el moment en què se sàpiga es farà públic i es dirà. Recordi que la Universitat Autònoma va necessitar tres anys per fer el pas a la ubicació definitiva; per tant, tampoc és que estiguem fent una cosa molt fora de to —i la Universitat Autònoma ha anat bé.

Demana que vingui el Conseller a explicar els criteris usats per decidir les ubicacions. Això està molt ben explicat a la Memòria-projecte de creació d'una nova universitat pública a Catalunya, que se'ns va disposar a les bústies fa un parell de mesos: allà està explicat quins són els criteris que s'han fet servir.

Gestions fetes pel comissionat de la nova universitat... Vostè deu estar d'acord amb mi, perquè és professor universitari com jo, que les universitats són autònomes i hem de voler que siguin autònomes des del primer dia. És veritat que la Universitat Nova de Catalunya està sota la protecció de la Generalitat, però, per explicar què ha fet el Comissionat, el millor és anar-ho a preguntar al Comissionat. Jo ho vaig anar a preguntar al senyor Argullol, i em va dir que estaria encantat d'explicar-li-ho a vostè. El fet és que va prendre possessió el 2 de febrer i que, de llavors ençà, ha creat un petit nucli administratiu, ha buscat un equip de col·laboradors per començar a pensar a definir, concretament, com han de ser els primers cursos i tota la carrera dels estudis que s'engeguin a partir de l'any vinent... De fet, ja hi ha un projecte en el qual ell està treballant: està treballant en l'organització acadèmica... Bé, estan fent el que es pot fer en un mes i una setmana, que no és gaire. Tenen una seu provisional d'aquesta oficina... Bé, em sembla que tampoc és que el Conseller hagi de venir urgentment a explicar què ha fet una persona que fa un mes i una setmana que està nomenada.

Parla dels terminis previstos a la tramitació... Això, ja li ho he dit; això, l'ideal seria, doncs, parlar amb la senyora Pérez Vera i preguntar quan ho enllestirà: ella ho sap, però el Conseller no. En qualsevol cas, el termini acaba el 5 d'abril.

Parla de com està la tramitació de la sol·licitud de reconeixement de la universitat privada... No hi ha, encara, tramitació de reconeixement, eh? El proper dia 3 d'abril hi ha Consell Interuniversitari —a l'últim Consell Interuniversitari es va demanar que es preguntés si realment s'havia de tractar o no en el Consell: hi ha un informe jurídic que diu que «no és imprescindible, però és convenient»—: el 3 d'abril s'iniciarà el tràmit.

I, finalment, el finançament de les universitats: vol que el Conseller parli, també, del finançament de les universitats. El pressupost de l'any 90 és a la Cambra —jo no l'he vist, encara—; en parlarem d'aquí a dos dies: ja en parlarem, del finançament de la universitat per a l'any vinent, en parlarem en el debat de pressupostos.

A nivell històric —jo aquí tinc uns números—, sàpiga que en quatre anys el Departament d'Ensenyament ha augmentat la subvenció a les tres universitats en un 97,9%: gairebé un 100% d'increment en quatre anys. Això és importantíssim. En valor relatiu, és molt; en valor absolut, evidentment, és molt poc, pe-

rò ja sap vostè que els diners no els fabriquem aquí, ni tenim aquí tots els que voldríem tenir: és un problema, altra vegada, que no depèn de nosaltres.

El finançament de la Universitat Nova? Bé, hi haurà una apel·lació a un crèdit extraordinari, no només per finançar la Universitat Nova, sinó aquestes universitats que a vostè i a nosaltres ens preocupen tant —de Lleida, de Tarragona-Reus i de Girona. I, finalment, una cosa, per acabar: voldria recordar-li que l'any passat, mentre els diputats del Partit Socialista de Catalunya a Madrid votaven a favor del finançament de la Universitat Carlos III de Madrid, els mateixos diputats del Partit Socialista de Catalunya a Madrid votaven contra una esmena de Minoria Catalana que demanava el finançament de la Universitat Nova de Catalunya. De manera que, és clar, venir aquí a demanar el finançament de les universitats, i dir que què passa amb el finançament de la quarta, o de la Universitat Nova, i a Madrid votar contra les esmenes que demanen més diners per a la universitat catalana, no lliga, senyor Cadevall, no lliga. (*Remor de veus.*)

No té sentit, per tant, senyor Cadevall, una compareixença d'urgència. El Conseller, al nostre entendre, està complint, i al seu moment —ell mateix hi ha manifestat l'interès— vindrà a explicar el que hi hagi de nou; ara per ara, no valorem necessària una compareixença d'urgència. Aquesta vegada, senyor Cadevall, el nostre vot serà negatiu, i no veiem encertat el que vostè ens proposa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

Passem a la votació. Pel que es dedueix de les posicions dels diferents grups, votarem separatament cada un dels punts de la Moció.

Votem, en primer lloc, el primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem el tercer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 28 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Promoció i Creació de Sòl Residencial, presentada per l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Promoció i Creació de Sòl Residencial

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, començaré per llegir-los l'article 47 de la Consti-

tució, que diu així: «Tots els espanyols tenen dret a un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per tal de fer efectiu aquest dret, i regularan la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per tal d'impedir l'especulació. La comunitat participarà en les plus-vàlues que generi l'acció urbanística de les entitats públiques.»

Senyores i senyors diputats, la pregunta és: després de deu anys de competències exclusives en la matèria, podem garantir a tots els catalans l'efectivitat d'aquests drets bàsics? La resposta és clara i contundent: no. És més, cada dia és més nombrós el segment de població que no pot accedir a un habitatge digne.

Davant dels grans problemes, només hi ha dues actituds bàsiques. La primera és acceptar els fets, com si tinguessin un caràcter ineluctable: això comporta una fatalitat, i comporta també una passivitat. I l'altra és intentar canviar la realitat que no ens agrada, remoure els obstacles, actuar: en una paraula, governar, i això és el que suposo que totes les senyores i els senyors diputats volen, i participen d'aquesta opinió. Només hi ha, senyores i senyors diputats, les derrotes que s'accepten.

La veritat és que les respostes del Conseller van ser, al meu punt de vista, bastant intraquilitzadores: o eren resignació o eren autocomplaença. Perquè em va contestar amb un reguitzell d'actuacions fetes, i semblava també que el marc jurídic actual ja li anava bé. Però la veritat és que la situació és molt greu, i que cal canviar-la, aquesta situació. I, per tant, això vol dir que les actuacions anteriors no són suficients: cal fer-ne de noves, cal promoure noves iniciatives: perquè perdre la possibilitat d'accions directes de l'Administració significaria hipotecar el futur definitivament, perquè la situació de l'habitatge i del sòl disponible és cada vegada més greu.

La Moció assenyalava, doncs, els dos camins prioritaris, al nostre entendre, que s'han d'endegar: adequació del marc legal, per tal d'impedir l'especulació i garantir la funció social de la propietat —és a dir, el desenvolupament de l'article 33 de la Constitució—, i actuació concreta del Govern en sòl suficient per a protecció oficial.

Perquè tots estem d'acord que el preu del sòl incideix fatalment en la promoció d'habitatges de protecció oficial. És, doncs, necessari, oferir sòl a uns preus que s'hi pugui construir l'habitatge de protecció oficial en els mòduls actuals. Per això el primer punt de la Moció és la presentació..., instem que es presenti un projecte de llei d'intervenció en sòl i habitatge. Per garantir què? Per garantir el compliment dels deures urbanístics i per facilitar l'adquisició de sòl per les administracions locals. Essent l'actual marc legislatiu clarament insuficient —com crec que ja va quedar ben clar i palès en el transcurs de la interpellació—, cal articular, senyores i senyors diputats, noves mesures d'intervenció.

Per això el projecte de llei hauria de preveure, al nostre entendre —en tot cas, després, això ja seria objecte de discussió—, en matèria de sòl: l'atribució a l'administració d'un dret d'adquisició preferent en forma de tempteig i retracte en les transmissions de sòl, en determinades zones delimitades prèviament, i en les transmissions d'habitatges de protecció oficial; l'expropiació urbanística per execució del planejament, per garantir la disponibilitat de sòl urbanitzat en lloc i temps adequat; l'expropiació com a sanció per incompliments dels deures urbanístics; la possibilitat d'imposar l'obligació de reservar uns

mínims per a habitatges de protecció oficial als polígons privats; la modificació, per a la seva agilitació, de la tramitació dels plans parcials; identificar valor fiscal de contribució amb valor de compensació, als efectes de les valoracions en cas d'expropiació; l'establiment de l'obligació de preveure, en els plans urbanístics, sòls per a habitatge de protecció oficial a les localitats de més d'un determinat nombre d'habitants, que ja s'establiria.

Senyores i senyors diputats, qui pot estar en contra de mesures similars? Sols aquells que compren un terreny per assegurar-s'hi o adormir-s'hi a sobre, mentre puja de preu, o aquells altres que trafiquen amb les requalificacions esperant fer-se milionaris o que especulen, també, amb el treball dels més diligents.

I si algú diu, senyores i senyors diputats, que mesures com aquestes escapen a les nostres competències legislatives, o que poden ser inconstitucionals, replicar-los que, mesures com aquestes, s'han adoptat a Navarra i al País Basc. I precisament avui s'ha donat una notícia en els informatius del migdia que diu que, a l'empara de la Llei de Valoracions, aprovada al Parlament basc, al Govern basc li ha estat possible d'expropiar una extensió de terreny a una tercera part del seu valor de mercat per construir-hi immediatament més de 1.000 habitatges de protecció oficial.

El segon punt de la Moció, senyores i senyors diputats, són actuacions concretes per posar remei a una situació que considerem insostenible. Perquè qui pot comprar, avui, un habitatge de renda lliure a 200.000 pessetes el metre quadrat de mitjana? És indubtable que molt poques persones. Per això he dit abans que el segment de persones que no poden accedir a un sostre digne és cada vegada més extens. Però, sobretot, els més perjudicats són les parelles de joves, perquè, si vostès fan números, veuran que una parella que es casi, encara que treballin els dos membres, és impossible que puguin suportar una hipoteca, amb les seves despeses d'interessos, proporcional a un pis de 20 o 25 milions de pessetes.

Però és que la protecció oficial —que és l'altre recurs— ha sofert una forta davallada, com indiquen les xifres que tots vostès coneixen, que ja s'han dit i s'han repetit, i que no tornaré jo a repetir. L'única solució és que s'aporti sòl públic per relançar la protecció oficial: les inversions de l'INCASOL, fins ara, han estat insuficients.

Deia en Goethe que no sabia si les xifres governaven el món; el que sí que sabia —deia ell— és que les xifres indiquen si el món està ben o mal governat. I és que les xifres —i en això no em va poder desmentir l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial— indiquen que l'any 1989 es va estar invertint la meitat del que s'invertia l'any 1984. I és cert —i és cert, i ho admeto— que en els Pressupostos que acaben d'entrar aquestes xifres són bastant millors; jo me n'alegro, i felicito, en aquest sentit, el senyor Conseller. Però no n'hi ha prou: cal també que en aquest programa que nosaltres demanem que entri en aquest Parlament es prioritzi l'àrea metropolitana de Barcelona, perquè, d'acord amb les dades de la mateixa Conselleria i de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, la situació és més greu i s'han construït menys habitatges de protecció oficial en els darrers anys que en qualsevol altre indret de Catalunya.

Acabo, senyores i senyors diputats. Cal canviar la situació i garantir l'efectivitat d'uns drets bàsics; cal dotar-nos dels instruments, dels mitjans i d'un calendari, sense els quals tot pro-

jecte queda sense força. Senyores de la majoria, senyores i senyors de la majoria, a les seves mans està la decisió de canviar una realitat que estic segur que no els agrada: facin-ho, i que no se'ls hagi d'aplicar, a vostès, allò que Napoleó deia dels francesos. Deia: «Els francesos mai no canvien res, i quan es decideixen a canviar alguna cosa canvien els llençols del llit».

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ha presentat esmenes l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, tinc la impressió que la substanciació de la interpellació sobre la política de promoció i creació de sòl residencial ha estat una altra oportunitat perduda per tal d'encetar un debat important. Un debat que preocupa una gran part de la nostra societat, aquesta gran part de la nostra societat, precisament, que té problemes d'habitatges.

L'interpellant, l'Ilustre Diputat senyor Oliart, va plantejar al Govern dues grans qüestions: d'una banda, va preguntar si el Govern tenia pensament de presentar properament un projecte de llei regulador de les tramitacions, control de planejament, expropiacions, valoracions, etcètera; d'altra banda, va preguntar sobre els propòsits de l'Executiu respecte a la promoció directa de sòl residencial. Resposta del Conseller: «L'acció del Govern es basa en quatre punts: primer puntal, normalització del planejament; segon puntal, subvencions per a plans parcials i projectes d'urbanització; tercer puntal, actuacions directes de l'Institut Català del Sòl; quart puntal, declaració de sectors d'urbanització prioritària». Les respectives rèplica i contrarèplica van constituir el segon acte del diàleg de sords iniciat en la primera fase de l'intercanvi dialèctic. Mala sort.

Jo crec, senyores diputades, senyors diputats, que no ens costaria gaire posar-nos d'acord a fer una valoració no gaire positiva del Pla Quadriennal d'Habitatges 84-87, al llarg del qual s'han construït a Catalunya una mitjana de 29.400 habitatges de tot tipus. S'ha de significar —ja n'ha fet esment l'Ilustre Diputat senyor Oliart— que, al llarg de l'any 87, i com a conseqüència, bàsicament, de les dificultats financeres, va disminuir el nombre d'habitatges de protecció oficial en relació amb l'any 1986.

Parlant en xifres del 1987, hem de dir que el 44% dels adquirents d'habitatges de protecció oficial tenien uns ingressos compresos entre una i dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional. També en xifres de 1987 —molt probablement avui aquestes xifres s'haurien doblat—, el preu mitjà per habitatge d'aquestes característiques va ésser de 5,2 milions de pessetes en el conjunt de Catalunya, i la mitjana dels préstecs atorgats per a la seva adquisició, de 3,3 milions de pessetes.

Com a resum —continuem parlant en xifres del 1987—, la meitat, aproximadament, d'adquirents d'un habitatge de promoció oficial guanyaven entre sis-centes mil i un milió i mig de pessetes/any, i haurien d'afrontar, amb aquests ingressos, un pagament inicial d'un milió nou-centes mil pessetes i un préstec que els podria suposar, com a mitjana, unes cinquanta mil pessetes al mes.

Amb aquestes xifres arriben a una clara conclusió, precisament a la que ja ha arribat gran part del nostre jovent: o no tenen cap possibilitat d'accedir a la possessió d'un habitatge, o

han d'hipotecar, sense pràcticament poder fer res més, entre deu i quinze anys de la seva vida per pagar-lo. I recordo que estem parlant d'habitatges de protecció oficial —abans ja ha fet, l'Il·lustre Diputat senyor Oliart, una breu referència als habitatges de renda lliure; no hi insistiré. No és, certament, una situació envejable; és, certament, una situació que s'ha de canviar, i s'ha de canviar fonamentalment des dels poders públics.

La Moció subsegüent a la interpellació consta de dos punts: el primer punt pretén instar el Govern perquè presenti un projecte de llei d'intervenció en matèria de sòl i habitatge, i el segon tracta d'elaborar un programa d'actuació plurianual en sòl residencial, amb la finalitat d'habilitar el sòl necessari per atendre la demanda de construcció d'habitatges de protecció oficial.

Compartint bàsicament l'esperit, el fons i la forma de la Moció presentada, nosaltres havíem presentat tres esmenes a aquesta Moció. Un cop escoltada la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Oliart, en defensa a la Moció subsegüent a la seva interpellació, hem de manifestar-nos absolutament d'acord amb el seu contingut, i, per tal d'intentar assolir el màxim nivell d'acord possible, renunciem a la defensa de les nostres esmenes, que donem per retirades, a la vegada que anunciem el nostre vot favorable a la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Queden retirades les esmenes, i poden intervenir ara els grups que no han esmenat: per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores i senyors diputats, en el decurs de la interpellació entre l'Il·lustre senyor Oliart i l'Honorable Conseller de Política Territorial es van considerar diverses estadístiques sobre la promoció pública de sòl residencial i l'habitatge social. Deixant de banda la interpretació que poden tenir aquestes xifres —i vam veure que hi havia diverses interpretacions—, estem segurs —i creiem que aquesta és una seguretat que compartirà la Cambra— que una de les preocupacions més generalitzades dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en aquests moments —i especialment dels més joves, que són sovint els que més ansiosament ho necessiten— és la preocupació de trobar un habitatge digne, i de trobar-lo a un preu assequible o, senzillament, a un preu que no sigui astronòmic.

Molts de vostès deuen saber que al Japó funcionen uns establiments que es coneixen com els «hotels de l'amor», establiments molt dignes, molt seriosos, que acullen les expansions de les joves parelles que viuen separats dels seus sogres només per una breu paret de paper. Aquí, una cosa així no ocorre sistemàticament —crec—, però les dificultats de les parelles joves hi són. Fins i tot hi ha qui diu que fa uns anys els pares patien perquè els fills s'independitzaven molt aviat, i que en aquests moments alguns pares pateixen per la raó contrària.

Sigui com sigui, el cert és que l'irresistible ascens del preu de l'habitatge el converteix, sovint, més que en un dret dels ciutadans, en un luxe, no diré que asiàtic, però gairebé. I aquesta constatació és fàcil de fer; em remeto, per exemple, a la casuística que feia fa un moment el senyor Latorre, que, per poc que es conegui, que s'observi... Joestic segur que tots els membres de la Cambra coneixen i observen el nostre entorn, no l'entorn de la *beautiful people*, naturalment, sinó el d'aquella bona gent que potser no accedirà mai als quinze minuts de fama que els

augurava l'Andy Warhol.

No ignorem que la situació actual de l'habitatge no és una responsabilitat única, ni en el pla sincrònic ni el pla diacrònic de la Generalitat, i no ens passa per alt que altres administracions sembla que no troben, tampoc, fàcilment, el seu lloc a l'hora de promoure habitatges socials, i que de vegades cauen en la trampa de pensar més en la imatge i en la promoció que en les necessitats socials més immediates.

Tanmateix, tot allò que contribueixi a estimular una política positiva i progressista de promoció de l'habitatge és, des del nostre punt de vista, un avenç objectiu, un avenç desitjable, des del punt de vista d'Esquerra Republicana.

En aquest sentit, la Moció del senyor Oliart fa referència a una qüestió bàsica —bàsica, també, des del punt de vista espacial o geomètric—, pel que fa a una política d'habitatges progressista, i aquesta és la qüestió de la promoció i la creació de sòl residencial. Naturalment, no ens oposaríem a una revisió dels terminis que fixa aquesta Proposició no de Llei, ni tan sols a d'altres modificacions —malgrat que fa un moment el senyor Latorre ha retirat les seves esmenes—, sempre que es respectés aquesta prioritat essencial.

En conseqüència, anunciem el nostre vot favorable i, sigui quin sigui el resultat de la votació, malgrat tot, voldríem —i crec que aquest és un desig àmpliament compartit per la Cambra— que, tant aquest Plenari com la Comissió corresponent com la Conselleria incrementin, i molt, tant com sigui possible i encara més —cadascú en les seves àrees, cadascú en les seves competències—, l'estímul i la creació de sòl i d'habitatge social, perquè aquest és un tema essencial, si realment volem, si realment aspirem a una societat del benestar que abasti tots els ciutadans i ciutadanes i no a una societat que incrementi la distància entre aquells que ho van tenint tot i aquells que cada cop tenen menys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, els diputats d'Esquerra Catalana, i també els de la resta del Grup Mixt, votarem a favor de la Moció presentada per l'Il·lustre senyor Oliart, perquè el nostre Grup donarà sempre el seu suport a totes aquelles accions parlamentàries —i en aquest cas, a una moció— que estiguin en la via de millorar la problemàtica patent, evident i contrastable de les mancances que sofreix el nostre país respecte al sòl residencial, per atendre la creixent demanda de construcció d'habitatges de protecció oficial, tant de protecció pública com privada, donat que no s'ha incidit positivament, a través de l'ordenament urbanístic i l'acció del Govern, a facilitar l'accés dels ciutadans amb menys recursos a un habitatge digne, en condicions, i dintre de les seves possibilitats econòmiques personals.

Considerem, doncs, convenient, aquest projecte de llei i el programa d'actuació que s'hi proposa, perquè, si greu és que no hi hagi una oferta adequada a la demanda de sòl i d'habitatges de promoció pública i protecció oficial, més greu és que es puguin privatitzar o destinar a l'especulació les promocions de sòl públic, o que es puguin esmerçar els ajuts previstos per accedir als habitatges protegits a l'adquisició de segones residències en zones de platja o d'alta muntanya, quan encara resten milers de

famílies que no poden accedir a un habitatge de primera residència perquè no hi ha una suficient dotació o previsió econòmica d'ajuts per a l'elevat nombre de peticions existent, tant en promoció pública com privada, en el marc de la protecció oficial.

I és per tots aquests motius, com he dit al començament, que els diputats d'Esquerra Catalana i de la resta del Grup Mixt votarem a favor de la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula el Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Molt breument.

Lo Grup Popular, en est cas, en lloc de referir-nos al progressisme d'esta Moció, que en est cas entenem que és un concepte fals en la seva aplicació, i totalment equivocat, preferim parlar de sentit comú i de justícia d'esta Moció.

I, en est sentit, en un principi, l'Illustre Diputat senyor Oliart ens havia alarmat una mica amb estes manifestacions —si val la redundància— una mica alarmants, però ens ha passat exactament igual que al Diputat que ha retirat les esmenes: que en la mesura que ha anat avançant lo seu discurs, no dic que hem conciliat criteris, però sí que compartim la seva inquietud i la seva aspiració que conté los punts de la Moció.

I com que estos dos punts de la Moció no expressen, des del nostre punt de vista, cap juí d'intencions en relació amb la política general del Consell Executiu, independentment dels criteris diferents que es van exposar en la interpellació, lo Grup Popular no veu inconvenient a donar suport a est punt de l'ordre del dia, que, en definitiva, sollicita, en primer lloc, un projecte de llei i, en segon terme, un programa d'actuació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya comparteix les preocupacions de fons que van motivar la interpellació del Grup Socialista sobre la promoció i creació de sòl residencial. Hi ha a Catalunya un dèficit evident d'habitatge públic. Si ens lliurem a les lleis del mercat, i no fem res per rectificar la tendència, serà cada dia més utòpic que la majoria dels joves i els ciutadans de Catalunya puguin accedir a un habitatge digne.

Per tot això votarem favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per manifestar quina és la posició del Grup de la majoria, del Grup de Convergència i Unió, respecte al text de la proposta de la Moció; és a dir, no cauré en la temptació d'entrar en debat amb altres il·lustres contradictors, sinó que em limitaré, en tot el que pugui, a explicar les raons de per què —i ja ho anuncio des d'ara— no podem donar el vot favorable a la proposta presentada pel Grup Socialista.

Malgrat tot, sí que —si m'ho permet el senyor President— faré uns brevíssims, els indispensables, comentaris pel que fa a la presentació de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Tots els que càpiguen en deu minuts.

El Sr. CODINA: Tinc la voluntat, senyor President, de no exhaurir els deu minuts.

El Sr. PRESIDENT: Perfecte.

El Sr. CODINA: Moltes gràcies.

Senyor Oliart: ens ha citat l'article 47 de la Constitució —és bo recordar-ho, molt bé—, ha reconegut un reguitzell, una llista d'actuacions que el Conseller de Política Territorial, el dia de la interpellació, li va explicar, ens la va llegir a la Cambra —jo li diria que encara se'n va deixar unes quantes, però no les hi repetiré, tampoc—, i vostè també ha dit que qui pot dir que no, a aquesta proposta. I ha dit: els qui trafiquen, els qui s'adormen; jo hi afegiria: els qui ja ho fan, els qui ja ho fan. I aquesta és la situació que es produeix en aquest moment: els qui ja ho fan són el Govern de la Generalitat, preocupat, tant com vostès, per la problemàtica del sòl residencial; estan fent una política que justificaré que porta, avui, a dir que no cal votar favorablement la proposta del Grup Socialista.

I ha fet dues cites: ha fet una cita de Goethe i una de Napoleó. La de Goethe, no he tingut temps de contrastar-la; la de Napoleó, sí, quan deia que els francesos no canvien mai res, i que quan canvien alguna cosa, canvien els llençols: encara he tingut temps de revisar un manual que hi ha sobre un estudi de la freqüència amb què els catalans canviem els llençols, i és aproximadament d'un cop la setmana, i canvis d'un cop la setmana potser, fins i tot, serien excessius.

I ara de debò, senyor Oliart: per què diem que no —jo, si m'ho permet, li faré encara, al primer punt de la seva proposta, una distinció entre aquest projecte de llei que vostè demana, per a sòl, i després l'afegit «i habitatge»? Quan es demana un projecte de llei, quan es demana legislar, és perquè no hi ha legislació; s'hauria de legislar si no hi hagués legislació. Pel que fa al sòl, pel que fa al sòl, l'any 81 —vostè ja era diputat d'aquesta Cambra; jo no—, Llei de Protecció de la Legalitat Urbanística; any 84, Llei de Mesures d'Ordenament Urbanístic a Catalunya, llei votada per una amplíssima majoria, i encara, el capítol que feia referència als sectors d'urbanització prioritària, per unanimitat —per unanimitat— dels membres de la Cambra; encara més cap aquí, l'any 87, acord del Consell Executiu que crea el Codi Urbanístic Català, que vostè coneix, segurament, millor que jo.

Un recordatori, també: en la Llei de Reforma de la Ley del Suelo, vostè convindrà amb mi que no hi havia gairebé cap agent que permetés poder fer una política executiva en el camp de reserva de sòl, i que no la va modificar —és a dir, ni hi era a l'antiga, ni després, quan es va fer la modificació de la mateixa Llei. En canvi, la Llei que vostès van aprovar —tots vam aprovar, amb àmplia majoria—, la del 84, sí que dóna la possibilitat al Govern de poder actuar: és una llei que, des de la nostra perspectiva, és actual, és avançada, és —amb una expressió que a vostès els agrada molt utilitzar— molt més progressista que la que, en aquests moments, s'està discutint al Congrés de Diputats —i, dit sigui de passada, el Grup Català al Congrés ha presentat esmenes en el sentit que no es converteixi en una llei de bases, sinó que no sigui una llei que envaeixi competències autonòmiques—, i que s'apropa, amb les esmenes que ha presentat el Grup Català, molt més a la Llei del 84, que ens sembla —i ens ho han de respectar, que sigui la nostra opinió— millor que la que s'està debatent a Madrid —i en aquest sentit es faran els esforços que calguin, en aquesta línia d'apropament de la

Llei actual de Madrid a la nostra del 84.

Per acabar aquest primer paquet, li vull fer una referència —i serà l'única que faré— a la intervenció de l'Honorable Conseller. Deia: «Sàpiga, senyor Diputat, que la nostra opinió és que no només no ajudarà a la promoció del sòl» —lògicament es refereix a la Llei que està en debat, en aquests moments, en el Congrés de Diputats—, «sinó que farà i provocarà una dolentíssima conseqüència sobre la promoció del sòl».

Pel que fa a aquest segon apartat —no al segon punt, al segon apartat—, tema habitatge... Vostè sap, també —millor que jo, segurament—, que entre l'any 82..., és a dir l'any 82, es produeix el primer traspàs, i l'any 85 els traspassos de l'IPPV. I, a partir d'aquest moment, què és el que s'ha fet? S'ha fet una llei? No s'ha fet una llei. Què és el que s'ha fet? S'ha legislat a través de decrets, d'ordres... Deuen recordar el Decret 100, de supressió de barreres arquitectòniques, el de condicions mínimes d'habitabilitat, tot el que fa referència a les cèdules d'habitabilitat, el Decret de control de qualitat —i no els hi enumero tots, perquè els coneix, i em consta que els coneix.

Què fem, ara? Què fa, el Govern, en aquest moment? Està elaborant la llei d'habitatge. Està elaborant una llei, la llei de l'habitatge, que els sectors implicats de la nostra societat coneixen perfectament. La coneixen, en aquest moment, els col·legis professionals implicats —és a dir, el d'Arquitectes, el d'Aparelladors, el d'Enginyers, etcètera—, la coneixen els Col·legis de Notaris i Registradors, la coneixen els gremis de promotors i constructors, i la coneixen, òbviament, les forces polítiques, perquè el Departament ha tingut prou cura per poder comentar, rebre informació, discutir, abans que entri el Projecte de Llei al Parlament, amb tot l'espectre, tant social com econòmic, que pugui tenir conseqüències en aquesta redacció final.

I què és el que continuarem fent? A més de la Llei, es continuaran signant convenis, com el d'ahir, d'ahir al matí, que el Conseller Molins signava amb el Ministre del Govern central el conveni per a aquest any, pel que fa a la creació d'habitatges de protecció oficial. I què continuarem fent? Continuarem treballant en tot el que fa referència a la programació, i —casualitat!— avui, aquesta tarda, la Comissió que té cura de la programació, precisament, per a sòl residencial, en la seva reunió, haurà aprovat..., no sé quin haurà estat el resultat final, però haurà discutit i aprovat la programació per als propers quatre anys.

En definitiva, llei sí, evident, llei sí, però també anem avançant en accions concretes.

Pel que fa al segon punt, li vull recordar, també, una llei que vostè va votar favorablement, senyor Oliart —vostè, el seu Grup i la majoria de la Cambra—: la Llei de Creació de l'ICS, la Llei de Creació de l'Institut Català del Sòl. En el seu article cinquè, diu clarament que qui ha d'aprovar la programació és el Consell Executiu —és a dir, no és el Parlament—; va ser una atribució que es va voler donar al Consell Executiu —hi insisteixo— a través d'un article d'una llei, de l'article cinquè de la Llei que crea l'Institut Català del Sòl, que dóna competències al Consell Executiu perquè sigui qui ho faci. Per tant, programació, programació amb programes plurianuals, s'està fent: es van fer els primers quatre anys de programació; en aquests moments, com li deia, avui mateix, s'està actualitzant l'actual, és a dir, el que a partir d'ara i fins al 92 tindrà validesa.

Vostè, senyor Oliart, perquè és més especialista que jo, i no

em sap greu reconèixer-ho, en aquest tema, sap com és de complicat tot aquest procés. És a dir, quan vols fer una reserva de sòl i l'has de fer amb plurianualitats, ho has de fer per a quatre anys, i has de preveure a partir d'aquest moment, els propers quatre anys, què és el que passarà, quins factors incidiran o no en la possibilitat de portar a cap una política prèviament establerta... Això és molt difícil. Però nosaltres, el nostre Grup, que és en nom de qui parlo, estem convençuts que l'actuació que està portant el Consell Executiu, la sensibilització que l'ha caracteritzat al llarg de tota la seva gestió, ens fa dir amb tota serenor i amb tota tranquil·litat que no cal el que vostè demana, i això ens fa dir que no, que no votem a favor de la seva proposta.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. Passem, a continuació, a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem al catorzè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport de Viatgers i Mercaderies a Catalunya, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Dolors Montserrat i Culleré. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport de Viatgers i Mercaderies a Catalunya

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Voldria adreçar unes breus paraules a l'Honorable Conseller. Vostè es va comprometre, en el passat Ple, a facilitar-me la informació relativa a la política general dels transports de viatgers i de mercaderies. Com sigui que el compromís ha estat complert, crec que és de justícia reconèixer aquest detall, i crec també que —cortesia per cortesia— haig de manifestar públicament que els set folis que avui m'ha lliurat, abans de començar el Ple d'aquesta tarda, em seran de gran utilitat per documentar altres iniciatives parlamentàries. Moltes gràcies.

Il·lustres senyores i senyors diputats, després de substanciar en el passat Ple la interpellació presentada pel Grup Popular, fonamentada sobre la política del Govern de la Generalitat respecte al sector del transport, tenint en compte que la Generalitat té competències exclusives en aquest tema, com podem comprovar en la mateixa Llei aprovada en aquest Parlament, 12 del 87, del 28 de maig, de Transport de Viatgers, i tal com ens indica l'Estatut d'Autonomia en l'article 9.15, i l'article 149, apartat primer, de la Constitució, el Grup Popular hem presentat la Moció que avui ens ocupa... Moció que consta de tres punts, Moció que vol facilitar i millorar la regulació d'un sector en crisi, desamparat, i que, per manca d'una reglamentació pertinent, contínuament és contradit, sector la rendibilitat del qual és d'una importància vital envers la seguretat. I que quedi clar que la seguretat va estretament lligada al sector dels transports amb

la conservació dels vehicles i el compliment de les seves normes vigents de control i conducció, per tal d'evitar i prevenir tot tipus d'accident de trànsit, que tant ens preocupa a tots.

En el primer punt de la Moció, demanem elaborar i aprovar el reglament corresponent a la Llei del 28 de maig de 1987, de Transport de Viatgers, perquè creiem que ha passat un temps prou important, ja que falta ben poc per a tres anys que el sector, amb llei aprovada, hagi estat regulat pel Reglament de Transports del Govern central del 1949 i per ordres ministerials complementàries.

Tot i que vostès han fet algun intent de reglamentar, per exemple, el sector del servei de regulars, per motius inexplicables s'han quedat, aquests tímids intents, completament paralitzats. Som coneixedors de les dificultats d'una sèrie d'articles, que estan pendents del Tribunal Constitucional, però això no impedeix regular la resta de la Llei. És evident que els manca una falta de voluntat política, o bé professionalització en la coneixença del sector, a la Direcció General de Transports, perquè, contràriament, és inexplicable un retard de tres anys per reglamentar, i ben segur, a hores d'ara, vostès hi donaran llum verda. El termini d'elaboració i aprovació, l'hem fixat a finals d'aquest any 1990, temps prudencial perquè vostès, senyors del Govern, demostrin voluntat i responsabilitat per treure el sector del transport del buit jurídic.

Senyories, crec que coincidiran amb nosaltres que un sector tan ampli —el de viatgers i mercaderies a Catalunya— necessita un estudi actualitzat de la situació real d'oferta i demanda per posteriorment atorgar o no autoritzacions. Ni vostès ni ningú saben exactament quina és l'existència del parc mòbil de vehicles de transport a Catalunya, i quins dels vehicles destinats al servei públic o privat gaudeixen o no de targetes de transport. El que sí que tant vostès com jo mateixa podem veure en la memòria del 1988 de la Direcció General de Transport, que més o menys fa un mes i mig se'ns va lliurar a la bústia del Parlament, hi podem veure clarament que en denúncies i, posteriorment, sancions, entre el 41%..., el 37,22% i el 60%, corresponen a la manca de targetes de transport en els vehicles: és la dada més elevada de la memòria, prova evident de la manca de documentació; prova evident, a la vegada, que reflecteix aquest percentatge tan alt, l'elevat nombre de transports il·legals a Catalunya.

És del tot necessari elaborar un estudi de la situació del transport per tal de conèixer la realitat d'oferta i demanda de vehicles en el mercat, ja que si d'una banda estan contingentats en accedir o obtenir targeta o no comarcal, de l'altra no hi ha cap problema per accedir a la professió, mentre aprovin els exàmens de capacitació professional per a les activitats de transport per carretera. És crear un greuge comparatiu dins el mateix sector.

Avui per avui és imprescindible treballar en un estudi que reflecteixi la realitat del sector, ja que la ressonància nacional i internacional de l'esdeveniment dels Jocs Olímpics que tindran lloc a Barcelona el 92, amb la finalitat de relançar la imatge exterior de l'esmentat esdeveniment, el sector del transport, o millor dit el transport de viatgers per carretera, és i serà un factor molt important que ajudarà a col·laborar en el bon funcionament de l'organització i la imatge a l'exterior de Barcelona.

El COOB necessitarà l'equipament d'infraestructura del servei discrecional de viatgers per tal de desplaçar els atletes, acompanyants i federacions i visitants corresponents, des dels

allotjaments als estadis de competició olímpics de Barcelona i subseus olímpiques als diferents indrets de Catalunya. S'ha dut a terme un estudi, conjuntament amb el COOB, dels autocars que necessitaran per tal d'atendre tots els desplaçaments d'atletes, acompanyants i visitants amb invitació reconeguda? Quants són? Tenen els transportistes catalans prou parc mòbil d'autocars a Catalunya per atendre les necessitats? S'ha estudiat la possibilitat de fer participar en aquest servei els empresaris transportistes de serveis discrecionals catalans? Quin tipus de targeta de transport pensa atorgar per a aquest esdeveniment? El Govern central ja ha confeccionat un reial decret, el número 1425/89, publicat en el BOE número 283, del 25 de novembre del 89, per tal de regular i dotar l'Expo 92 d'un important nombre de vehicles autocars, en quantia no superior a 5.000 unitats: 5.000 unitats! I vostès ja ho han fet, o bé aprofitaran el punt segon de la nostra Moció?

Pel que fa referència al tercer i últim punt de la Moció, voldria, senyores i senyors diputats, fer-los arribar la importància que aquest punt té per al bon funcionament del transport. El Grup Popular demanem donar opció que les targetes comarcals puguin ésser autonòmiques, o limitades al radi d'acció establert fins ara, segons les normes vigents. Com s'interpreta? Doncs ben fàcilment. Els transportistes poden optar per una de les dues fórmules: en cas d'un transportista el radi d'acció del qual és Catalunya pot optar per una d'autònoma, i en cas d'ésser un transportista amb un radi d'acció més ampli, perquè el seu domicili limita amb una província d'una altra comunitat autònoma, pugui optar per la comarcal. D'aquesta manera, la Direcció General de Transport no sotmetria a un greuge comparatiu els transportistes, tant d'àmbit comarcal com local, perquè mentre que Lleida és la província més privilegiada —tant per a la resta de Catalunya com pels límits de província—, Barcelona i Tarragona, menys, i Girona és la més perjudicada pel seu radi d'acció. Vostès poden comprovar, quan vulguin, en les diferents demarcacions de Girona, Lleida, Tarragona i Barcelona, quantes comarcals s'han tramitat, i s'adonaran que Lleida és la que més tramitacions i autoritzacions ha concedit en els últims anys: el 70% d'aquestes altes de targeta de transport —compte, presteu atenció, prestin atenció!— són residents fora de la província de Lleida. Encara ho volen més clar? Ni ha funcionat la Junta Consultiva ni la Direcció General de Transports.

També el greuge comparatiu va encaminat per a l'àmbit local, ja que aquest àmbit contempla la circulació a 50 quilòmetres a la rodona. No és el mateix ser un transportista d'Igualada, Manresa, Berga, Vic o Martorell que ésser un transportista del Maresme, del Garraf, com Vilanova i la Geltrú, Calafell, o bé Lloret de Mar, i tants i tants d'altres que limiten amb el mar. És molt difícil solucionar totalment la discriminació, però l'ampliació a 100 quilòmetres de l'àmbit pot alleugerir, d'alguna manera, la discriminació. El Govern central, des de fa temps, porta a terme un estudi per tal d'ampliar les comarcals de tot Espanya a 100 quilòmetres. No esperem què farà Madrid, senyor Conseller! Vostès sempre han predicat el «fem i farem».

Sembla que, entre tots, tiraran endavant el projecte del parc Busch, a Vila-seca i Salou, parc que rebrà multitud de visitants turistes, de tots els indrets de Catalunya, i d'altres comunitats autònomes; però si de Catalunya es tracta, qui més pot aportar visitants turistes serà la zona de la Costa Brava, província de Girona. Cal, doncs, una previsió del parc mòbil d'autocars, de

transportar i retornar viatgers al parc Busch. Justament Girona és la província més sotmesa a un greuge comparatiu. Si vostès, senyors del Govern, continuen en la línia de voler mantenir les targetes d'àmbit comarcal, vostès, si continuen així, afavoriran ben clarament els transportistes procedents de la Comunitat Econòmica Europea, o de tercers països, que, un cop descarregat el viatge inicial, realitzin serveis de visites, com per exemple, en aquest cas concret, del Busch, i faran totalment la competència il·legal al *cabotaje*, als transportistes catalans, que, lligats per vostès de peus i mans, no podran circular amb destinació a Tarragona si no és que s'exposen a la infracció i la denúncia corresponents, a 201.000 pessetes. Els nostres empresaris saben molt bé que, en cas d'ésser a l'inrevés, a un país de la Comunitat Econòmica Europea, a causa dels controls tan ferotges, els bloquen i multen el vehicle, i han de tornar cap a Espanya sense vehicle, mentre no paguin al comptat rigorós elevadíssimes multes.

Si avui aquesta Moció compta amb el suport de tots vostès, senyories, no els càpiga cap dubte que hauran col·laborat tots plegats a donar un petit pas molt important per regular un sector incontrolat, estudiar un sector mirall del desenvolupament d'un país i col·laborar en la rendibilitat del sector, base fonamental per a l'equilibri dels transportistes i conductors, en la qualitat dels seus vehicles, i a millorar la seguretat vial. De multes, ningú en vol —i, menys, de 201.000 pessetes—: ni els de Girona, ni els de Tarragona. Si tant lluitem per la nostra autonomia, demostrem-ho, i la millor manera és començar per defensar la igualtat de tots els transportistes catalans.

Sols em resta, senyores i senyors diputats, i a vostè, Honorable Conseller, la petició del vot favorable a la Moció que hem presentat el Grup Popular.

Res més, i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Ha presentat esmenes l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Hem presentat dues esmenes a aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General del Transport de Viatgers i Mercaderies a Catalunya, Moció que avancem que compartim plenament en el seu esperit.

La primera esmena és de modificació del punt segon de la Moció. Creiem, com la Il·lustre Diputada senyora Montserrat, necessària l'elaboració d'un informe sobre la situació del transport a Catalunya, tant pel que fa al transport públic —servei per compte de tercers— com del privat complementari —és a dir, aquell que l'empresa realitza com a complement de la seva activitat principal, i que precisament ha estat transferit a la Generalitat el setembre del 1989—: dins el servei públic, crec que hauríem de tenir molt en compte, a l'hora de fer aquest estudi, aquest informe, el tema del transport de viatgers amb destinació a Catalunya dut a terme per empreses estrangeres que, sense cap tipus de control, fan trajectes dins el nostre país i limiten fins i tot la feina dels nostres mateixos vehicles públics.

L'esmena número 2 és d'addició d'un nou punt a la Moció, i pretén la creació de targes autonòmiques catalanes de servei públic, tal com es fa, per exemple, a hores d'ara, a Galícia. S'ha de fer esment que les targes comarcals que avui existeixen limiten el seu radi d'acció només a províncies limítrofes, per la qual cosa avui a Catalunya es dona la paradoxa que un transportista

amb tarja comarcal de Girona pot anar, a tall d'exemple, amb un vehicle de sis tones de pes màxim, pot anar lliurement a qualsevol país comunitari o del Conveni Europeu de Ministres de Transports —que inclou, a més a més dels països comunitaris, Àustria, Suïssa, països nòrdics, Iugoslàvia i Turquia—, però no pot anar a Tarragona. I també, naturalment, un vehicle de Tarragona no pot portar turistes a la Costa Brava. Estem pensant, naturalment, en una tarja autonòmica, catalana, de caràcter no obligatori per a tots aquells transportistes que actualment disposen de la tarja comarcal.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President, però renunciem al posicionament; únicament hi anunciem el nostre vot favorable. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats... Senyora Montserrat, vull felicitar-la, perquè tinc la impressió que vostè ha plantejat, amb aquesta Moció, una idea cabdal, des del nostre punt de vista, i és que, en tota la perspectiva de la nostra incorporació a la Comunitat Econòmica Europea, s'ha de començar a plantejar amb seriositat el tema de la reestructuració del sector. I, a més, tenim present el sector com un tot, no simplement com un element parcial. I és cert que aquesta idea de reestructuració que en altres sectors s'ha de plantejar d'una altra manera —vull dir en el tèxtil o en el metall, o en altres sectors—, en el sector del transport jo crec que s'ha de fer fonamentalment amb les dues mesures que vostè ha plantejat. La primera idea, la contingentació, la necessitat que accedir a la professió sigui a partir d'un estudi de les necessitats i, en funció d'aquestes necessitats, fer unes targes que tinguin la capacitat de resoldre els problemes. Però, necessàriament, d'una altra mesura concreta: no simplement aquesta idea de la contingentació, sinó la necessitat de crear un àmbit territorial que no creï mecanismes de greuge comparatiu.

Per tots aquests temes, nosaltres, hi votarem favorablement. Pensem que és una proposta que va realment en la direcció de resoldre els problemes concrets que té el sector del transport; hi ha solament una preocupació, que si nosaltres no hem fet cap esmena és perquè el mecanisme existeix, que és la Junta Consultiva, però nosaltres partim d'una idea: que aquesta Moció sigui aprovada no serviria de res si la Junta Consultiva no funciona. Perquè hi ha un tema de fons: resoldre aquests temes que planteja aquesta Moció, sense la participació de les organitzacions dels transportistes, no seria viable: no seria viable perquè els estudis, els informes, no serien els adequats; per tant, nosaltres plantegem aquest dubte, però no hem fet esmenes perquè el mecanisme existeix, l'únic és que s'ha de fer funcionar el mecanisme que existeix, i és que la Junta Consultiva funcioni.

Per tot això, el Partit dels Comunistes de Catalunya, però també els diputats de l'Esquerra Catalana, votarem favorablement la Moció presentada per vostè.

El Sr. PRESIDENT: Vol dir el Grup Mixt?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Tot el Grup Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. El nostre Grup ja va subratllar, a través de diversos mitjans de comunicació, la qualitat tècnica de la interpellació sobre la política general del transport de viatgers i mercaderies de Catalunya. La precisió de les preguntes de la Diputada interpellant va contrastar amb la imprecisió i la vaguetat de les respostes del Molt Honorable Conseller Joaquim Molins. Els tres punts de la moció del Grup Popular poden ajudar a reglamentar un sector molt complex. És per tot això que jo felicito expressament la Diputada senyora Montserrat i votarem favorablement els tres punts de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÀEZ: Senyor President, només per dir que votarem a favor de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a mi em fa l'efecte que les opinions que hem sentit aquí aquesta nit, bàsicament, són coincidents i, per tant, en principi, jo penso que és cortesia reconèixer que compartim amb vostè, tots plegats —i, en dir «tots plegats», nosaltres també—, l'interès que té vostè pel sector. I, això, ho hem comentat privadament, i no és cap vergonya reconèixer-ho, de la mateixa manera que vostè ha reconegut la bona gestió del Conseller.

El que sí que és veritat és que també comprenem les inquietuds que vostè té pel sector; el que no compartim són els propòsits que vostè ens suggereix per tal de superar els handicaps que aquest sector té, i aquí és on potser hi ha la discrepància. No obstant això, crec que s'ha de reconèixer el mèrit de la seva Moció.

Jo voldria fer-li alguns matisos al que vostè ha dit, que no és rigorosament exacte. Ha dit que el sector està faltat de tota reglamentació i que, concretament, la Direcció General de Política... —ai!, de Transports— no té política ni voluntat política i desconeix la problemàtica del sector —cita literal del que vostè ha dit. Penso que no és així i que vostè, com a persona vinculada al sector, ho sap i, per tant, és una inexactitud, fins al punt que hi ha el Reglament en fase de desplegament, està a consulta, com vam comentar, en els Serveis Territorials del Departament de Política Territorial; s'ha comunicat a les organitzacions que, a breu termini, se'ls sotmetrà a consulta, perquè, com molt bé ha dit el senyor Sánchez, res del que poguéssim aprovar en aquesta Moció aniria endavant si no comptés amb el suport del mateix sector. Aquesta potser és la diferència fonamental entre el plantejament que ens fa vostè i el que fem nosaltres. Per tant, és aquest un punt a tenir en compte.

Una cosa que ha dit vostè, també, és que ha parlat d'uns tants per cents molt grans —no els he recollit, però com que estan en la Memòria són fàcils de contrastar— de la gran quantitat de denúncies per manca de targeta de transport: és cert; el que també és cert és que cada denúncia no significa que el titu-

lar no estigui en possessió de la targeta, senzillament que no la duia a sobre. Per entendre'ns: és com si a mi em para la Guàrdia Civil i en aquell moment no porto el carnet de conduir: em poden sancionar per anar indocumentat, però no per conduir sense estar en possessió del títol corresponent, que són dues coses. Tal com vostè ho ha dit s'ha entès que no tenien el títol; doncs, miri, en els dos terços dels casos els allegats que es fan a la Conselleria prosperen i es retira, i l'altre terç, concretament de l'any 88, està pendent de resolució: vol dir que no tots aquests casos van d'aquesta manera.

Quant al transport de viatgers dels Jocs Olímpics, senyora Montserrat, aquest és un tema del qual en podríem estar parlant molta i molta estona, però jo, només a títol anecdòtic, li diré una cosa: tot el que cap a la muntanya de Montjuïc en el dia de màxima audiència no supera el que cap el dia del Barça-Madrid al camp del Barça (*remor de veus*). I això és un tema a tenir en compte. Vol dir que aquest és un tema que en parlarem en un altre moment i en un altre lloc.

Per tancar, jo només voldria recordar-li una cosa, senyora Montserrat: aquesta tarda hi ha hagut una reunió de totes les associacions de transportistes de mercaderies i suposo que ells —com vostè molt bé ens ha dit— comparteixen en gran mesura la inquietud, però ningú, absolutament ningú, ha proposat que es posi en marxa la targeta de transport autonòmic. Jo penso que potser és una bona solució, però que potser ens equivocariem si aquesta solució la imposéssim des d'aquí: tenim una Comissió de Transports de Catalunya, que és la que reuneix tots els transportistes i que presideix el senyor Conseller.

Jo li faig una proposta, i penso que és de cortesia acceptar-la: fem un vot de confiança a aquesta Comissió, que ha estat modificada precisament sobre la base de la Llei 12/87 i d'aquest Reglament que ara apareixerà; fem confiança a aquesta Comissió, que debatin el tema i, si en un termini prudencial no es posen d'acord, no hi ha acord, almenys per voluntat del Departament —que quedi clar el punt—, si no hi ha això, li votarem la Moció a favor. Mentrestant, vostè compregui que li hem de votar en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martínez. El senyor Latorre manté les seves esmenes? (*Pausa.*) Sí, doncs, té la paraula la senyora Montserrat per pronunciar-se sobre les esmenes de l'Agrupació del CDS.

La Sra. MONTSERRAT: Sobre les esmenes del CDS voldria dir que jo li accepto l'esmena número 1, al punt 2 de la Moció, i la que no li puc acceptar, encara que ho comparteixo plenament —ja li ho he dit abans—, és l'esmena número 2, perquè jo entenc que en el tercer punt de la nostra Moció ja queda recollida la creació de targetes d'àmbit autonòmic del servei públic.

I sols em resta dir a Convergència i Unió que, cortesia per cortesia, no ho accepto, i avui prefereixo debatre i votar la Moció. I agrair a tots els grups que m'han donat el suport, doncs, les gràcies. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Procedirem a la votació... (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*) Sí, el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Per agrair a la Il·lustre Diputada senyora Montserrat...

El Sr. PRESIDENT: No, no, no cal. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. LATORRE: Deixi'm...

El Sr. PRESIDENT: Això avui sembla Versalles, eh?, i estem una mica lluny...

El Sr. LATORRE: Doncs, ja va bé, ja va bé que aquesta Cambra a vegades sembli Versalles... Doncs, torno a dir que m'agradaria agrair a la Il·lustre Diputada senyora Montserrat...

El Sr. PRESIDENT: No, no... (*Remor de veus.*) No. No té el torn, escolti'm.

El Sr. LATORRE: Però volia retirar l'esmena segona...

El Sr. PRESIDENT: Ah! (*Remor de veus i rialles.*) Però, escolti, és que no cal que la retiri: és que com que no li han admès ja no es tramita. Està clar?

El Sr. LATORRE: Bé, bé, d'acord, sí, està clar. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, procedirem a la votació de la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts de nou del vespre i set minuts.*)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

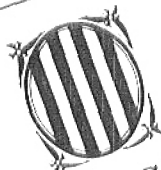
El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gruixecat portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

